



ပြည်ထောင်စု

မိမိ

၁-၉၁

စားထမ်းသရဲကြီး

ကျော်မင်း

Handwritten signature and date 2010



ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပထမအကြိမ် - ၂၀၂၀၊ အောက်တိုဘာလ
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၇၀၀ ကျပ်
- မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း - ဓမ္မယရီပေ
- ကွန်ပျူတာ - လင်းမြတ်စိုး
- အတွင်းဖလှယ် - ကိုဦး
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးတင်ဌေးအောင် (၀၁၃၃၇)
 သုံးလောကစာပေ၊ အမှတ်(၂)အေး
 မြင်မိုင်လမ်း၊ ရွှေကျော်အနောက်ရပ်ကွက်၊
 အင်းစိန်။
- မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကျော်မင်းစိုး(ပြ-၀၀၄၅၉)
 စိုးပေတ္တာပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ်(၁၇)၊ ၅၆ လမ်း
 ပုဇွန်တောင်ခြေနယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

စတုရန်း
 ခဲဝါနဲ့ ဖေးလမ်းထောင့်ကြီး/စတုရန်း
 ရန်ကင်းမြို့။
 သုံးလောကစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၀၊
 ၂၀-၀၁၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ

၃၉၀-၂

မပီဝါ



စားထမ်းသရဲကြီး

ကော့မလဲ

မာတိကာ

၁၀၆	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	သင်္ချိုင်းထဲက လိုက်လာတဲ့ သရဲကြီး	၅
၂။	ပိညာဉ် ငါးရာ	၅၉
၃။	သရဲတွေ ကြိုက်တဲ့အစာ	၁၂၉
၄။	မဝဲဝါဒို ဓားထမ်းသရဲကြီး	၁၅၀

သင်္ချိုင်းထံက လိုက်လာတဲ့ သရဲကြီး

ငါဆိုလဆိုက်ထဲရောက်ပြီး မနက်ဖြန်ဆို ကျွန်တို့လယ်
သုတ်သိမ်းပြီး အမေလည်း ကောက်စိုက်လယ်သူမအဖြစ်က
ရှေးသည်တစ်ဝိုင်းဖြစ်တော့မယ်။

ကျွန်လည်း အိမ်ကပ်နေလို့မရတော့ဘူး။ အသေခွား
ရာနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ရတော့မယ်။

ကျွန်တို့လယ် ခြောက်ကေကို အမေနဲ့ အစ်မအပါ
အဝင် ရွာက ဒေါ်တင်ညွန့် သုတ်အဖွဲ့ မနက်ဖြန်အပြီးစိုက်တော့
မယ်။ လယ်ကွင်းထဲမှာ သုတ်အဖွဲ့နဲ့ ကောက်စိုက်လေတိုင်း
မနက်အစာပြေကျွေးဖို့ အမေက မနက်လေးနာရီမထိုးခင်ကတည်း
က ကောက်ညှင်းပေါင်းနေတယ်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းအိုးက
ကောက်ညှင်းနှစ်ပြည် အသာလေးပေါင်းနိုင်တယ်။

ကောက်ညှင်းပေါင်းတဲ့အိုးက အဖေ မုန့်စိမ်းပေါင်းတဲ့ အိုးဆိုတော့ ကောက်ညှင်းနှစ်ပြည် အသာလေးပဲ။ အဖေ ကောက်ညှင်းပေါင်းနေတော့ အဖေလည်း အိပ်နေလို့ မရတော့ဘူး။ အုန်းသီးနှစ်လုံး ကုန်အောင်ခြစ်ပေးရတော့တာပေါ့။

အုန်းသီးခြစ်ပြီး တစ်ဝက်ကို ဦးရေညှစ်လို့ ပေါင်းထားတဲ့ ကောက်ညှင်းကို ဆမ်းလိုက်တယ်။ ညှစ်ထားတဲ့အုန်းသီးဖြူးပြီး သမအောင်ယောက်မနဲ့ ထိုးထိုးပွေ့ပေးရတယ်။ အဲဒီလို သမအောင်ပွေ့ပြီးတဲ့ ကောက်ညှင်းကို အန်အိုးကြီးထဲ ဖိသိပ်ထည့်ပြီး ဖီးနည်းနည်းချွန်ထားတဲ့ မီးဖိုပေါ် တင်ထားလိုက်တော့... စားလို့ကောင်းတဲ့ ကောက်ညှင်းပြန်ပေါင်းကို ရတယ်။ အဲ... အုန်းသီးနဲ့ ပွေ့ရင် ဆားနည်းနည်းထည့်မှ အရသာရှိတာဗျ။

အဖေတို့ ကောက်ညှင်းပေါင်း လယ်ထဲယူသွားစင် ဘုရားဆွမ်းကပ်တာတို့၊ အဘွားနဲ့ ညီမအတွက် ချွန်ထားခဲ့သေးတာပေါ့။ ကျုပ်အတွက်ကတော့ တစ်ဝတစ်ပြဲပေါ့ဗျာ။ မဝခံနိုင်ရိုးလား...။ အဘွားကလည်း ဝမ်းချုပ်မှာစိုးတယ်ဆိုပြီး နည်းနည်းလေးစားတော့ ကျုပ်ပဲ လက်ကျန်သိမ်းလိုက်တာပေါ့...။ ဒါတင်ဘယ်ကအုံးမလဲ...။ ဘုရားဆွမ်းတော်ဆီ ပြေးပြီး အရှင်ဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးပါက တပည့်တော်ကို အောင်ဓာတ်များ

ရရှိအောင် စွန့်တော်မူပါတုရားလို့ ပါးစပ်က အတွားကြားအောင် အော်ဆိုလို့ ပေါက်ဆိန်ပေါက် ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ဘုရားဆွမ်းတော် ကပ်ထားတဲ့ ကောက်ညှင်းပြန်ပေါင်းကို စွန့်ပြီးစားလိုက်တာပေါ့။”

ကျုပ်က အဲဒီအချိန်က စပယ်တစ်နှစ်သားပေါ့။ ငါ့ တန်းမှာ စာသင်နေတယ်။ အိမ်နဲ့ ကျောင်းနဲ့ ကလည်း ခြံမြောက် ခြံပဲ ခြားတယ်လေ။ ပေ ငါးရာလောက်ပဲ ဝေးမှာပေါ့။

ကျုပ်ကျောင်းသွားရင် အမေက ဆယ်ပြားပဲ မုန့်ဖိုးပေး တယ်။ အတွားက စိတ်ကောင်းလေး ကပ်တဲ့ရက်ဆို ငါးပြား၊ ဆယ်ပြားပေးတတ်တယ်။

ကျုပ်တို့ကျောင်းမှာ တစ်ပတ်ဖိုး ဝယ်စားနိုင်တဲ့ကောင် ခပ်ရှားရှားရယ်။ ကျုပ်တို့လေးတန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာ အမှတ်(၁) မူလတန်းကျောင်းကို အလယ်တန်းကျောင်းအဆင့် တိုးလိုက်တာ နဲ့ တန်းကြိုလိုက်တယ်။

ကျုပ်တို့ ကံတောင်းချက်ကတော့ ရွာကနေ ခြံ့ကျောင်း သွားပြီး အလယ်တန်းပညာကို သင်စရာမလိုတော့ဘူးလေ။ ရွာ က ကျောင်းမှာပဲ လေးတန်းအောင်၊ ငါးတန်းကို ဆက်တက်လို့ ရခဲ့တာပေါ့။ မှတ်မှတ်ရရ (၁၉၆၆)ခုနှစ်မှာ အလယ်တန်းကျောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဦးကျော်သိန်း၊ အရင်း

ဆရာမအသစ်အသစ်တည်း။

ဆရာမအသစ်နှစ်ယောက်နဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးပဲ
ကျောင်းတိုရောက်လာတယ်။ ရောက်တဲ့ဆရာတွေကလည်း
အဝေးကြီးက ပြောင်းလာတာမတုတ်ဘဲ ပြန်တန်ဆာမြို့ပေါ်က
ရွာများမှ လာသင်ကြတာ။ ရွာနဲ့မြို့က ဆက်နေတာဆိုတော့
လမ်းလျှောက်လာရင် နာရီဝက်မလျှောက်ရဘူး။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာမအသစ်ဒေါ်နုနုရည်တို့
က အိမ်နီးမျှင်းပြင်နေကြတယ်။ အားလုံး ဆရာ ဆရာမတွေက
ရင်ဆွေရင်မျှီးတွေလို တရင်းတနီးရှိကြတယ်။

ကျွန်က ကျောင်းထီးရက်တက်ပြီးတာနဲ့ အပေးရောင်းရောင်း
တဲ့နောက် တင်တောက်ကောက်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်က ရွာ
ကျောင်းတွေဆို အမိတ်၊ ဥပုသ်က ကျောင်းပိတ်ရက်ပဲ။ မြို့ပေါ်
မှာတော့ ဘယ်လိုပိတ်လည်း မသိဘူး။

အခုတော့ ကျောင်းတိုင်း ငါတွင်းဆို ဥပုသ်နေ့နဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့
ကျောင်းပိတ်ပေးကြတယ်။

ရွာမှာ ပေါ်ပိုက်ပြီးပြီဆို လယ်သမားတိုင်း အလုပ်ပါး
ကြတယ်။ ဆောင်းရောက်ရင် ကိုင်းသီးနဲ့ စိုက်ဖို့ ထွန်တွေ၊
ထယ်တွေ ကြမ်းတုံးတွေ ပြုပြင်ကြရတယ်။ နွားတွေအားရှိအောင်

ပိတ်ဆွဲစာပေ

မြက်ရိတ်ကျွေးကြတယ်။

ဝပါးအပင်ထွားလာရင် မြက်ရိတ်သမားတွေ ခိုးမရိတ်အောင် စောင့်ရတယ်။ ဝပါးသီးလာရင် စာမောင်းရတယ်။ ဒီလောက်ပဲဆိုတော့ သက်သာတဲ့အချိန်လို့ ပြောရတာပေါ့...။

အဝေတို့က နားရတဲ့အချိန် အမေက ဈေးတောင်းခေါင်းရွက်ဖို့ ပြင်နေပြီ။

အိမ်မှာ ခိုးတွင်းစားရန် ဆန်လည်း လှောင်ထားတယ်။ ဆန်ကုန်ရင် ဝပါးမပေါ်မီ စားလို့ရအောင် အရံအနေနဲ့ ဆယ့်လေးငါးတင်းဝင်ပုတ်ထဲမှာ ဝပါးတွေလည်း ချန်ထားသေးတယ်။ ဓားရေအတွက် ပူပန်စရာ မလို။

အိမ်ပဲ ဆိတို့၊ ဆားတို့၊ ကြက်သွန်တို့၊ တင်းစားရဖို့တော့ ပိုက်ဆံလိုတယ်။ အချို့ ခြံထဲ ရာသီလိုက်သီးနှံလေးတွေ တစ်ပိုင်တစ်နိုင် စိုက်ပြီး ငြို့ဈေးသွားရောင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံတင်းစားဝယ်ကြတယ်။

ကျုပ်တို့ခြံက ရေမြှုပ်လို့ လမ်းထွက်ရင် တံတားပေါ်က ဖြတ်လျှောက်ပြီးမှ လမ်းပေါ်ရောက်တာ ဘယ်မှာခြံထဲစိုက်စားလို့ရမှာလဲ...။

ဝပါးစိုက်ပြီးတာနဲ့ အမေ ကောက်ညှင်းထုပ်ကြီးတွေ

စိုက်ဆွေစာပေ

ထုပ်ဘယ်၊ ငှက်ပျောသီးနဲ့ ကောက်ညှင်းထုပ် တစ်ခြမ်းကို
ထီးဆယ်သား ကွက်တိပဲ၊ နှစ်ခြမ်းကို ရပ်ခြင်းကပ်ထပ်ပြီး နှီးနဲ့
သုံးနေရာ စည်းလိုက်တယ်။ ကောက်ညှင်းထုပ်ကြီးတွေ ရေနဲ့
ထည့်ပြုတ်ထားတယ်။ မနက်ကတည်းက ပြုတ်ထားရင် ညနေ
ဆို ကျက်ပြီ။ နောက်နေ့ သွားရောင်းတာပဲ။

ရောင်းတာက ရွာထဲလှည့်ရောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ရွာ
အရှေ့ဘက်မှာရှိတဲ့ မတူတန်း၊ ငါးကျည်းအိုင်၊ ဆင်ဘူးကန်၊
သဲကျောဆိုတဲ့ ရွာတွေကို အရောက်သွားပြီး ရောင်းတာ။ အဲဒီ
ရွာတွေက ရဲနွယ်ချောင်းရဲ့ ချောင်းလက်တက်ထွက်သွားတဲ့
ချောင်းရိုးဘေးက ရွာပေါ့။

အမေ့ရည်ရွယ်ချက်က ပိုက်ဆံအဓိကမဟုတ်ဘူး။ ငါး
စို၊ ငါးခြောက်ရဖို့ အဓိကပဲ။ ရဲနွယ်ချောင်းဘေးက ရွာတွေ
ဆိုတော့ စပါးအပြီး ငါးရှာကြတယ်။ ငါးမျိုးစုံရတော့ မြို့တက်
မရောင်းဖြစ်တဲ့အခါ ဆားနယ်ပြီး ငါးခြောက်လှမ်းကြတယ်။

အမေယူသွားတဲ့ ကောက်ညှင်းထုပ်နဲ့ ဈေးသင်္ဘောဆိုရင်
ငါးစို၊ ငါးခြောက်ကြုံရာနဲ့ လဲလှယ်ယူကြတယ်။ တောရွာတွေမှာ
အလုပ်နဲ့ လက်မပြတ်နေရတာဆိုတော့ အခုလို သွားရောင်းတဲ့
လူရှိမှ စားကြရတာ။

ပိတ်ဆွေစာပေ

အမေနဲ့ အဲဒီရွာသူရွာသားတွေနဲ့ ကလည်း ရုပ်ဆွေရုပ်
မျိုးလို ခင်မင်နေတာဆိုတော့ လူ့ပြင်လိုက်တာနဲ့ ဖော်ဝယ်တော့
တာပဲ။

နေကောင်းကောင်း လှန်းထားတဲ့ ငါးခြောက်ကိုတော့
ငါးခြောက်အနေနဲ့ စားကြတယ်။ တစ်နေ့သာသာလောက်ပဲ
နေပြထားတဲ့ ငါးခြောက်ကိုတော့ အပေအိပ်ပြန်ရောက်တာနဲ့
ဆုံနဲ့ ထောင်းပြီး ငမိသိပ်ထားလိုက်တာပဲ။ ငါးရင်ရိုင်းတို့၊ ငါးရုံး၊
ငါးရူး၊ ငါးပြေမ၊ မခြောက်တခြောက်ရလာလို့ ကတော့ ငမိကောင်
လုပ်၊ ငမိလုပ်နဲ့ တစ်စွေစာစုဆောင်းတော့တာပဲ။

အပေချေးရောင်းတာကလည်း ဝုံမှန်မဟုတ်ဘူး။ ဒီအ
ခေါက်မှာ ကောက်ညှင်းထုပ်ဆို ရောက်တစ်ခေါက် မှန်ဆီကြော်၊
မှန်ချိုခွင်း၊ ကျပ်တို့ဆီမှာတော့ မှန်လှည်းဘီးလို့ ဖော်ကြတယ်။

အဲနောက်တစ်ခေါက်ဆို မှန်စိမ်းပေါင်း တစ်ခေါက်နဲ့
တစ်ခေါက်ပထပ်စေရဘူး။

ကျုပ်က အပေသွားရာတစ်ကောက်ကောက် ပါရတယ်
ဆိုပေမယ့် ကျောင်းပိတ်ရက်နဲ့ ကြုံမှ လိုက်ရတာပါ။ တစ်ခါတစ်
ခါတော့ ကျောင်းကိုခွင့်လိပ်တိုင်ပြီး လိုက်ရတဲ့အခါလည်း ရှိတာ
ပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပေချေးရောင်းတဲ့နေ့တိုင်း ကျုပ်ခိုက်တင်း

တဲ့နဲ့ပဲ။ အဝေစာ မုန့်ရောင်းတာမဟုတ်လား။ အိမ်မှာက စား
မယ်လူ ကျွန်နဲ့ သုံးတန်းတက်နေတဲ့ ညီမပဲရှိတယ်။

မုန့်မျိုးစုံရောင်းပေမယ့် မုန့်စိမ်းပေါင်းကတော့ ကျွန်
လက်လန်တယ်။ အစားစားရတာနဲ့ မတန်အောင် ပပ်ပန်းတာ၊
မုန့်စိမ်းပေါင်းရို့ ကောက်ကြီးပေါ့။ ဆန်ကွဲတို့ ဝယ်ပြီး စိမ်းထား
ရတယ်။ ဆန်စိမ်ပြီး ဆန်ပွလာရင် ရေစစ်ထားရတယ်။ ရေစစ်
ပြီး ဆန်ကို ဆုံနဲ့ ထောင်းရတယ်။

အိမ်မှာက ဆန်စွပ်တာတို့ စပါးထောင်းတာတို့ အတွက်
မောင်းဆုံလုပ်ထားတယ်။ ခြံထဲမှာ ရေဝပ်တာဆိုတော့ နွားတင်း
တုတ်သားကပ်ပြီး မောင်းဆုံလုပ်ထားတယ်။

မောင်းဆုံက သစ်သားကျည်းပွကြီးတွေနဲ့ ဆုံထဲထောင်း
တာမဟုတ်ဘူး။ ခြေနဲ့ နှင်းရတာ တစ်ယောင်က နိုင်ခံနင်းပေးပြီး
တစ်ယောက် ပြေထဲမြှုပ်ထားတဲ့ သစ်သားဆုံနားထိုင်ပြီး မောင်း
ဆုံအကြွမှာ လက်နဲ့ ဆက်ကနဲ့ပွေပေးရတယ်။ လက်အရုတ်
နောက်ကျလို့ ကတော့ မောင်းထောင်းပြီးသားပဲ။ မုန့်တစ်ပေါင်း
စာ အတော်ထောင်းရတာ...။

ဆန်ကို မုန့်ညက်အောင်ထောင်းပြီးတာနဲ့ ဆန်ပုန့်ချ
တဲ့ ဇကာလေးနဲ့ ရှာရတယ်။ နူးညံ့တဲ့ဆန်ပုန့် ရွှေရွေးတွေကို

ပေါင်းအိုးထဲထည့်ပြီး ရေခွေးနဲ့ပြန်ပေါင်းရတယ်။

ဆန်မှုန့်ပေါင်းလို့ ကျက်ပြီဆို ဇကာထဲလောင်းထည့်ပြီး ခပ်ခွေးခွေးလေးရှိရင် ဇကာကျနဲ့ တိုက်ချရတယ်။

အဲဒီလိုတိုက်ချတဲ့အမှုန့်ကို ဇကာမိပ်နဲ့ အမှုန့်ခြစ်အောင် ချရပြန်တယ်။ မှုန့်ညက်လေ ကောင်းလေပဲ။

အဲဒီလိုချပြီးတဲ့ မှုန့်သားကို ထန်းညက်ရည်မပြင်မကျ လေးလောင်းပြီး သအောင် ချရွှေလေးလက်သီးချောင်းပိနဲ့ ထိုးဆွပေးရပြန်တယ်။

မှုန့်ပြုသားအတွက် ချန်ထားတဲ့မှုန့်သားကို အုန်းသီး တစ်လုံး ညှစ်ထားတဲ့ အုန်းနို့ရေနဲ့ စောစောကလိုပဲ လက်သီးချောင်းကို ချပြီး မှုန့်သားကို ချရွှေလေးဖွလို မှုန့်နဲ့အုံးနို့သမအောင်လုပ်ပေးရတယ်။

ပြီးရင် ပေါင်းအိုးထဲ ဇကာနဲ့ တစ်ထပ်ပိချပေးရတယ်။ အောက်ဆုံးက ထန်းညက်နဲ့ထားပြီး အလယ်သားကို မှုန့်ပြုမှုန့်ထည့်ပေးရတယ်။ ပြီးမှ ထန်းညက်နဲ့ နယ်ထားတဲ့ မှုန့်သားကို ဇကာနဲ့ချပေးရတယ်။ အဲဒီလို ချရွှေလေးလုပ်မှ မှုန့်ပိမ်းပေါင်းအသားက ကိတ်မှုန့်သားလို့ ပွပွလေးရှိနေမှာ။

ပေါင်းအိုးပေါ်တင်ပြန်ရင်လည်း အိုးမလှုပ်အောင် ချရွှေလေး

တစ်ရတယ်။ အိုးလှုပ်လိုက်လို့ ဖွယ်ထားတဲ့ မုန့်သားအမှုန့် ပိသွားရင် မုန့်က ဖျဉ်းတဲ့တုံ့ပြင်သွားရော။ ဘိန်းမုန့်သားလို စီးကပ်ကပ်နဲ့ စားလို့ခံတွင်းမတွေ့တော့ဘူး။

အမေ့လက်ရာ မုန့်စိမ်းပေါင်းကို အရှေ့ရွာသားတွေ အတော်ကြိုက်ကြတာဗျ။ မုန့်စိမ်းပေါင်း တစ်ခေါက်သွားရောင်းပြီး နောက်တစ်ခေါက် အခြားမုန့်နဲ့သွားရင် မုန့်စိမ်းပေါင်းလုပ်လာဖို့ တဖွဖွမှာကြတာ။ မုန့်က စားကောင်းသလို လက်ဝင်အောင်ပပ်ပန်းတော့ ဆက်တိုက်မလုပ်ဖြစ်ဘူး။

အမေ့က နှစ်ရက်ခြားပြီးမှ တစ်ခေါက်ထွက်တာ။ ဈေးရောင်းတာကလည်း ရာသီကြည့်ရောင်းရတာ။ သီတင်းကျွတ်လကုန်ဆိုရင် အမေ့ဈေးတောင်းသိမ်းပြီး ဝယ်ရိတ် ပြီးတာနဲ့ ကိုင်းဝင်ရတော့မယ်ဆိုတော့ ဈေးရောင်းလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။

အဲဒီနေ့ကတော့ နောက်ဆုံးအခေါက်ဖြစ်လိမ့်မယ်။

တစ်နေ့လုံး အမေ မုန့်စိမ်းပေါင်းတစ်အိုးစား လုံးပန်းနေတယ်။ ကျုပ်ကလည်း အဖိတ်နေ့ကျောင်းပိတ်တော့ ဘယ်မှ မသွားရဘူး။ အမေ မုန့်ထောင်းရင် ရှောင်နေလို့မရဘဲ ဝင်ထောင်းရတော့တာပေါ့...။

ကျုပ် တစ်ယောက်အားနဲ့ ဆုံမောင်းတံကို နင်းတာ

ကြွတယ်ဆိုရုံလေး ကြွတာ။ ကျုပ်အထက်က အပ်မေက ကျုပ်နဲ့ အတူ ဝင်ထောင်းတယ်။

သူတစ်ယောက်တည်းလည်း မောင်းတံကို ကြာကြာ မနှင်းနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ပါတော့ သူလည်း သက်သာ၊ ကိုယ်လည်း သက်သာပဲ။ အမေက ဆုံနားထိုင်ပြီး ဖွေပေးနေတယ်။

ကျုပ်တို့ မောင်နှမက အချက်ကျကျမောင်းတံကို နှင်းပေးနေတယ်။ မောင်းတံကို တစ်ကိုယ်လုံးအားနဲ့ နှင်းချလိုက်တာ မောင်းတံအရင်းက မြေကြီးထဲ တစ်ထွာလောက် မြုတ်သွားတယ်။

နှင်းတဲ့အချိန်ကြောင့် မြေသားသိပ်သွားတာ အချက်မှန်မှန်နှင်းနေရင်း ဒုန်း ဒုန်းနဲ့ နားထောင်လို့တောင် ကောင်းသေးတယ်။

တစ်ယောက်ယောက် ခိုလိုက်တာနဲ့ သံစဉ်မပြန်တော့ဘူး။ အဲဒါဆို အမေထအော်တော့တာပဲ...။

“နှင်တို့ မောင်နှမ တွက်ကပ်နေတာနဲ့ ငါ လက်ဆုံထဲ ထောင်းမိတော့မှာပဲ။ အားစိုက်ပြီး နှင်းမှပေါ့”

အမေ့အသံဆုံးတော့ ကျုပ်လည်း မောင်းတံပေါ် ခုန်တက်ပြီး ကိုယ်အားနဲ့ ဖိချပေးရတာပေါ့...။

မုန့်ဝမ်းပေါင်း မနတ်ပေးပေးလေပေါင်းပြီးတာနဲ့ သိတင်း
တွတ်လကွယ်နေ့ ကျုပ်တို့သားအမိ ကညင်နှစ်ပင်ရွာဘက်
ဈေးရောင်းထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ရွာကို ဦးစာညီသွားပေးမယ့် လယ်ကွင်းထဲမှာ တဲထိုး
နေတဲ့ လယ်သမားတွေကလည်း ခေါ်ဝယ်ကြတယ်။ တော်တော်
နဲ့ ရွာကိုရောက်ဘူး။ ရွာရောက်တော့ မုန့်က သုံးပုံ တစ်ပုံ
ကုန်သွားပြီ။

ရွာမှာလည်း အိမ်တိုင်းစေ့ ရောင်းတာမတုတ်။ အသိ
အိမ် ဝင်ရောင်းတာ စိုတ်ဆံပေးစရာမှ မလိုတာ။ သူတို့စား
ရှင်သလောက် ဝယ်ပြီး ငါးခြောက်ငါးစုံနဲ့ ဈေးသင့်ပြီး ဇလှယ်
ယူကြတာ။

ရဲဖွယ်ချောင်းကြီး မခင်းသေးသရွေ့တော့ ရေထဲက
ငါးကို ရှာနိုင်သရွေ့ ရနေတာမို့လား။ ညနေ သုံးနာရီကျော်ဆို
ကျုပ်တို့သားအမိ ရွာပြန်ပြီပဲ။

အဲဒီနေ့တ မုန့်ဝမ်းပေါင်း လာရောင်းရင်း အိမ်ကိုလာ
ပြင်အောင်လာပါ။ ကလေးတွေကလည်း တပေးထဲ ပေးနေတယ်
လို့ ပြောလိုက်တဲ့ ဆင်ကူးရွာတ ဦးလေးသန်အိမ်ကို မုန့်ငါး
ဆယ်သာ။ မုန့်ပြီး ကျုပ်တို့သားအမိ ကညင်နှစ်ပင်ရွာက ရောင်း



ဝပ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားကြတယ်။

ဆင်ကူးရွာရောက်တော့ သူတို့ရွာကိုလာပရောင်းရ ကောင်းလားဆိုပြီး ပိုင်းအပြစ်တင်ကြတယ်။ ကျွန်တို့သားအမိ လည်း ဦးလေးသန်းအိမ် ရောက်အောင် မုန့်ကို သိုသိုသိပ်သိပ် ယူသွားရတယ်။

ဦးလေးသန်းအိမ်မှာ လူစုစုဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်က စပ်စု တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ဦးလေးသန်းကို အမေ့အရင် ပေးလိုက်တယ်။

“ဟောင်တို့တော့ ခိုက်ခွေးနှမ်းတော့ပယ်။ မင်းအမေ ကို ပြန်ရင် နှစ်ပိဿာ သုံးပိဿာလောက် ယူသွားခိုင်း...”

ဝက်ပေါ်တာတဲ့...ဝက်ပေါ်ပြီး စပါးပေါ်ပေး။ ရောင်းတာ လို့ သိလိုက်ရတယ်။ ဝက်သားစားချင်တဲ့လူ။ တစ်ပိဿာ နှစ် ပိဿာ ယူကြတယ်။ စပါးပေါ်တာနဲ့ ဝက်သားဈေးနဲ့ စပါးဈေး သင့်ပြီ ပေးချေကြတယ်။

အမေက ပေါင်သားနှစ်ပိဿာ ယူမယ်လို့ ပြောလိုက် တယ်။ သူတို့က စပါးပေးနဲ့ ရောင်းတာဆိုတော့ ကျွန်တို့ လယ်ကလည်း ရှေ့လဆို ရိတ်ရတော့မှာ။ နှစ်လ သုံးလလောက် ရောက်ရင် ဝက်သားဖိုး စပါးလာယူမှာ...။

ငါ့သွားတဲ့ မုန့်ပိုင်းပေါင်းက တောင်းချတာနဲ့ ပြိုက်ကနဲ

ဝဲ၊ ဝန်းကန်ထဲထည့်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ဆုပ် နှိုက်စားလိုက်တာ
 နဲ့ မုန့်ငါးဆယ်သား ကုန်ရောပဲ။ ဦးလေးသန်း အိမ်သားအပြင်
 ဝက်သားပေါ်တဲ့လူက နှစ်ယောက် ရောက်နေတယ်။ သူတို့ပါ
 ဝိုင်းစားကြတာပေါ့။ မုန့်ဖိုးကိုတော့ အပြန်မှာ ငါးခြောက်တွေ
 ဈေးသင့်ပြီး ပေးလိုက်တယ်။

အမေက ငါးခြောက်တွေ များလာရင် တူရာတူရာ
 ပေါင်းပြီး ဈေးမှာသွားရောင်းလိုက်တယ်။

မခြောက်တခြောက်ငါးတွေကို ငါးပိဆောင်းသိပ်ထားလိုက်
 တယ်။ အမေ ငါတွေငါးသုံးလမှာ ဈေးရောင်းလိုက်တာ...။ ငါပိ
 အချိန် ငါးဆယ်ဝင်တစ်အိုးနဲ့ အချိန်တစ်ဆယ်ဝင်တစ်အိုး ပြည့်
 တပြည့်ရလိုက်တယ်။ အဲဒီငါးပိတွေကို တစ်နွေလုံးစားလည်းစား၊
 ပြန်လည်းရောင်း၊ အလုပ်ကိုပြန်လို့...။

ဆင်ကူးရွာက ဝက်သားနှစ်ပိသား တောင်းထဲထည့်ပြီး
 သားအာမိနှစ်ယောက် ပြန်လာကြတာပေါ့။ သီတင်းကျွတ်လကုန်
 ပြီဆိုပေမယ့် မိုးသားက တရိပ်ရိပ်ဟက်နေတုန်း။ တန်ဆောင်
 မုန့်လဆန်းလောက်မှ မိုးလုံးဝကုန်မယ့်ပုံပဲ။

မိုးအုံ့ပေမယ့် မိုးကတော့ မရွာဘူး။ နေလည်း မသာ
 ဘူး။ အနောက်ဘက်မှာ မိုးက အုံ့နေတာ။ မိုးမအုံ့ရင် နေကို

မျက်နှာပူပြီး ပြန်ရမှာ။ အခုတော့ မိုးသားတွေ အုံ့ဆိုင်းနေတာ ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတယ်။

ရဲနွယ်ချောင်းဘေးအတိုင်း ကျုပ်တို့ ရွာကို ပြန်ခဲ့ကြ တာ။ ရွာနားရောက်တော့ လေးနာရီခွဲပြီ။ နေပသာနိုင်တာဆို တော့ အမှောင်ရိပ်သန်းနေတယ်။

ဦးအောင်ဖေ တဲရုကို ကျော်လာတာနဲ့ ဦးမြစ်တဲရုကို ရောက်တယ်။ ဦးမြစ်တဲရုဘေးလမ်းကနေ ရွာထဲဘက် လှည့်ဝင် လာခဲ့ကြတယ်။

တစ်လမ်းလုံး ကျုပ်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း။ ရှေ့ရောနောက်မှာပါ။ အတူသွားလာနေတဲ့လူ မရှိဘူး။

ကျုပ်တို့ ရွာဘက်လှည့်ဝင်လာတဲ့အချိန် အငြိမ်မနေတဲ့ ကျုပ်တ ရှေ့နောက် ဝဲယာလှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ကိုင်းပင်တွေကို လက်ထဲကတုတ်နဲ့ ရိုက်ရင်း လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နောက် က လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်တယ်။

“အဖေ...နောက်မှာ လူကြီးတစ်ယောက်”

“တဲ့...လမ်းပေါ်မှာ လူရှိတာ ဆန်းသလား။ ရွာကို လယ်ထဲက ပြန်လာတာဖြစ်မှာပေါ့...”

“မတုတ်ဘူး...စောစောက နောက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိ

ဘူး။ အခုမှ တွေ့လိုက်တာ...”

ကျုပ်တောကြောင့်ပဲ အပေ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်
တယ်။ ကြည့်ပြီးတာနဲ့ အမေက ဆူတယ်။

“နောက်စရာမရှိ လူကြီးကို...လာနောက်နေတယ်။
ဘယ်သူမှ လိုက်မလာဘူး”

အပေစကားကြောင့် ကျုပ် နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်
တယ်။ လူကြီးက ပါလာနေတုန်းပဲ။ လယ်ထဲဝတ်တဲ့ အဝတ်
အစားဆင်နွမ်းနွမ်းဝတ်ထားတယ်။ ပုဆိုးက အညိုကွက်ကြား
အသေအချာမြင်ရတာ။ အမေက မရှိဘူးပြောနေတယ်။

ကျုပ်တို့သားအမိ နောက်က ပေ နှစ်ဆယ်လောက်အ
ကွာမှာ ပါလာတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်လည်း အဝေးကို မကျေ
မနပ် စကားစလိုက်ပါတယ်။

အမေကသာ မမြင်ဘူးပြောနေတယ်။ အဲဒီလူကြီးက
အနားရောက်တော့မယ်။

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ လာ...ပြန်ပြန်လျှောက်၊
ရှေ့ကိုပဲကြည့်လျှောက် မစပ်စုနဲ့...”

“အပေ သားတို့ သင်္ချိုင်းထဲရောက်နေတယ်။ အဲဒီလူ
ကြီးက သင်္ချိုင်းထဲမှာ နေတာလား...မသိဘူး။ သားလှည့်ကြည့်

တော့မတွေ့တော့ဘူး”

“တော်တော်ကောင်းရည်တဲ့ မိကျောင်းသားပဲ...”

“ကျုပ်တို့ အရှေ့ဘက်ရွာတွေကို သွားတိုင်း မနက် တစ်ခေါက် ညနေတစ်ခေါက် သည်သင်္ချိုင်းဘေးလမ်းက သွားနေ ကျ။ အနောက်ဘက်မှာ သင်္ချိုင်းတစ်ခု ရှိသေးတာဆိုတော့ တောင်ဘက် သည်သင်္ချိုင်းမှာ လူသေအမြွှင်နည်းသွားတယ်”

တစ်ရွာတည်း၊ ထူးထူးခြားခြား သင်္ချိုင်းနှစ်ခုဖြစ်နေ တယ်။ ရွာတလည်း ရွာကြီး၊ ရပ်ကွက်က ဆယ်ရပ်ကွက်ကျော် လောက်ရှိတယ်။

တောင်ဘက်သင်္ချိုင်းက လူနေရပ်ကွက်နဲ့ နီးသလို လယ်ယာနဲ့ ထိစပ်နေတယ်။ ရွာထဲက လယ်ကွင်းထဲသွားရင် သင်္ချိုင်းဘေးက ခြတ်သွားရတယ်။ နွေအခါဆို ဝန်တထောင်း ထောင်းနဲ့ လှည်းလမ်းဖြစ်နေတယ်။

အနောက် သုဿန်ကတော့ သီးဿန်ရှိနေတယ်။ ရွာ နဲ့ လှမ်းတယ်။ သင်္ချိုင်းရဲ့ တောင်ဘက်မှာ ရဲနွယ်ချောင်းရှိတယ်။ အနောက်ဘက်မှာ ပီးရထားသံလမ်းရှိတယ်။ အတော်ဝေးတယ်။

မြောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ပြန်တံဆာမြို့နယ်နိမိတ် ရှိတယ်။ သင်္ချိုင်းရဲ့အရှေ့ဘက်မှာ ကျုပ်တို့ရွာရှိတာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့်

၁၁ ဒီသင်္ချိုင်းကို အနောက်သုသာန်လို့ အမည်တွင်နေတယ်။

အမေက ရှေ့ကခပ်သွတ်သွတ် လျှောက်နေတယ်။ ကျုပ်က လက်တစ်ဖက်ကို အငြိမ်မနေဘဲ တုတ်နဲ့ ကိုင်းပင်တွေကို ရိုက်ရင်းလိုက်လာတာဆိုတော့ အမေ့နောက်မှာ ကွာပြီး ကျန်နေခဲ့တယ်။ မိအောင်ပြေးလိုက်၊ ခြင်ခြင်သမျှလိုက်ရိုက်လိုက်နဲ့ ဖောဖောကလူကြီးကို မေ့သွားတယ်။

ခဏနေတော့ ရွာထဲဝင်ခဲ့တယ်။ ချမ်းမြသာစည်ရပ်ကွက်က မိုးလေးပိုင်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့နေတာက ကျောင်းကြီးတောင်ပိုင်းရပ်ကွက်ပေါ့။ ကိုယ်နေတဲ့ရပ်ကွက်ကိုရောက်ဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် လျှောက်လိုက်ရသေးတယ်။

အိမ်နားမရောက်ခင်မှာ မိုးလေးစွဲစွဲ ရွာချလာတယ်။ ကျုပ်က အမေ့ကိုထားခဲ့ပြီး အိမ်ကိုတန်းပြေးတော့တာပေါ့။ ခဏနေတော့ အမေရောက်လာတယ်။

ခြံထဲမှာ မိုးနည်းသွားလို့ ရေခမ်းနေပြီ။ ငါးတံတားလည်း ပြီးခဲတဲ့အပတ်က အဖေဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ခြံထဲက မြေကသံနှုန်း မြေဆိုတော့ ရေကျပြီး တစ်နေ နှစ်နေမိတာနဲ့ မျက်နှာပြင်တင်းနေပြီး ဗွတ်မရှိဘူး။

ညနေဆို ကျုပ်တို့ဟောင်နှမနဲ့ အနီးက သူငယ်ချင်းတွေ

မမောတန်း ကစားကြတာပေါ့။

ဒီအပတ်ကျောင်းနှစ်ရက်ပိတ်တာ ကစားချိန်မရလိုက်ဘူး။
မနေ့က ညနေပိုင်းကတည်းက မုန့်ထောင်းပေးရတယ်။ ဒီနေ့
အပေ့နောက်တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့ရတယ်။

အိပ်ပြန်ရောက်တော့ အဖေက အိမ်မှာရေခွေးကြမ်း
သောက်နေတယ်။ အသက်မြောက်ဆယ်ကျော် အဘွားက အဖေ
ပါလာတဲ့ ဝက်သားတချို့ကို ပြုတ်ပြီး 'တချို့ကို ညစာအတွက်
ချွက်ဖို့လုပ်နေတယ်။

ကျုပ်က ရေမချိုးခင် ခြေရင်းအိမ်က ကစားနေကြတဲ့
သားစိန်တို့ထိ ရောက်သွားပြီး ဝင်ကစားပစ်လိုက်တယ်။

“ဖေမောင်...လာရေချိုးတော့”

အဖေရေချိုးပြီးတာနဲ့ ကျုပ်ကိုရေချိုးဖို့ လှည်းခေါ်တယ်။
အဘွားချက်နေတဲ့ ဝက်သားဟင်းနဲ့ကလည်း ကျုပ်ကစားနေ
တဲ့ဆီ ရောက်အောင်မွှေးယုံလာတယ်။ ဟင်းနဲ့က ဆွဲဆောင်နေ
ပြီဆိုတော့ ကစားပွဲပြုတ်ပြီး ရေချိုးဖို့ ရေတွင်းရှိရာလာခဲ့တယ်။

ခါတိုင်းဆို တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းခေါ်လို့ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က
ကစားပွဲပျက်ရိုးမရှိ။ လူကြီးတွေ ကြမ်းမောင်းတုတ်ပြင်မှ ကစား
ပွဲပျက်တဲ့ကောင်တွေပျ။ ဒီလောက်ထိ ကစားမက်တာ...။

အခု ခရီးက ပပ်။ စိတ်ကထား၊ တင်းနဲ့လေးက သင်း
ဆိုတော့ ရေချိုးပြီးတာနဲ့ အဝအပြုစားမယ် စိတ်ကူးထားတာ
ပေါ့။

ကျွန်ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲဝတ်မလို့ အိမ်ဘက်
လာတော့ အိပ်ပေါ်မှာ အဖေနဲ့အမေ အဘွားတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်
ထိုင်နေကြတယ်။

လူကြီးတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ကျွန်အထက်က
အစ်မက ထိုင်နေတယ်။ အစ်မရဲ့ မျက်နှာက သံ့ဖွံ့နေတယ်။
ပြီးတော့ ခေါင်းကို ရှေ့နောက်လှုပ်ခါနေတယ်။

ကျွန်အဝတ်အစားလဲဝတ်ပြီး မသိမသာအကဲခတ်နေ
လိုက်တယ်။ အဘွားက အစ်မတို့ မေးနေတယ်။

“ငဲ့ပြေးမှာ ဘယ်သူဝင်ကပ်နေတာလဲ”

“ငါ ကျော်ဒွန်းလဲ...”

“ကျော်ဒွန်း...ဘယ်က ကျော်ဒွန်းလဲ...ငါတို့ မသိဘူး”

“ငါ့ဒီမှာ တောင်ဘက်သရိုင်းမှာနေတဲ့ သရဲကျော်ဒွန်း

ဝဲ”

“သရိုင်းထဲနေဘဲ ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ”

“ဝက်သားဟင်း စားချင်လို့”

“ဝက်သားဟင်းစားပြီးရင် ပြန်မှာလား...”

“ဝက်သားဟင်းရော...ဝက်သားပြုတ်ရော စားပြီးမှ ပြန်မှာ...”

“ဟင်းပဲ စားပါ...အပြုတ်က အိပ်အတွက်ထားခဲ့ပါ”

“ငါ့ပြောတဲ့အတိုင်း မကျွေးရင် ငါ့တွယ်တပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကိုသတ်ပြီး အူတွေ၊ အသည်းတွေ စားပစ်မယ်... ငါ့ကို အကုန်ထည့်ကျွေး...”

“ထမင်းပါအကုန်ထည့်...ငါ့စားပြီးမှ ပြန်မယ်”

“ဟဲ့...ထွန်းမြင့်၊ ငှက်ပျောရွက် သုံးရွက်လောက် ခုတ် ပေးစမ်း...သွား...ပြန်ပြန်”

အတ္တားပြစ်သူက အစေ့ကို ငှက်ပျောရွက်ခုတ်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးရင်း အတော်မိတ်ဆိုးတယ်။ ကျွန်စားမယ်လို့ အား ခဲထားတဲ့ ဝက်သားဟင်းကို သင်္ချိုင်းထဲက သရဲကလိုက်လာပြီး ကောင်းစားနေတယ်။

တကယ်လောဘကြီးတဲ့ သရဲပဲဗျ။ ကျွန်တို့အတွက်ကောင် ဝက်သားပြုတ်လေးချန်ပါဆို မရဘူးတဲ့။ အဖေ ငှက်ပျောရွက် ခုတ်လာတော့ အတ္တားက ဇနီးချစ်ကိုယူပြီး ငှက်ပျောရွက်တွေ ခင်းတယ်။ အဲဒီအပေါ်က ထမင်းအိုးလိုက်သွန်ချလိုက်တယ်။

ထမင်းပေါ်က ဟင်းအားလုံးရော၊ ဝက်သားပြုတ်ရောအကုန်
သွန်ထည့်လိုက်တယ်။

ဟင်းတွေပုံပြီးတာနဲ့ အဘွားက ထမင်းတင်တွေ ထည့်
ထားတဲ့ ဇကောချပ်ကြီးကို မ၊သွားရင်း...

“ခြံဝဘေးမှာ ထားလိုက်မယ်...စားမယ်ဆို လိုက်ခဲ့”

အဘွားက လိုက်ခဲ့လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ အစ်မဖြစ်သူ
လည်း ထိုင်နေရာက ခွေကနဲလဲကျသွားတယ်။ သရဲကောင်
အဘွားနောက်လိုက်သွားတဲ့ပုံပဲ။

အဘွားက ထမင်းနဲ့ဟင်းပုံထားတဲ့ ဇကောချပ်ကို ခြံ
ဝပ်မှချပြီး ပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်က စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ အိမ်
ပေါက်ဝက အကွယ်မှာရပ်ပြီး အပြင်ကိုကြည့်နေတယ်။ လားလား
ကျပ်သချိုင်းထဲ ဖြတ်လျှောက်ရင်း မြင်လိုက်တဲ့လူကြီး ဖြစ်နေ
တယ်။ ကျုပ်တို့အိမ်ကို ကျော်ပေးပြီး ထမင်းဟင်းတွေ အား
ရပါရ ထိုင်စားနေတယ်။

ပုဆိုးကွက်ကြီးကို မြင်လို့ သိလိုက်တာပေါ့။

“သချိုင်းထဲဖြတ်လာရင်း သားတွေ့လိုက်တဲ့လူကြီး
ထမင်းတွေ ထိုင်စားနေတယ်...အဖေမြင်ရလား...”

“မမြင်ဘူး...ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး...”

“ရှိတယ်...အဖေတို့ မမြင်ရပေမယ့် သားမြင်ရတယ်”

“သင်္ချိုင်းထဲ ခြတ်လာတုန်းက ငမောင်ကတော့ ပြော သား...ကျွန်လှည့်ကြည့်တာ ဘာမှမမြင်ဘူး...အဲဒီထဲက သရဲ လိုက်စာတယ် ထင်လိုက်တယ်”

“သရဲကို လူကြီးတွေက မမြင်ပေမယ့် ကလေးအတော် များများမြင်ကြတယ်...ငမောင်လည်း သရဲမြင်ရလို့ ခြစ်မှာပေါ့ အခုမြင်သေးလာ ငမောင်...”

အဘွားကပြောရင်း ကျွန်ကိုလှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“ရှိသေးတယ်အဘွား...ငကောထဲက ထမင်းနဲ့တင်း တွေ ကုန်တော့မယ်...တော...ထပြီးထွက်သွားပြီ...”

“တူး...တော်ပါသေးရဲ့...လူတွေကို ဘာမှလုပ်မသွား လို့...တင်းစားလိုက်ရတာ ကျေနပ်သွားပြီး...သူ့သင်္ချိုင်းထဲ ပြန်သွားပါစေ...”

“ရိုးလေးဝိုင်းဘက်ကို ထွက်သွားတယ်အဘွား...”

“အင်း...သင်္ချိုင်းဘက်ကို သွားတာပဲ...”

“ငကောကို ထားလိုက်၊ မနက်မှ ကောက်သိမ်းလိုက် မယ်...”

“ကဲ ထမင်းရော...တင်းရော မရှိတော့တူး...ထမင်း

ပြန်ချက်ပြီး ငါ့ပြောကံဖုတ် ဆီဆမ်းစားကြမယ်...”

ဝက်သားဟင်းနဲ့ စားရမယ်မှတ်တာ...။ ဝတ်ကြီးကျတဲ့ သရဲကလိုက်လာပြီး စားသွားသေတယ်။

“ကျုပ်တို့လည်း ညစာကို ခုနစ်နာရီထိုးကာနီးမှ စားရတော့တယ်။

စားသောက်ပြီး အဖေတို့အမေတို့အဘွားတို့က စောစောကသရဲအကြောင်း စကားထိုင်ပြောတာပေါ့။ ကျုပ်နဲ့ ညီမလေးတို့က အိပ်ယာဝင်ဖို့ အသင့်ပြင်နေတာပေါ့။

မအိပ်ချင်ဘဲ ခံနိုင်မလား။ မနက်ကတည်းက ရဲနွယ်ချောင်းရိုးအတိုင်း လျှောက်နေရတာ။ ကညင်နှစ်ပင်နဲ့ ဆင်ကူးရွာနှစ်ရွာမှာ တစ်ရွာကို တစ်နာရီခွဲလောက်ပဲထိုင်ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ပြန်လာတယ်။

လေးနာရီခွဲမှ အိမ်ပြန်ရောက်တာလေ။ ညောင်းလည်း ညောင်း၊ ခါးလည်း တောင့်၊ ထမင်းစားပြီးဟောနဲ့ မျက်လုံးတွေလေးလာပြီး အိပ်ယာထဲဝင်ပြီး အိပ်လိုက်တာပေါ့။

နောက်နေ့ရောက်တော့ ကျောင်းတက်ဖို့ အမေကပြင်ဆင်ပေးတယ်။ ကျောင်းက မနက်ကိုးနာရီ ကျောင်းတက်တယ်။ ဆယ့်နှစ်နာရီ မုန့်စားလွှတ်တယ်။

နေ့လည်တစ်နာရီကျောင်းပြန်တက်တယ်။ မိုးမြိုက်မြိုက်
ရွာတော့ အိမ်နီးပေမယ့် ထမင်းယူသွားတယ်။

ကျောင်းမှာကျောင်းသားတိုင်းလိုလို ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီ
ပါတယ်။ တစ်လုံးချိုင့်၊ နှစ်လုံးချိုင့်တွေနဲ့ ငှာညှပ်ခဲ့တာပေါ့။ ပြီး
တော့ ဝိုင်းဝှံ့စားသောက်ကြတယ်။

ကျွန်တို့ အိမ်ကတော့ လိပ်ကြော်၊ ငါးခြောက်စုတ်၊ ငါး
လေးတင်း၊ ပဲပြုတ်ကြော်၊ ပဲလွန်းပြုတ်ကြော်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်
ဒီတင်းတွေပဲ နေ့စဉ်ပါသွားတယ်။

စုပေါင်းစားတာဆိုတော့ ဟင်းကကောင်းပေမယ့် အစုံ
စားရတယ်။ အခုမိုးကုန်ပြီဆိုတော့ မုန့်စားလွတ်ချိန်က တစ်နာရီ
မဟုတ်လား။ ကျွန်တို့မောင်နှမ အိမ်ပြန်စားရတော့တာပေါ့။

စားပြီးတာနဲ့ လက်ဆေးပုဆိုးနဲ့ လက်သုတ်ပြီး ကျောင်း
အပြန်ပြန်ပြေးတာပေါ့။ ကျောင်းပြန်မတတ်ခင် မျောက်ရှုံးအောင်
ကစားရအုံးမယ် မဟုတ်လား။

မနက်ကျောင်းသွားပြီး သူငယ်ချင်းများကို သရဲမြင်ဘူး
လား မေးလိုက်တယ်။ ကျွန်က သရဲမြင်စူးကြောင်း ကြားတာ
ပေါ့။ သရဲက ဘယ်လိုလဲ။ အစွယ်ကြီးနဲ့လား။ ကြောက်စရာကြီး
မဟုတ်လားဆိုတော့ ကျွန်အဖြေကို ဘယ်သူမှထသောမကျကြဘူး။

ကျွန်တို့ ညာတယ်လို့ ပြောကြတယ်။

ကျွန်သန့်ရှင်းထဲမှာ မြင်လိုက်တာကလည်း အသက်ငါး
ဆယ်ကျော် လူကြီးပုံလေး။ ကျွန်တို့အိမ်မှာ ဝက်သားနဲ့ထမင်း
စားသွားတာလည်း မျက်နှာမပြင်လိုက်ပေမယ့် စောစောက တွေ့
လိုက်တဲ့လူကြီးပဲ။

အကြောင့် ကျုပ်မြစ်တဲ့အတိုင်း သရဲဆိုတာ ရိုးရိုးလူပါပဲ
လို့ပြောတော့ ညာတယ်ဆိုပြီး မယုံကြတော့ဘူး။

ကျွန်သရဲမပြင်ခင်က စိတ်မှာထင်ထားတာ ကြောက်စရာ
မျက်လုံးရဲရဲကြီး ပါးစပ်ပြပြနဲ့ အစွယ်ပြူးပြူးကြီးပေါ့။ အဲပေမယ့်
ကျွန်ထင်သလို မတုတ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ သရဲကရိုးရိုးလူပါပဲဆို
တာ ကျုပ်တို့ညာတာတဲ့။ ကျုပ်ကျောင်းလွှတ်တော့ အိမ်ပြန်လာ
တယ်။

အိမ်ရောက်တော့ အဖေနဲ့ခြံဝမှာ တိုးတယ်။

“အဖေ သယ်သွားမလို့လဲ”

“မင်းဦးလေး ကျော်ကြီးမိန်းမ လယ်ကွင်းထဲမှာ ပိုးထိ
လို့ သတင်းသွားမေးမလို့”

အဖေက ရှင်းပြပြီး ထွက်သွားတယ်။

ကျုပ်လည်း အိမ်ပေါ်ပြေးတတ်ပြီး လွယ်အိတ်ကို ချိတ်

လိုက်တယ်။ ချက်ချင်း အိမ်အောက်ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်
လိုပဲ ခြေရင်းအိမ်က သာစိန်လည်း ပြေးထွက်လာတယ်။

“ဟဲ့မောင်...ကျောင်းကပြန်လာတာနဲ့ အဝတ်အစား
မလဲတော့ဘူးလား...ပြန်တက်အဝတ်အစားလဲဦး”

“ဟာ အမေတလည်း နေ့ခင်းက ကစားထားလို့
ရွေးတွေနဲ့ ညစ်ပတ်နေပြီ၊ မနက်ပြန်နောက်တစ်စုံဝတ်သွား
မယ်...ဆား ရေချိုးရင် လျှော်လိုက်မယ်...”

“ကစားချင်တာနဲ့ လျှော်မယ်ပြောတယ်...လိုက်ရိုက်
ရရင်နာတော့မယ်...ရွာထဲ လျှောက်မဆော့နဲ့...ဒီနားမှာပဲ ဆော့
ကြ...”

အမေ့စကားက အဝေးကြီးမှာကျန်ခဲ့တယ်...ကျုပ်နဲ့
သာစိန်က ကောင်းကျော်တို့၊ သာအေးတို့နေတဲ့ ဘုရားကြီး
ကွက်သစ်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ရွာထဲကနေ ဘုရားကြီးကွက်သစ်ဘက် ထွက်လာတဲ့
ရိုးလေးရှိတယ်။ မိုးမြိုက်မြိုက်ကျရင် ရေကနူးခေါင်းလောက်ရှိ
ပေမယ့် မိုးပြတ်တာနဲ့ သဲတွေအပြည့်ကျန်ခဲ့တယ် ရေကမရှိတော့
ဘူး။

ကျုပ်တို့ကလေးတွေ သည်ချောင်းကောနေတဲ့ သဲပြင်

ထော်မှာ ကစားနည်းမျိုးပုံအောင် ကစားကြတယ်။ ဘောလုံးလည်း
 တန်ကြတယ်။ တူတူပုန်းတန်းလည်း ကစားကြတယ်။ ပြေး
 တန်းလိုက်တန်းလည်း ကစားကြတယ်။ စိတ်ကူးရတဲ့အတိုင်း
 မျိုးပုံအောင် ပုံထော်ကစားကြတယ်။

မှောင်လို့ နီးစပ်ရာမိဘတွေက လှမ်းခေါ်မှလူစုခွဲပြီး
 ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြတယ်။

ဒီနေ့ သာဝန်နဲ့အတူ ကောင်းကျော်တို့ ဖိလီတဲလင်း
 မှာ ပိုးထိတဲ့ ကျွန်တို့အမျိုးအိမ်ရှိတယ်။ ဦးလေးအမည်က ပြီး
 ကျော်သန်း၊ ဒေါ်လေးအမည်က ဒေါ်သိန်းစင်တဲ့ ဦးလေးအရင်း
 မတုတ်ဘူး။ အတိုးလေးရဲ့ သားဆိုတော့ ဦးလေးတစ်ဝမ်းကွဲ
 ပေါ့။

အိမ်ကအသွားရဲ့ မောင်ကမွေးတဲ့ ဦးလေးတစ်ဝမ်းကွဲ
 ပေါ့။ အဝေစာ ဦးလေးအိမ်ရောက်နေတယ်။ သူတို့အိမ်ရှေ့က
 မိုးချုပ်လို့ပြန်လာတော့ လူတွေတစ်ရုံးရုံးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်က
 စပ်စပ်စုစု သိချင်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ဦးလေးအိမ်ထဲဝင်ခဲ့တယ်။
 ဦးလေးမိန်းမ ဒေါ်သိန်းစင် ဘယ်အချိန်က ဆိုသွားလည်းမသိ
 ဘူး။ အိမ်ပေါ်မှာ အလောင်းပြစ်ထားတယ်။

ကျွန်ရဲ့အသွားလည်း ရောက်နေတယ်။ သူ့သားဆာမီး

ဖိတ်ဆွေစာလေ

တွေ ပိုနေတာတွေ့တယ်။ ကျုပ်လည်း အဝေရော အဘွားရော ပိုနေတာနဲ့ အိမ်ပြန်တော့တဲ့ အဖေကိုမျှော်နှာသွားပြလိုက်တယ်။

“ဟ ဝမောင် ကျောင်းလွတ်ထဲက အိမ်မရောက်သေးဘူးလား...မင်းအပေရိုက်တော့မှာပဲ မမှောင်ခင်ပြန်...”

“အဘွားပြန်မှ သားပြန်မယ်...”

“မင်းအဘွားက ဒီမှာအိပ်မှာ”

“အဲဆို အဝေပြန်ရင် သားပြန်လိုက်မယ်...”

“ဟ...ငါက ပြန်ရင်လည်း ပြန်မယ်...မပြန်ချင်ရင် ဒီမှာအိပ်မှာ...ပြန်ရင် ညဉ့်နက်လိမ့်မယ်...အခုပြန်လိုက်...”

“မပြန်ဘူး...သားဒီမှာ အိပ်မယ်...”

“မင်းထမင်းလည်း မစားရသေးဘူး...မင်းဒီလာတာလည်း မင်းအပေသိတာမတုတ်ဘူး...ပြန်ကွာ”

အဝေစိတ်ဆိုလောတာနဲ့ ကျုပ်အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။ အဝေပြောလည်းပြောချင်စရာ။ အဝေစိတ်ပူပြီး ကျုပ်ပြန်မရောက်ရင် လိုက်ရှာမှာ အသေအချာပဲ။ အဲနဲ့ပဲ ကျုပ်အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အပေဆုတာခံရပြီး ရေချိုးထမင်းစားရတော့တာပေါ့။

ရှင်နာရီလောက်မှာ ကျုပ်အိပ်ယာဝင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သာဝိန်တို့အပေ အေးလေးမြိုင် အိပ်ပေါ်
တက်လာတယ်။

“မရင်မေ...အိပ်တော့မလား”

“မအိပ်သေးဘူး၊ မအေးမြိုင်...လာလေ”

“မသိန်းခင် ကိစ္စသိချင်လို့ လာခဲ့တာ”

“တောင်ဘက်သင်္ချိုင်းထဲမှာ ပိုးတိလိုကြားလိုက်တာပဲ
ဟုတ်လား”

“တုတ်တယ် နေ့ခင်းက လယ်ကွင်းထဲဝယ်တွေ ရှင်လို့
စာမောင်း ထွက်သွားတယ်။ ညနေစောစောရွာပြန်လာတယ်။
သင်္ချိုင်းကို သူပြတ်လျှောက်လာတာ နောက်ကလူကြီးတစ်ယောက်
လိုက်လာတာနဲ့ ခပ်ပြန်ပြန်လျှောက်လာတယ်။ သူပြန်ပြန်လျှောက်
လေ နောက်ကလူကြီးက ပြန်ပြန်လိုက်လာလေတဲ့။ ဒါနဲ့ မတုတ်
သေးပါဘူး။ ရပ်ပြီးရန်တွေမလို့ လှည့်ကြည့်တော့ ကြောက်စရာ
မျက်နှာကြီးနဲ့ အရပ်ကြီးက ရှည်လာတာတွေလိုက်တယ်...”

“သင့်ရဲ့ခြောက်တာပဲဆိုပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့ လှည့်ပြေး
တာ သင်္ချိုင်းအလွန်ရွာထိပ်မှာ ပိုးတိတာပဲ...သူက တည့်တည့်
ကိုတက်နင်းမိတာတဲ့...”

“သူ့အော်သံကြားလို့ သုဿန်ကျောင်းက ကိုရင်လေး

တွေ ထွတ်ကြည့်ကြတယ်။ လဲနေတာတွေ့တာနဲ့ ရွာသားတွေကို အကြောင်းကြားလို့ အိမ်ပြန်သယ်လာတာ...လမ်းမှာတင် သတိမေ့သွားတယ်...အိမ်ရောက်ပြီး မကြာပါဘူး...ဆုံးသွားတာပဲ...”

“သူ့ကိုစတွေ့တဲ့ ကိုရင်လေးတွေနဲ့ လူတွေကို သရဲခြောက်တဲ့အကြောင်း ပြောနိုင်လိုက်သေးတယ်...”

“သရဲကပဲ မြွေယောင်ဆောင်ပြီး ကိုက်သတ်လိုက်တာများလား...”

“ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ်...”

“အိန္ဒြေ့ တိုနေ့က မရင်မေ ဝက်သားဝယ်လာပြီး ချက်တာ သင်္ကြံထဲက သရဲလိုက်လာပြီး အကြီးမကို ပူးတင်လို့ တောင်းစားသွားတယ်ဆို တုတ်လား...”

“ဘယ်သူက မအေးမြိုင်ကို ပြောပြတာလဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ...အိမ်ကကောင် သာမိန်ပြောတာ...ကျောင်းမှာ မောင်မောင်ပြောပြလို့ သိတာတဲ့”

“ငမောင်တို့ကတော့ ဖြူစင်ကို မလုံဘူး...”

“တုတ်တယ် မအေးမြိုင် လကွယ်နေ့ကဆိုပါတော့ ဆင်ကူးရွာမှာ မုန့်သွားရောင်းရင်း ဝက်ပေါ်တာနဲ့ကြုံလို့ နှစ်

“...အဲဒါ သုဿန်ကိုဖြတ်ပြီး ပြန်အလာမှာ ဝတ်သားစား
ချင်လို့ ထင်ပါတယ်...အိမ်အထိပါလာပြီး ဟင်းလည်ကျက်ရော
အကြီးမကို ဝင်ကပ်ပြီး စားမယ်၊ သောက်မယ်၊ တင်းရော၊
ထမင်းရောစားမယ်ဆိုတာနဲ့ ဇနီးထဲထည့်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ
ကျွေးလိုက်ရတယ်...”

“အမယ်လေး ကြားရတာနဲ့တင် ကြောက်ဖို့တောင်း
လိုက်တာ...စားပြီး ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ပြန်သွားလို့ တော်သေး
တာပေါ့...”

“တုတ်တယ် စားပြီးတာနဲ့ ထွက်သွားတယ်လို့ ထမင်
ပြောတာပဲ...”

“ကဲ မှောင်နေပြီ...ပြန်လိုက်ဦးမယ်...မသိန်းခင်နဲ့
တိုးတဲ့သရဲက ဒီကိုပါလာတဲ့သရဲများ ဖြစ်နေမလား...”

“သင်္ချိုင်းမှာတော့ သရဲမျိုးစုံရှိတာပဲ...”

“ခါတိုင်း ဒီလိုခြောက်တာလှန့်တာ မကြားမိပါဘူး...
ကြံကြိုက်လို့ ဖြစ်မှာပါ...”

ကျွန်လည်း အိပ်ချင်စိတ်ပျောက်သွားတယ်။ သာစိန် အပေပြန်သွားမှပဲ အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။

နောက်နေ့ညနေ ကျောင်းကလွတ်တော့ အိမ်မှာအဘွား တစ်ယောက်ထဲ ရှိတယ်။ အသုဘအိမ်မှာ အမေနဲ့အဖေ ရောက် နေတယ်ဆိုတာနဲ့ ညီမလေးကို အဘွားနဲ့ထားပြီး အသုဘအိမ် ဘက်ပြေးလာခဲ့တယ်။

အသုဘအိမ်က ဘုရားကြီးကွက်သစ်ရပ်ကွက်မှာဆို တော့ ဘုရားကြီးကွက်သစ်ဘက်ကို ထွက်တဲ့သံလမ်းအတိုင်း လာခဲ့တယ်။

အသုဘအိမ်ရောက်သွားတော့ အမေရော၊ အဖေရော တွေ့လိုက်တယ်။ ကျွန်က ဝဲပိုင်းနား သွားရပ်ပြီး ကြည့်နေလိုက် တယ်။

အဖေနဲ့အမေက ကျွန်အနားရောက်လာတယ်။ မမှောင် ခင် စောစောပြန်ခိုင်းတာပေါ့။ သူတို့ သည်မှာအိပ်မယ်တဲ့။ ကျွန်ကလည်း အဖေတို့နဲ့အတူ အိပ်မယ်လို့ပြောတယ်။ မရဘူး။ အဖေကမဆူဘဲ အမေ့လက်အပ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်က အဆူခံသက်သာအောင် ပြန်မယ်လို့ ကတိ ပေးလိုက်တာပေါ့။ ကျွန်ရဲ့ကတိရသွားလို့ အမေအိမ်ထဲ ပြန်

တက်သွားတယ်။

ဒီည အသုဘအခါင်းသွင်းမလို၊ ခဲဝိုင်းဘေးမှာ လက်သမားနှစ်ယောက် ပေပျဉ်တွေနဲ့ အခေါင်းစင်နေကြတယ်။ ကျုပ်က အခေါင်းပျဉ်စပ်တဲ့နေရာ ရောက်လိုက် ခဲဝိုင်းဆီသွားရင် ကြည့်လိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်နေတာပေါ့။

မှောင်ပြုလို့ ခဲဝိုင်းအပေါ်မှာ အောက်လင်းဓာတ်မီး လာချိတ်တယ်။

အိမ်ပေါ်မှာ နှစ်လုံးချိတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ခိုက်ဆာလာပေမယ့် ပြန်ဖို့ သတိမရသေးဘူး။

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

“အသုဘအိမ်ပေါ်က လူလေးငါးယောက် အပြေးအလွှား ဆင်းလာလို့ ခဲဝိုင်းရုတ်ရုတ်ရက်ရက်ဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ်က အိမ်ပေါ်မှာ ဘာဖြစ်တာလဲ သိချင်စိတ်နဲ့ လှေကားထိပ်သွားရင် လိုက်တာ။

“မသိနဲ့ခင် ထထိုင်နေတယ်...”

“တင်...သေတာနှစ်ရက်ရှိပြီ...အလောင်းကောင်က ထထိုင်နေတယ်တုတ်လား...”

“တုတ်တယ်...ထိုင်ပြီး ပျက်လုံးကြီးပြူးနေတယ်”

လူကြီးတစ်ယောက်က အိမ်ပေါ်ပြန်တက်သွားတာနဲ့ ကျုပ်လည်း နောက်ကလိုက်တက်ခဲ့တယ်။ တကယ်ပဲ လူတွေ ကြောက်မယ်ဆိုလည်း ကြောက်စရာ မသာကောင်ကြီး ထိုင်နေတာ ကျုပ်မြင်ရတယ်ဗျ။

ကျုပ်လည်း လူကြီးတွေနောက်အသာတပ်ပြီး ကြည့်နေလိုက်တယ်။ မသာကောင်ကြီး လက်တစ်ဖက်မြှောက်တာ တွေ့လိုက်တယ်။

“ထမင်းစားမယ်...ကြက်သားတင်းနဲ့ ကျွေးရမယ်...”

“နင်တို့ ကြက်သားတင်းချက်နေတာ ငါသိတယ်... ငါအခု စားချင်တယ်...”

အဝေးကလာသူများနဲ့ အခေါင်းစပ်ပေးသူ၊ လုပ်အားပေးကြသူများကို ကျွေးမွေးမယ်ဆိုပြီး ကြက်သားတင်းချက်နေတာ သရဲက မသာကောင်ကို ဝင်ပူးတပ်ပြီး အစာတောင်းစားတယ်။

ချက်ထားတဲ့ ကြက်နှစ်ကောင်လုံး အကုန်ကျွေးရမယ်ဆိုပြီး တောင်းစားတာဗျ။ တကယ်သရဲပဲ...။

သေသူရဲ့ ဆံပင်ကို ဖြန့်ချထားတာဆိုတော့ အခုလို ထိုင်ပြီးခေါင်းတခါခါနဲ့ သွေးပျက်လောက်အောင် ကြောက်စရာ

တောင်နေတယ်။

လင်ဇန်းကြီးထဲ ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေပုံပြီး လာချပေး
တယ်။ ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေကို အလမ်းမရတားသောက်နေတယ်။
တတယ်ကြောက်စရာကြီးပဲဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် မကြည့်ရဲလို့ မျက်လုံး
မှိတ်ထားမိသေးတယ်။

ကြက်ရိုးတွေ တရွတ်ရွတ်ထီးစားသံက ကျယ်ကျယ်
လောင်လောင် အသံထွက်နေတာ။ မကြားရဘူး လင်ဇန်းထဲက
ထမင်းရော၊ ဟင်းရော ကုန်သွားတယ်။

“ငါ မဝသေးဘူး...ထည့်ပေးဦး...”

“ကုန်ပြီ...ရှိတာအကုန်ထည့်ပေးလိုက်တာ...”

“ဘာ...ဟားဟား...ငါ့ကိုညာတဲ့ကောင်...”

“ဝုန်း...”

ပူးကပ်နေတဲ့သရဲက ထမင်းမရှိတော့ဘူးပြောတဲ့သူကို
လက်ရွယ်လိုက်တာနဲ့ ထိုလူ ခွေခေါက်လဲကျသွားတာဗျာ။ အဟော်
စွမ်းတဲ့သရဲပဲဗျာ။

သရဲလက်စလတ်နကို မြင်လိုက်တာနဲ့ မီးရိထဲမှာ ခွဲပြီး
ချွန်ထားတဲ့ ကြက်သားဟင်းခိုကို သွားမလာပြီး သရဲရှေ့ချပေး
လိုက်တာ။ အားရပါးရတို လူစားနေတော့တာပဲ။

အိုးထဲကတင်းတွေ ကုန်သွားတော့...

“ဝါ...”

“ငါ့အိပ်လိုက်ဦးမယ်...မနက်ဖြန် ငါအမဲသားနဲ့ တား
မယ်...ဝယ်ပြီချွတ်ကျွေး...”

“အခု ပူးကပ်နေတာ ဘယ်သူလဲ...”

“မင်းက ငိုကိုသာကိစ္စနဲ့ မေးတာလဲ...ငါဒီတောင်ဆက်
သင်္ချာမှာနေတာ အနှစ်တစ်ရာကျော်ပြီကွ...သင်္ချာထဲမှာ ဝတ်
ထော်ပြတ်ပြတ်နဲ့ မနေနိုင်တော့ဘူး...မင်းတို့ စားတဲ့ စားစရာတွေ
က သိပ်ကောင်းတာပဲ...ငါတချောင်တာ မင်းတို့ ကျွေးရမယ်...
ငါ့တို့မကျွေးတဲ့နေ့ မင်းတို့ ဆေးရမယ်...ပြန်မှတ်ထားကြ...”

“ငါ ဆေးလိပ်သေအက်ချစ်တယ်...ဆေးလိပ်သောက်ပြီး
ရင် တရားတစ်မောအိပ်မယ်...အခုဆေးလိပ် ဝါးညှိပေး...”

သရဲက သူ့ဆန္ဒတွေပေါ်ပြုပြီး အကျပ်ကိုင်နေတာဆို
တော့ ကြားရတဲ့လူတွေ ကြောင်လန် ကုန်တာပေါ့ဗျား

ကျွန်လည်း သရဲပြောတဲ့အသံကြီးနားထဲက မထွက်နိုင်
ဘူးဖြစ်နေတယ်။

သရဲကြီး ဆေးလိပ်ကို အားရပါးရဖြာရှိုက်ပြီးတော့နဲ့
အလောင်းပြင်ထားတဲ့အတိုင်း ပြန်လဲအိပ်လိုက်တယ်။ လူတွေ

အတော်များများ အိမ်အောက်ဆင်းသွားတာနဲ့ ကျုပ်လည်းဆင်းခဲ့တာပေါ့။

အဖေတို့ အမေတို့ ကျုပ်ကိုမြင်သွားတာနဲ့ အမေက ခေါင်းကို တစ်ချက်ခေါက်ပြီး အနားခေါ်ထားတယ်။

“ပြန်ဆိုမပြန်ဘူး...အခုထမင်းမစားရသေးဘူးမို့လား”

“သားမဆာပါဘူး...ဦးလေးကျော်က ဝဲပေါက်မိတစ်လုံးပေးလို့ စားထားတယ်...”

“မုန့်တစ်လုံးက ဗိုက်ဝမှာလား...နင့်အဖေကိုလိုက်မို့ ခိုင်းမယ်...အိပ်ပြန်အိပ်ကြမယ်...”

အဖေတို့ လူကြီးတွေ သရဲနှင်နိုင်မည့် ဆရာရွာရုံစမ်းနေတဲ့အသံကို ကြားလိုက်တယ်။ တစ်ယောက်က အောက်ရုရွာမှာ ဆရာကြီးရှိတယ်လို့ ပြောသံကျုပ်နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဆရာကြီးနာမည်က ဦးစံတွန့်တဲ့...အထက်လမ်းပညာလိုက်စားနေတယ်...အမှောင်ပယောဂတွေလည်း ရှင်းလင်းပေးတယ်...”

“ကျုပ်တော့ ဒီညပဲ သွားပင့်လိုက်ချင်တယ်...”

“အချိန်မရှိတော့ဘူး...လိုက်မှာမတုတ်ဘူး...သရဲလည်း

ဒီညသောင်းကျန်တော့မှာ မတုတ်ဘူး... သူစားချင်တာစားလိုက်ပြီး ပြီး... မနက်ထမင်းချက်ကျွေးရဦးမယ်တဲ့လား...”

“အမဲသာဝယ် ချက်ကျွေးခိုင်းထားတယ်...”

“ဆရာနဲ့ မတွေ့မချင်း သူတောင်းတဲ့အစားအစာကျွေး ထားကြတာပေါ့... ဒီအတိုင်းဆို အခေါင်းသွင်းလို့လည်း ရဦးမယ် မထင်ဘူး...”

“ဘယ်သူက အလောင်းကောင်ကို သွားကိုင်ခဲ့တော့မှာ လဲ... ကျုပ်လည်း အနားမကပ်ခဲ့ဘူး... ဒီဖဲခိုင်းဘေးမှာပဲ အိပ် တော့မယ်...”

ညရှစ်နာရီခွဲပြီးတာနဲ့ အသုဘအိပ်က အဖေရော၊ အမေ ရော၊ ကျုပ်ပါ အတူတူပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အဖေလည်း ဒီညပြန် မအိပ်တော့ဘူးဆိုပြီး လိုက်လာတာ။

ကျုပ်ညစာကို ကိုးနာရီထိုးကာနီးမှ စားရတယ်။ စား ပြီးတာနဲ့ အဖေတို့ ပြောစကား နားစွင့်မနေတော့ဘဲ အိပ်ယာ ထဲတန်းဝင်ခဲ့တယ်။



ကျုပ်အိပ်လို့ ကောင်းတုန်းရှိသေးတယ်။ ခြံက လူတစ်

ထောက်တ လှမ်းခေါ်တဲ့အသံကြားလို့ ခိုးသွားတယ်...အိနဲ့ ခေါ်သံကို နားစွင့်လိုက်တာပေါ့...”

“ဦးထွန်းမြင့်...ဦးထွန်းမြင့် အိပ်ပြီလား...”

“ဘယ်သူတွေလဲကွ...”

“သိန်းဝံနဲ့ လှဝင်းတို့ပါ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သိန်းဝံ...”

“ကိုသိန်းဝံက ဦးလေးကျော်သန်းရဲ့သား ကျုပ်အစ်ကိုဝမ်းကွဲပေါ့...”

“ဦးလေးကို အဖေလာခေါ်ခိုင်းလို့ အဖေ့စွာကိုယ်မှာ လာပူးကပ်နေတဲ့အရဲ မအိပ်ဘဲ ထလိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ ဆေးလိပ်တောင်းလိုက်၊ စီးရီးထဲရှိသမျှ ရှာဖွေစားသောက်လိုက်နဲ့ အားလုံး ကြောက်လန့်နေကြတယ်...အိမ်မှာလည်း လူကြီးလေးငါးယောက်ပဲရှိတော့လို့ လာခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ ကြက်သားတင်းစားမလို့ ချွက်ခိုင်းနေတယ်...”

“မရင်မေ...ကြားလား...”

“ကြားတယ်...မလိုက်သွားလို့လည်း မမြင်မှတော့ သတိမရှိယနဲ့နေ သရဲနာဆိပ်မတပ်နဲ့...သွား...လိုက်သွား...”

“အမေက အဖေ့ကိုမှာစရာရှိတာမှာဦး လိုက်သွားခိုင်း

နေတယ်...”

“သရဲက အိမ်အောက်မှာ ကြက်မွေးထားတာကို သိတယ်...စောစောကပဲ ကြက်တစ်ကောင် ချက်ကျွေးချီးမယ်ဆိုလို့ မနက်မှတားပါဆိုတာမရဘူး...မင်းတို့ မကျွေးရင် ငါ့အကုန်ဆင်းပြီး သတ်စားပစ်မယ်ဆိုတာနဲ့ အဖေကြက်သားတင်းချက်ပေးနေတယ်...”

“တင်းချက်နေတုန်း ဒီကောင်ကြီးငြိမ်ပြီး ထိုင်နေတာနဲ့ ဦးလေးဆီထွက်လာတာ...”

“အင်း မနက်စောစောဆရာမပင့်မှ ဖြစ်တော့မယ်...”

အဖေက မှတ်ချက်စကားပြောပြီး ကိုသိန်းဝံတို့နဲ့ ပါသွားတယ်။ ကျုပ်လည်း စိတ်ဝင်စားပေမယ့် လိုက်သွားလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။

မြန်အိမ်ရုံကလွဲပြီး ဘာကိစ္စမှမရှိတော့ဘူး။ မနက်ကျောင်းမသွားခင် အဖေအိမ်ပြန်ရောက်လာရင်တော့ မိုးလင်းတဲ့အထိ သရဲဘယ်လို ကောင်းကျန်းသေးလည်း သိရမှပဲ။ ဖေဖေစောစော မြန်လာပါစေလို့ စိတ်ထဲကဆုတောင်းရင်းက ကျုပ်မြန်အိမ်ပျော်သွားတယ်။

ကျုပ်ကျောင်းသွားဖို့ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ထမင်း

ကြော့နဲ့ ပဲပြုတ်ထိုင်စားနေတယ်။ အဲဒီအချိန်ပဲ အဖေအိမ်ခြံထဲ ဝင်လာတယ်။

အမေက အဖေ့ကို ညကက်စွဲဆီးမေးတာနဲ့ ကျုပ်နား စွင့်နေလိုက်တယ်။

“ငါ့ရောက်သွားပြီး ခဏနေတော့ ကြက်သားဟင်းကျက် သွားတာနဲ့ သရဲကိုချွေးကျွေးလိုက်တယ်။ သူ့စားချင်တာ စားပြီး အချိန်ကလည်း သန်းခေါင်ကျော်ပြီဆိုတော့ အိပ်ယာပေါ်လှဲချပြီး ငြိမ်သွားကာပဲ...”

“ငါတို့လည်း မအိပ်ဘဲ အခြေအနေစောင့်ကြည့်ကြတာ ပေါ့... အားလုံးအိပ်ပေါ်မှာ လူခုနစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်... ဖဲဝိုင်း သုံးဝိုင်းက လူတွေလည်း တစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘူး...”

“အိပ်ချင်တဲ့လူအိပ်ခိုင်းပြီး ငါနဲ့ကျော်သန်း ဦးလေး ဘစ်နီ သုံးယောက်ထိုင်စောင့်တယ်... လေးနာရီလောက် သူတို့ ကိုနှိုးပြီး ငါတို့ပြန်အိပ်ကြတယ်...”

“ဒါဆို ရှင်ကအခုမှ နိုးလာတာလား...”

“ခုနစ်နာရီမထိုးခင်ကတည်းက နိုးတယ်... ငါနဲ့အေး မောင် နှစ်ယောက်၊ အေးမောင်စက်ဘီးနဲ့ အောက်စုရွာက ဆရာကြီးဦးစံတွန် အိမ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်... ဆရာကြီးဘုရားရှိ

ခိုးအပြိုးရောက်သွားတယ်...ဆရာကြီးကိုပင့်တော့ ဆရာကြီးက အကျိုးအကြောင်းနားထောင်ပြီး သရဲကိုစိုးရိမ်စရာမရှိဘူးလို့ ပြောတယ်...”

“ဒီလောက်သောင်းကျန်းနေတာ မစိုးရိမ်လို့ရမလား...”

“ဝိုစကားဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးတ...ဆရာကြီးက ဒီမနက်ပိုင်း သူစားချင်တဲ့ အမဲသားဟင်းချွတ်ကျွေးထားလိုက်၊ သူစားချင်တာ စားရရင် ဘာမှမလုပ်ဘဲ တစ်နေ့လုံးနေလိမ့် မယ်...ဆေးလိပ်တောက်ချင်တယ်ဆိုလည်း ပေးလိုက်တဲ့...”

“ဆရာက ညနေလေးနာရီလောက် လာခဲ့မယ်...အပုပ် ချိန်ရောက်မှ သရဲကိုရွာထဲက ဆရာကြီးနှင်ထုတ်ပေးမယ်လို့ မှာလိုက်တယ်...”

“ဆရာလာမယ်ဆိုလို့ ရင်ထဲအေးသွားပါပြီ...ကျွန်မ လည်း နေ့ခင်းကျမှ သွားလိုက်ဦးမယ်...”

ကျွန်လည်း စားသောက်ထားတဲ့ပန်းကန်ကို ရေအင်တုံ ထဲထည့်ပြီး လက်ဆေးထွက်လာခဲ့တယ်။ ညနေလေးနာရီ ဆရာ လာပြီးသရဲနှင်ပေးမယ်တဲ့။ ကျောင်းဆင်းချိန်အတော်ပဲ။ ကျွန်စပ်စု လို့ရမှာမို့ နောက်ဆံမတင်းတော့ဘဲ စိတ်လက်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ကျောင်းကို ညီမလေးခေါ်ပြီး လာခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

တစ်နေ့ လုံးစာသင်နေရပေမယ့် ညနေကျောင်းလွတ်ချိန်ကိုသာ စိတ်ကရောက်နေတာဗျ။ သုံးနာရီလေးဆယ့်ငါးမှာ ကျောင်းဆင်းတယ်။

ကျောင်းလွတ်တာနဲ့ ညီမဖြစ်သူကို စောင့်ပခေါ်တော့တဲ့ ကျုပ်အိမ်ကို သုတ်ချေတင်ခဲ့တာ အိမ်မှာ အဖေရော၊ အဖေ့ရော အသုဘအိမ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာသိတယ်။

လွယ်အိတ်ကို သံချိတ်မှာ လှမ်းချိတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ပြေး တွက်လာခဲ့တယ်။

“တဲ့...ဟောင် ဒါဘယ်လဲ...”

အဘွားလှမ်းပေးတာကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အိမ်ပေါ်က ကဆုန်ရိုင်းပြေးဆင်းခဲ့တယ်။ မြဲငှာ ညီမလေးနဲ့တောင် ဝင်တိုက်မိလိုက်တယ်။

ကျုပ်ခြေထောက်တွေ အသုဘအိမ်ကို တယ်လိုပြေးပြီး ရောက်လာမှန်းတောင်မသိဘူး။ လေးနာရီ ဆရာကြီးက သရဲနှင် ငယ်ဆိုတော့ ဆရာကြီးသရဲနှင်ဟာ မတွေ့လိုက်မှာစိုးတာပေါ့။ ဝင်စုချင်စိတ်က ငယ်ငယ်လေးထဲကကို ရှိတာ။

ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း ကနားဖျင်းစင်အောက်မှာရော၊ အိမ်ပေါ်မှာပါ လူတွေရောက်နေတယ်။ ကလေးပီပီ ကျုပ်ကလူကြီး

ထဲတိုးပြီး အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့တယ်။

ဆရာကြီးက ခေါင်းရင်းမှာထိုင်ပြီး ဘုရားရှိခိုးနေတယ်။
အခုမှ ရောက်ကာခြစ်မယ် ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး။

ဆရာကြီးအသက်က ခြောက်ဆယ်ကျော်ပဲ ရှိမယ်ထင်
တယ်။ အဘွားနဲ့အသက်အတူလောက်ပေါ့။

“ကဲ...ရှေ့မှာရှိတဲ့ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ စွဲကပ်ခိုဝင်
ပြီး စားသောက်နေတဲ့ အစွဲရှင်နာနာဘာဝကောင် ငါ့ဆရာခေါ်
တယ်...အခု လာခဲ့စမ်း...”

ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိ ဆရာကြီးက ပြန်ခေါ်တယ်။

“အပြင်မှာမရှိဘူး...မင်းပိညာဉ် ဒီသက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ
မှူးကပ်ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဆရာသိတယ်...ဗုတ်တစ္ဆေကောင် ထ
စမ်း...အပြန်”

ဆရာကြီးက သရဲကို သွေးတိုးစမ်းပြီး ခေါ်ကြည့်တာ
သရဲက တုံ့ပြန်မှုမရှိဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ဆရာကြီးက ဗုတ်ကောင်လို့
ခေါ်ထုတ်မှ အလောင်းကောင် လှုပ်ရှားလာတာဗျ...။

“ဟား...ဟား...ဟား...”

“ဘာဆရာလဲ...အခု အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွား...”

“မင်း...ဘယ်က ရောက်လာတဲ့သရဲလဲ...”

“ငါတောင်ဘက် သုသာန်က သရဲကျော်ဒွန်းပဲ...။ ငါ အသက်တ မင်းထက်ကြီးတယ်။ ငါ့ကို လာအပ်နဲ့ မပေးနဲ့။”

“သရဲက သရဲနေရာ မနေဘဲ လူတွေနေတဲ့ဆီလာပြီး စားသောက်နေလို့ ဖြစ်မလား...။ အခု ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ပါ...”

ကျုပ်က စိတ်ဝင်စားလွန်းတာနဲ့ လွတ်နေတဲ့နေရာ အကျအန ဝင်ထိုင်ကာ အနားကလူကြီးတစ်ယောက်က လက်ကုတ်ပြီး ပြောတယ်...။

“ကလေး...ဒီဘက်တိုး။ ဆရာကြီးက သရဲခွင်ထုတ်ရင် ဆင်းမယ့်လမ်း ဝှင်ပေးထားခိုင်းတာ။ အိမ်နောက်ဘက်တံခါးပါ ဝှင်ထားခိုင်းတယ်...လာ...ဒီဘက်တိုး”

ကျုပ်လည်း လူတွေ ဘာကြောင့် လူသွားလမ်းလိုလို ချဲ့ပြီးချန်ထားတဲ့အကြောင်းကို သိလိုက်ရတယ်။ အကြောင့် တေးကို တိုးပြီးကပ်ထိုင်လိုက်တာပေါ့...။

“မင်းကို ဆရာကြီး အသာတကြည်ပြန်ခိုင်းနေတယ်... ဒီခန္ဓာကိုယ်ကို ထားခဲ့ပြီး လာရာလမ်း ပြန်ပါ...”

“ဟား...ဟား...ငါ မပြန်ဘူး”

ဆရာမေတ္တာရပ်ခံနေတာ...ဆရာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနာ



ကျင်စေဘူး။ ဆရာ အခု ဒေဝေအပါးတွေ ဆင့်ခေါ်လိုက်ရင် တစ်အိမ်လုံး အပြည့်ရောက်လာမှာ...”

“ဘာလဲ...အထက်ဆရာကြီးတွေ...ပထမဆရာကြီးတွေရဲ့ အစောင့် အစောင့်သရဲသဘက်တွေလား။ ဒီကောင်တွေက တရားသံ အမြဲကြားနေရလို့ သတ်ခိုင်းတိုင်း သတ်မယ့်ကောင်တွေ မတုတ်ဘူး။ သရဲပေါ့...။ သဘက်ပေါ့...။ တစ္ဆေပေါ့ကြီးတွေဖြစ်နေပြီ...။ တား...တား...တား...ကျပ်မကြောက်ဘူး။ ခေါ်ချင်တဲ့အစောင့်တွေ...ခေါ်”

“အစောင့်တွေ မခေါ်ပါဘူး။ ဆရာမှာ ပေတ္တာရေစင်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ပထမဆရာကြီးတွေရဲ့ သစ္စာရေစင်... သံဗုဒ္ဓေဝါထာတော်ကြီးကို ထုံမွန်းအောင် ဂွတ်ဖတ်ပူဇော်ထားတဲ့ ပေတ္တာရေစင်တွေ...ပဋ္ဌာန်းတရားတော်ကြီးကို အကြိမ်ကြိမ်ဂွတ်ဖတ်ပူဇော်ထားတဲ့ ရေစင်တွေ ရှိတယ်”

“သရဲ၊ တစ္ဆေ ခေါ်စရာမလိုပါဘူး။ ဆရာမှာရှိတဲ့ ရေစင်တစ်မျိုးမျိုးပဲ...။ မင်း အမျှန်းခံလိုက်ပါ။ ခံနိုင်လို့ကတော့ နေချင်သလိုနေ...မခံနိုင်လို့ လောင်မီးကျရင် ဆရာ့အဖိုး မဆိုနဲ့...။ သရဲကျော်ခွန်း ကြိုက်ရာလမ်းကို ရွေး...”

ဆရာကြီးက လွယ်အိတ်ထဲ ငွက်နှိုက်ပြီး အထုတ်မှာ



ရွှေရောင်အစိုးလေးနဲ့ တစ်ပိုက်ခန့်ရှိ ဖန်ပုလင်းလေးတစ်လုံး ပါလာသည်။

“သောက်ရေတစ်ခွက် ပေးပါ...”

ဆရာကြီးက ရေတစ်ခွက် လှမ်းတောင်းတာနဲ့ ရေ အိုးနားမှာရှိတဲ့ အခေါ်ကြီးတစ်ယောက်က သောက်ရေကို ခပ် ပေးလိုက်တယ်...။

ဆရာကြီးက လှမ်းယူလိုက်ပြီး သောက်ရေခွက်ထဲ ပုလင်းထဲကရေစင် နှစ်စက်သုံးစက်ခန့်ပဲ ထည့်လိုက်တာကို ကျုပ် တွေ့လိုက်တယ်...။

“ကဲ...ကျော်ဒွန်းရေ...မင်း ဆုံးပြတ်ရမယ့်အပိုင်းပဲ။ ဆရာကြီး မေးမယ်...။ ဒီအိမ်က အသာတကြည် ထွက်သွား။ သင်္ချိုင်းထဲကို တန်းပြန်ပါ။ ဒါ...သံဗုဒ္ဓေကီထားတော်ကြီး တံ့မွန်း နေတဲ့ ရေစင်ပဲ...”

သရဲကျော်ဒွန်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေတယ်။ ဆရာကြီးက သောက်ရေခွက်ထဲ လက်ချောင်းလေးတွေ ထည့် ပြီး သရဲကျော်ဒွန်း ခွဲကပ်နေတဲ့ အလောင်းကောင်ဆီ လှမ်း တောက်လိုက်တယ်...။

“အား...ပူတယ်...ပူတယ်...မလုပ်နဲ့...”

“ရေစင်လေးနည်းနည်း တောက်ရုံနဲ့ မခံနိုင်အောင် ပူတယ်မတုတ်လား...။ ဆရာကြီးတောင်း နားမထောင်ရင် တစ်ခွက်လုံးလောင်းချလိုက်မယ်...”

“ကျုပ်...ကျုပ် ထွက်သွားပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တောင်းဆိုချင်သေးတယ်...”

“ပြောပါ...”

“ကျုပ်ကို အမဲသားဟင်းနဲ့ ထမင်းတစ်ကြိမ် ကျွေးပေးပါ။ ကျုပ် ဒီရွာထဲ နောင်ကို မလာတော့ပါဘူး”

“အေး...ဆရာ ကတိပေးတယ်။ အမဲသားနဲ့ ဟင်းကို မနက်ဖြန် ည ခြောက်နာရီနဲ့ ခုနစ်နာရီကြား ရွာကောင်ဘက် သုသာန်မှာ လာကျွေးပေးမယ်...”

“ပြီးတော့ မင်းအတွက် ထမင်းဟင်းရယ်...သင်္ချိုင်းရှင်မ မဝဲဝါကို ထမင်းနဲ့တင်း ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်...”

“သင်္ချိုင်းရှင်မ မဝဲဝါကို ကျွေးမွေးပြီး မင်းအပါအဝင် သရဲတစ္ဆေတွေကို ရွာထဲမလာစေဖို့ အသိပေးအပ်နဲ့ခွဲမယ်။ ဘယ်လိုလဲ ကျော်ခွန်း...”

“ကျုပ်ကို...သင်္ချိုင်းတွေရဲ့ သခင်မ မဝဲဝါကို အသိပေးမှတော့ ကျုပ်လာလို့ မပြစ်တော့ဘူး။ အခု မဝဲဝါမသိခင်

လာခဲ့တာ...။ ကျုပ် မဖဲဝါကို ကြောက်ရတယ်...”

“ကြောက်ရတဲ့သခင်လည်း ရှိသေးလို့သာပေါ့ ကျော်
ဒွန်းရယ်...။ ကဲ...ရေစင်နဲ့ ငါ မပျန်းတော့ပါဘူး။ မနက်ဖြန်
အမဲတင်းနဲ့ ထမင်းလာပို့မယ်။ သင်္ချိုင်းထဲက ပြန်ပြီးစောင့်နေ
တော့...”

သရဲကျော်ဒွန်း ထွတ်သွားတာနဲ့ ကျုပ်ဒေါ်လေး အ
လောင်းကြီးလဲည်း ပတ်လက်ပစ်ကျသွားတာပေါ့...။ သရဲကျော်
ဒွန်း နောက်ဘတ်ရေတပြင်က ခြေသံပေးပြီး ဆင်းသွားသံ အား
လုံးကြားလိုက်တယ်။

“ကဲ...အလောင်းက သုံးရက်ပဲရှိသေးတာဆိုတော့
အခေါင်းသွင်းစရာရှိ သွင်းလိုက်။ မနက်ဖြန် မြေချလိုက်ကြာ”

“ညိုင်း ရွာသာသုံးလေးယောက် တောင်ဘက်သင်္ချိုင်း
ကိုသွား...ငှက်ပျောရွက်တွေ ခုတ်သွား။ သရဲကျော်ဒွန်းအတွက်
ထမင်းနဲ့တင်းကို မြေကြီးပေါ်မှာ ဖက်ခင်းပြီး ပုံကျွေး...”

“မဖဲဝါအတွက်က ဂူတစ်လုံးပေါ် ဖက်ခင်းပြီး ထမင်းနဲ့
တင်း သောက်ရေ ထားပေးလိုက်။ ပြီးရင် မဖဲဝါအတွက် ကျွေး
မွှေးပါတယ်...လာရောက်သုံးဆောင်ပါ။ သရဲကျော်ဒွန်း ရွာထဲ
မဝင်နိုင်အောင် ထိန်းသိမ်းပေးပါလို့ ပြောပြီးထားခဲ့...။ သရဲ

ကျော်ဒွန်းအတွက် ထမ်းတမ်းပုံပြီးတာနဲ့ သရဲကျော်ဒွန်း လာ
ရောက်သုံးဆောင်ပါလို့ နာမည်တပ်ပြီး ခေါ်၊ တုတ်လား...။
ဘာမှမကြောက်ကြနဲ့။ ပြောဆိုပြီးတာနဲ့ ထားခဲ့ပြီး ပြန်ခဲ့ကြ”

“ဆရာကြီး မဲဝဲဝဲနဲ့ သရဲကျော်ဒွန်းကို တစ်ပြိုင်နက်
တည်း တွေးရမှာလား...”

“ရောက်ရောက်ချင်း မဲဝဲဝဲအတွက် ဂူပေါ်မှာ ပြင်ဆင်
လိုက်၊ ပြီးရင် မဲဝဲဝဲကို ပြောဆိုပြီး ထားခဲ့။ စပ်လှမ်းလှမ်း
ပြောပေါ်မှာ ကျော်ဒွန်းအတွက် ပြင်ဆင်ပြောဆိုပြီး ပြန်ခဲ့ကြ။
စောင့်ကြည့်နေစရာ မလိုဘူး...”

“သူတို့နာမည်ပါအောင် ပြောရင် ဘယ်သရဲမှ ဝင်မစား
ဘူး။ စိတ်ချပြီးသာ ပြန်ခဲ့ကြ...တုတ်လား”

“တုတ်ကဲ့...ဆရာကြီး”

“အေး...ဆရာကြီး ပြန်မယ်။ ဆရာကြီးကို လိုက်ပို့
ကြ”

ဆရာကြီးကို ဦးလေးကျော်သန်းက လူနှစ်ယောက်ကို
ခေါ်ပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းနေတာကို ကျွန်ုပ် ပြင်လိုက်ရတယ်။

ဆရာကြီး ပြန်သွားပြီးတာနဲ့ မနေ့ကတည်းက ရိုက်
ထားတဲ့ အခေါင်းကို အိမ်ပေါ်တင်လာပြီး အခေါင်းသွင်း မ ပို့

ပြင်ဆင်နေကြတယ်...။

ခဏနေတော့ အပေက ကျွန်ကို လာခေါ်တာနဲ့ အိမ်ကို သားအမိနှစ်ယောက် ပြန်လာကြတာပေါ့...။

“အပေ...ဆရာကြီးက တော်တော်စွမ်းတယ်နော်...”

“သား...မကြားလိုက်ဘူးလား။ သံဗုဒ္ဓေဂါထာတော်နဲ့ ပဋ္ဌာန်းတရားတော်အကြောင်း ဆရာကြီးပြောသွားတယ် မဟုတ်လား...။ အကြိမ် တစ်ထောင် တစ်သောင်းမက ရွတ်ဖတ်ထားတဲ့ ဂါထာတော်ကြောင့် သာမန်ရေက သရဲကြီးတောင် ကြောက်ရတဲ့အထိ အစွမ်းထက်တယ် မဟုတ်လား...”

“တုတ်တယ်နော်...ရေစက်လေးတောက်လိုက်တာနဲ့ သရဲကြောက်ပြီး သင်္ချိုင်းထဲ ပြန်ပါတော့မယ်တဲ့...”

“သားကို ဘွားဘွားကြီး သင်ပေးထားတဲ့ ပဋ္ဌာန်း (၂၄)ပစ္စည်းနဲ့ သံဗုဒ္ဓေဂါထာကို ရသေးလား...”

“ရတာပေါ့...အခုဆိုပြရမလား...”

“အခုမဆိုပါနဲ့...ည အိပ်ယာပဝင်ခင် ဘုရားရှိခိုးပြီး တစ်မျိုးကို ခုနစ်ခေါက်ရွတ်လေ...။ သား ရွတ်နိုင်လား...”

“ထမင်းစားပြီး သားက အိပ်ချင်တာ...။ ဘုရားရှိခိုးတာတောင် အကုန်လုံးမဆိုနိုင်ဘူး”

“အကုန်မဆို မရွတ်နိုင်ရင်လည်း သံစုဒ္ဓေဝါထားနဲ့ ပဋ္ဌာန်း(၂၄)ပစ္စည်းကို တစ်ခေါက်စီရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီး အိပ်ပါ သားရယ်...။ ဒါဆို ဘယ်သရဲတစ္ဆေအမှောင်ပယောဂမှ မပြုစား မနှောင့်ယှက် မခြောက်လှန့်နိုင်ဘူး...ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့...သား တစ်ခေါက်စီတော့ ညတိုင်းရွတ် မယ်...”

ကျွပ်လည်း လက်တွေ့မြင်လိုက်ရတာဆိုတော့ အမေ ကို ကတိတွေပေးလိုက်ပြင်တာပေါ့။ ကျွပ်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက လည်း လက်တွေ့မြင်မှ ယုံတာလေ။ ဒီတော့ ယုံယုံကြည်ကြည် ကတိတွေပေးလိုက်တော့တာပေါ့...ဟဲ...ဟဲ...။

နောက်နေ့ အသုဘ ပြေချမယ်ဆိုတော့ ကျွပ်ကျောင်း တစ်ရက် ခွင့်တိုင်းပြီး ပျက်လိုက်တယ်။

အသုဘကို အနောက်သုသာန်မှာ မြေချသင်္ကြိုတ်မှာ လူကြီးတွေ အပူရုပ်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေကြပေမယ့် ကျွပ်တို့ကလေး တစ်စုတော့ အိမ်ရှေ့သဲလမ်းပေါ်မှာ ကစားကောင်းတုန်း။ ဘုန်းကြီး တရားနာပြီးတာနဲ့ အလောင်းကို သယ်သွားကြတယ်။

ကျွပ်တို့ ကလေးတွေလည်း လူကြီးတွေ ကြားထဲတိုး ပြီး အသုဘပို့တဲ့ အနောက်သုသာန်အထိ လိုက်ခဲ့တာပေါ့။

အသုဘ မြေချပြီးတာနဲ့ တျှပ်တို့ ပြန်ခဲ့ကြတယ်။
 အသုဘအိပ် ပြန်ရောက်တော့ ညနေ ခြောက်နာရီ။
 သရဲကျော်စွန်းနဲ့ သင်္ချိုင်းစောင့် မဒဲဝါတို့ကို ကျွေးမွေးကြတယ်။
 တျှပ်လည်း ညနေထိ မစောင့်တော့ဘဲ ရွာလယ်သဲ
 လမ်းပေါ်မှာ ကစားနေကြတဲ့ သာစိန်တို့၊ ကောင်းကျော်တို့ရှိ
 ရာ လာပြီး မျောက်ရုံးအောင် ဆော့နေလိုက်တော့တယ်...”



ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

“အမေရေ...လာပါဦး...”

“ဘာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ...အလန့်တကြား...”

သားငယ် လှဝင်း အော်သံကြောင့် အိမ်ပေါ်မှာ စကား
ထိုင်ပြောနေကြသည့် ဒေါ်ရင်မြတို့လင်မယား အသံကြားရာ မြ
တင်းပေါက်သက် ထွက်ရင်လိုက်သည်။

“လှဝင်း...ဘာဖြစ်လို့လဲ...ပြောစမ်း”

“တို...နောက်သက် ကုက္ကိုပင်မှာ အစ်မသင်း ကြီး
တန်းလန်းနဲ့...သေ...သေ...နေပြီ”

“တင်...”

“လုပ်ကြပါဦး...ကိုထွန်းဝံ့၊ ရှင်သမီး...မတော်သင့်တာ
တွေ လုပ်လိုက်ပြီထင်တယ်...သွား...သွား ပြန်ပြန်”

အသက် ငါးဆယ်ကျော် ဝေငြိမ်သူ ဦးထွန်းလဲလည်း
 လှေကားပေါ်မှ အထစ်ကျော်ပြီး အပြေးအလွှား ဆင်းသွားသည်။
 နောက်က ဒေါ်ရင်မြ အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လာနေ
 သည်။

အိမ်နောက်ဘက် ပေငါးဆယ်ခန့် အကွာ ခြံထောင့်မှ
 ပေါက်နေသည့် ကုက္ကိုပင်ကိုင်းမှာ ကြိုးဆွဲချပြီး အသက်ကင်းမဲ့
 နေပြီဖြစ်သည့် သံမီးငြိမ်သူကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအချိန် လှဝင်းအော်သံကြောင့် အိမ်နီးနားချင်းများ
 လည်း ရောက်လာသည်။ ရွာလူကြီးက ငါးအိမ်ကျော်မှာ ရှိသည့်
 အတွက် အိမ်နီးချင်းသားကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ခေါ်
 ခိုင်းလိုက်သည်။

ရွာလူကြီး ရောက်လာတော့ ယောက်ျားသုံးယောက်အ
 ကူအညီနှင့် အောက်သို့ချလိုက်ကြသည်။

သင်းသင်းရိုဆိုသော မိန်းကလေးအကြောင်း တစ်ရွာ
 လုံး သိကြသည်။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းသော
 သင်းသင်းရိုတစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ ဘဝကို အရှုံးပေးသွားသည်
 ကို မြင်ပြီး စိတ်မကောင်းကြသလို သင်းသင်းရိုရဲ့ ခံစားရတဲ့
 နှလုံးသားဝေဒနာကိုလည်း သိရှိထားကြလေတော့ သေသွားတော့

လည်း ခံစားရသက်သာသွားတာပေါ့...လို့ ပြောသိပ်သူ ရှိသလို ဒီလိုနည်းနဲ့ တော့ ဘဝကို လက်မြှောက်အရှုံးပေးသင့်ဘူးလို့ ပြောဆိုဝေဖန်သူလည်း ရှိကြသည်။

အချို့ကလည်း ဒီဘဝ မပေါင်နိုင်တဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦး ကမလွန်မှာ ပြန်ပေါင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးကြသေးသည်။

သင်သင်ရီတစ်ယောက် ဘဝနေထိုင်မှု ပြည့်စုံကြွယ်ဝ ခဲ့ပါသော်လည်း နှလုံးသားရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကတော့ တကယ် ပင်ဆိုးရွားလွန်းလှသည်။

သမီးဖြစ်သူ၏ နှလုံးသားအရေးကို ဆန့်ကျင်ပြီး ငွေတစ်မျက်နှာတည်း ကြည့်ခဲ့သူ ဦးထွန်းဝံ၊ အိမ်ရှင်မြတို့လည်း သမီးအလောင်း ဖက်ပြီး ဝိကြားရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ...။



မြစ်ကျိုးအင်းရွာ၊ အိမ်ခြေက သုံးရာခန့် ရှိသည်။ ယခင်က ရွာသူရွာသား အတော်များများ ငါးရွာ၊ ဖားရွာ သက်ပွေးမှု လုပ်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့် မှစပြီး အင်းက ကောသွားပြီး နံးများ တင်ကျန်ခဲ့သည့်အတွက် လယ်ကွက်တွေ ရိုက်ပြီး လယ်လုပ်စားကြသည်။

ပိတ်သွေကလေး

တံသံသည်များအဖြစ်မှ လယ်သမား၊ ယာသမားဖြစ်ကုန်သည်။ ကိုဘခင် မတွေ့မြင်တို့က အင်းကောမြေမှာ လယ်လုပ်ရန် လယ်ငါးက ရလိုက်သည်။

လယ်လေးရပြီဆိုတော့ လယ်ယာလုပ်နိုင်ရန် နွားတစ်ရှဉ်းနှင့် လှည်းတစ်စီးပါ ဝယ်ထားလိုက်သည်။

ကိုဘခင်က အသက်(၃၅)နှစ်၊ မတွေ့မြင်က အသက်(၃၀)ရှိပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်သည့်အရွယ်မို့ လယ်ငါးကော၊ စပါးရိတ်ပြီးသည်နှင့် မြေပဲ၊ ငှက်၊ ပြောင်းတို့ကို မြေကွက်မကျန် စိုက်ပျိုးကြသည်။

ကိုင်းသိမ်းတော့ လက်ဖျားရွေ့ရှင်ခဲ့သည်။ သူတို့မှာ သားကြီး ဖောင်သီတာ၊ သမီး မထွေးလှ နှစ်ယောက်ရှိသည်။ ဖောင်သီတာက ဆယ့်တစ်နှစ်၊ မထွေးလှက ခုနှစ်ရှိသည်။

ထိုကိုင်းလုပ်သည့်နှစ်မှာ ဝင်ငွေကောင်းခဲ့သည့်အတွက် ဖောင်သီတာကို ရွာဦးကျောင်းမှာ ရှင်ပြုပြီး သင်္ကန်းစီးပေးခဲ့သည်။

မြစ်ကျိုးအင်းရွာမှာ မူလတန်းကျောင်း ရှိသည့်အတွက် ဖောင်သီတာတို့ ဖောင်နှမ ကျောင်းတက်ကြသည်။

ရှေ့နှစ် ဖောင်သီတာအား မြစ်ကျိုးအင်းရွာနှင့် တစ်ပိုင်ခွဲခန့်ဝေးသည့် ထန်းတစ်ပင်ရွာ အလယ်တန်းကျောင်းမှာ ထား

ရန် ကိုဘခင်တို့လင်မယား တိုင်ပင်ထားကြသည်။

မောင်သီဟလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ သင်္ကန်းစီးပြီး ကျောင်းပြန်ဖွင့်တာနီးမှ လူထွက်ခဲ့သည်။

ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် ထန်းတစ်ပင်ရွာ အလယ်တန်းကျောင်းမှာ ပဌမတန်းတက်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် မောင်သီဟ အလယ်တန်းကျောင်းမှာ တစ်နှစ်တစ်တန်း အောင်ခဲ့ရာ အဋ္ဌမတန်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ထိုနှစ် စာမေးပွဲဖြေကာနီးရက်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဘခင်လယ်ကွင်းထဲမှာ ပိုးထိပြီး သေဆုံးသွားတော့သည်။ ဖခင်သေဆုံးတဲ့နှစ် မောင်သီဟ အသက် စယံ့ငါးနှစ်သာရှိသေးသည်။

ဖခင် သေဆုံးသွားပြီဆို ကျောင်းဆက်တက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သည့်အတွက် အဋ္ဌမတန်း အတန်းတင်စာမေးပွဲကို ဝင်မဖြေတော့...ကျောင်းထွက်လိုက်သည်။

လယ်ယာအလုပ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မတုတ်သော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူ သွန်သင်ပြသမှုနှင့် နှစ်ပေါက်အောင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

အဆင်ပြေစွာ တစ်ရာသီ ကိုင်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

မောင်သီဟတစ်ယောက် လယ်ယာအလုပ် ဝင်လုပ်၍မှ

သုံးနှစ်မပြည့်ခင်မှာပင် မိခင်ဖြစ်သူ အမျိုးသမီးရောဂါနှင့် အိပ်
ယာထဲ လဲတော့သည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်လည်း မိခင်ဖြစ်သူ ရောဂါပြန်ကောင်း
ရန် ရပ်ဆွဲရပ်မျိုးများ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကောင်းမည်ဆို
သည့် ဆရာပေါင်းစုံနှင့် ကုသည်။

တိုက်နယ်ဆေးရုံလည်း တင်သည်။ စုဆောင်းထားသည့်
ဝိုက်ဆံနှင့် လက်ဝတ်လက်စားများသာ ကုန်သွားသည်။ ရောဂါ
က ပျောက်ကင်းခြင်း မရှိ။

နာတာရှည်ရောဂါသည်မို့ အိပ်ယာပေါ်မှ ထေနိုင်တော့
လယ်ကိုလည်း တစ်ကေပြီးတစ်ကေ ပေါင်ပြီး ဆေးကုခဲ့ရာ နှစ်
ကေကို ပြန်ပရွေးနိုင်တော့သည့်အတွက် ဆုံးရှုံးသွားသည်။

ကျန်သုံးကေကို အပြတ်ရောင်းပြီး ဆေးကုရန် မောင်
နှမနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြသည်။

သူတို့တိုင်ပင်သံ ကြားလိုက်သော မိခင်ဖြစ်သူ ကြား
သွားပြီး ငိုယိုကာ လယ်မရောင်းရန် အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်
သည်။

“သားတို့...မောင်နှမမှာ အဖေ မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။
ပစ္စည်းမရှိတာပြန်ရှာရင် ရတယ်။ အဖေကျန်းမာအောင် ဘာပဲ

လုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မယ်”

မောင်သိတက မိခင်ဖြစ်သူ တားနေသည့်ကြားမှ လယ်
သုံးဧကကို အပြတ်ရောင်းလိုက်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူကို ရန်ကုန်ဆေး
ရုံကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်ကာ ကုသတော့သည်။

အိမ်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ညီမအပျိုကြီးကို ခေါ်ထားပြီး
ညီမဖြစ်သူနှင့် ထားခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မှာ တစ်လနီးပါးကြာသွားသည်။ ပါသမျှငွေ
လည်း ကုန်တော့မည်။ ရောဂါက ရောက်စကနှင့်မတူ အနည်း
ငယ်သက်သာသလိုရှိလာသည့်အတွက် ရွာသို့ပြန်ခေါ်ခဲ့ရတော့
သည်။

လမ်းမလျှောက်နိုင်သော်လည်း ပက်လက်ကုလားထိုင်
ပေါ်တက်ထိုင်နိုင်လာသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ၏ ညီမ ဒေါ်အေးစိန်က အနီးကပ်စောင့်
ရှောက်ပေးသည့်အတွက် သိတတစ်ယောက် စားရေးသောက်
ရေး ဝင်ငွေရအောင် ရှာရတော့သည်။

အသက်က ဆံယုံရှစ်နှစ်ကျော်ပြီး လူပျိုဗားဗားဖြစ်နေ
ပြီး ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရုပ်ရည်ရှိသလို ပြုံးချိုသည်မျက်နှာပေးကြောင့်
ထူရှစ်လူခင်လည်း ပေါ်လှသည်။

ကျောင်းနေခဲ့သူမို့ ရွာမှာ သူငယ်ချင်းလည်း ပေါ်သည်။ လူမှုရေးကိစ္စမှန်သမျှလည်း ရသည့်အချိန် မရှိကော်ဘဲ ဝင်ရောက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။

ရပ်ရွာ သာမူ နာမူကိစ္စရှိလျှင်လည်း ရှေ့မှ ဦးဆောင် ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ရွာရဲ့ကာလသားခေါင်း အဖြစ် သီတာကို အားလုံးက ရွေးချယ်တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

မိခင် လူမမာကို ဒေါ်လေးနှင့် ညီမဖြစ်သူက အနီးကပ် စောင့်ရှောက်သလို သူတို့ ရွာထဲမှာ ဝင်ငွေရနိုင်မည့်အလုပ်မှန် သမျှ ကြိုးစာည် ငယ်သည်ချွေး ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။

လှည်းနှင့် နွားရှိနေသေးသဖြင့် နွေရာသီမှာ လှည်းအ ငှားလိုက်သည်။ ထင်းခုတ်၊ သီးခုတ်၊ သက်ကယ်ရိတ် အကုန် လိုက်လုပ်သည်။

ဒီနှစ် မိုးရောက်တော့ လယ် ဆယ့်ငါးဧက ရှိသည် ဦးထွန်းဝံ၊ ဒေါ်ရင်မြတို့လယ်မှာ သူရင်းငှားဝင်လုပ်သည်။ နွား တစ်ရှဉ့်ကို အငှားချလိုက်သည်။

ဦးထွန်းဝံမှာ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ရှိ သည်။ သမီးဖြစ်သူ သင်းသင်းရိက အကြီး။ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိပြီဖြစ်ကာ သား လှဝင်းက ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်ဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းဝံက သူ့လယ်ဆယ်ငါးဖက် မိုးတွင်းရော နွေ
ပါ သူရင်းငှားနှစ်ယောက် ငှားထားသည်။ သိတနှင့် ဦးကျော်ဆို
သည့် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသည့် လူကြီးဖြစ်သည်။

နယုန်လပြည့်ကစပြီး သူရင်းငှားအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ရ
တော့သည်။ ရွာနှင့်လည်း သိပ်မဝေးသော်လည်း နွားနှစ်ရှည်ကို
ထားရန် လယ်ကွင်းထဲမှာ တဲတိုးထားသည်ပို့ သူရင်းငှား ဦးကျော်
ကြီးနှင့် သိတကို လယ်ကွင်းထဲက တဲမှာ ညအိပ်ညနေ ပြောင်း
ရွှေ့နေထိုင်ရတော့သည်။

သိတက သည်နှစ်မှ သူရင်းငှားအလုပ် စတင်ဝင်လုပ်
ခြင်းဖြစ်သည်။ မိခင် လူမမာကြီးကို အဖေနှင့် ထားပြီး အလုပ်မှာ
နေရမည်ကို စိတ်မပြောင့်ဖြစ်နေသည်။

ညီမကလည်း နောက်ဆံမတင်းဖို့ အလုပ်ကို အလုပ်
ရှင်ကျေနပ်အောင် စိတ်ပြောင့်ပြောင့်နှင့် လုပ်ပေးဖို့ အတန်တန်
မှာသည်။

အစပိုင်း ညဘက်က စဉ်းစားလွန်းပြီး အိပ်မပျော်သည့်
ရက်တွေ များခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းတော့ နေ့သားကျလာသလို
အလုပ်က ပင်ပန်းသည့်အတွက် စိတ်ချလက်ချအိပ်နိုင်လာခဲ့
သည်။

နယုန်လပြည့်ကတည်းက တဲမှာ ချက်ပြုတ်စားသောက်
နေခဲ့ရာ တစ်ပတ်ခန့်အကြာ ဦးထွန်းခံအိမ်မှ တစ်ပတ်စာရိက္ခာ
လာပို့ပေးသည်။

ဆန်လေးပြည်၊ ဆီစား။ ငရုတ်ကြက်သွန်၊ ငါးပိ၊ ငါး
ခြောက်၊ အသီးအရွက်၊ တစ်စောင်းစာအပြည့် လာပို့ပြီး တဲကို
လာပို့ပေးသည်။

လာပို့ပေးသူက ဦးထွန်းခံ၏ သမီး သင်းသင်းရီနှင့်
လှဝင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သင်းသင်းရီက သီတနှင့် အလယ်တန်းကျောင်း အတူ
တက်ဝင်က ရင်းရင်းနှီးနှီးမတုတ်သော်လည်း ခင်မင်မှုရှိခဲ့သည်။
သီတထက် နှစ်နှစ်ငယ်ပြီး ကျောင်းအတန်းမှာတော့ သီတ
ခြောက်တန်းတက်သည့်နှစ်မှာ သင်းသင်းရီ ငါးတန်းစတက်သည်။

သင်းသင်းရီက ရှစ်တန်းအောင်ပြီး အထက်တန်းကျောင်း
ဝေးသည့်အတွက် ဆက်မတက်ဖြစ်တော့။ ရွာထဲမှ အလယ်တန်း
ကျောင်းသို့သွားတတ်သော ကျောင်းသား(၁၀)ယောက်မှာ သီတ
နှင့် သင်းသင်းရီတို့ ပါသလို မိန်းကလေးက လေးယောက်ပါ
သည်။

အတူသွား အတူပြန်ပေမယ့် ထိုအချိန်က မိန်းကလေး

အုပ်စု ယောက်ျားလေးအုပ်စုပို့ ကျွမ်းဝင်သောသူငယ်ချင်း
မဖြစ်ခဲ့။

ယခု ပြန်တွေ့ကြတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အပျိုကြီး
လူပျိုကြီးအရွယ်များ ဖြစ်နေသည်။ အခေါ်အပြော ရှိသော်လည်း
သင်းသင်းရီက ရှိုးတို့ရှမ်းတန်ဖြစ်တာ ရှက်ရွံ့ဖြစ်နေသည်။

လှဝင်းကတော့ လယ်ကွင်းထဲရောက်သည်နှင့် ဂဏန်း
တွင်းရှာပြီး လိုက်ဖမ်းနေတတ်သည်။

ထိုနေ့က ဦးကျော်ကြီးက ကန်သင်းမျက်နှာသစ်နေ
သည်။ ကန်သင်းရိုးဘေးနှစ်ဖက်မှာ ပေါက်နေသည့် မြက်များကို
ပေါက်တူးနှင့် စုတ်ချနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာတွေပါလဲ...သင်းသင်းရီ”

“ကိုသိတာတို့ တစ်ပတ်စာ တင်းချက်စရာ အစုံအလင်
ပေါ့။ ဝဲလည်း ပါတယ်။ ငါးပိ၊ ငါးပြောက်တွေလည်း ပါတယ်။
နှစ်ယောက်စာ အပေ မှန်းထည့်ပေးလိုက်တာပဲ။ လောက်မယ်
ပို့လား...”

“ဘာ...လောက်တာပေါ့။ ငါးပိနဲ့ ဝဲပါရင် စားလို့
သောက်လို့ရပြီ။ လယ်ကွင်းထဲမှာ ဂဏန်းတွေလည်း ပေါ်မှပေါ့။
ကန်စွန်းရွက်၊ မြို့စုတို့၊ တို့စရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရှိတယ်။

မိုက်ဆာတဲ့အချိန် ငါးပိရည်ကောင်းကောင်းရှိလို့ကတော့ ဟင်းမလိုဘူး”

“ကိုသိတ ဟင်းမချက်ချင်ရင် ဦးလေးကျော်ကို ချက်ခိုင်းပေါ့...တို့စရာနဲ့ ငါးပိရည်ချည်းပဲတော့ မစားပါနဲ့”

“တစ်ဝတ်တစ်ခါ...လာပို့ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲနော်...”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး။ ကိုသိတတို့က ကျွန်မတို့အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ပေးတာ ကျွန်မတို့က စားရေးသောက်ရေး တာဝန်ယူရတာ ထုံးစံပဲမဟုတ်လား...”

“အလုပ်ရှင်ဘက်က အခုလို ဂရုတစိုက်ပို့တော့လည်း အလုပ်သမားက ပိုပြီးကြိုးစားပေးရတော့မှာပေါ့။ ဝိတ်ချ သိတတို့လုပ်ရင် ဒီနှစ်စပါးရော ကိုင်းသီးနှံတွေပါ အထွက်ကောင်းစေရမယ်”

“နေ့မအိပ် ညမအိပ် ကုန်းရုန်းလုပ်လို့ ပိုက်ဆံအပိုမရဘူးနော်”

“ပိုက်ဆံမလိုချင်ဘူး။ အမှတ်ပဲလိုချင်တာ...အောင်မှတ်လိုချင်တာ...”

တဲထဲဝင်လာသော လှဝင်းက နားစွန်နားလှားကြားပြီး...

“ကိုသီဟ...ဘာအောင်မှတ်လဲဗျ...”

“ဝပါးပင်တွေ အသီးအနှံအောင်လို့ ဒီနှစ်အထွက်တိုး
မယ်လို့ ပြောတာပါ...”

“ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး...”

“ကဲ...ဂဏန်းသယ်နှလုံးရခဲလဲ...”

“ကျုပ်ဖမ်းတာ တစ်ကောင်ပဲရတယ်။ ဦးကျော်ကြီး
ကန်သင်းပေါက်ရင်း ဖမ်းထားတဲ့ဂဏန်း ခြောက်ကောင်ပေးလိုက်
တယ်။ ကျုပ်ဖမ်းတာနဲ့ဆို ခုနှစ်လုံးပေါ့...”

“တဲ့...ဦးကျော်ကြီးတို့ ညစာလုပ်မလို့နဲ့ တူတယ်။
ထားခဲ့လိုက်...”

“နေနေ...လှဝင်း။ ယူသွား။ မင်းတို့ပါလာတဲ့ ငါး
ခြောက်ဖုတ်နဲ့ ငါးပိရည်ကျိုစားမယ်...”

“ရှေး...နင့်ဂဏန်းတွေ တောင်းထဲထည့်ပြီး တောင်းပါ
ယူခဲ့...ပြန်ကြမယ်”

ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို တဲမှာရှိတဲ့တောင်းထဲ ဖလှယ်
ပြီးထည့်လိုက်သည့်အတွက် သင်းသင်းရီ ရွက်လာခဲ့သည့်တောင်း
ကို လှဝင်း ဂဏန်းလုံး ခုနှစ်တောင်ထည့်ပြီး ထမ်းကာ ဟောင်
နှမနှစ်ယောက် ရွာသို့ပြန်သွားကြသည်။

စကားပြောရမှာ ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေသည့် သင်းသင်းရိုကို သိတက ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ရောက်စကလို ရှိန် ဖေဘဲ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားခဲ့သည်။

ပြောရဲ ဆိုရဲ မိတ်ရင်း ဆွေရင်းကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

စပါးစိုက်ချိန် ဝါခေါင်လထဲရောက်တော့ သင်းသင်းရို နှင့်အတူ မိခင် ဇော်ရင်မြ လာတတ်သလို ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးထွန်းဖဲ နှင့်လည်း ရောက်လာတတ်သည်။

ဝါခေါင်လ မပြည့်ခင် လယ်ဆယ့်ငါးစက စပါးများစိုက် ၍ ပြီးခဲ့သည်။ ထို့နောက်ပိုင်း စပါးမရင့်မှည့်ခင်အထိ အလုပ်အ ကိုင် ပါသွားသည်။ နွားလေးကောင်ကို မြက်ရိတ်ကျွေးရန် အဓိကတာဝန်ရှိတော့သည်။

စပါးများ ရင့်မှည့်ချိန်ရောက်လျှင်တော့ မနက်တစ်ကြိမ် ညနေတစ်ကြိမ် စာမောင်း၊ စာခြောက်ရသည့်အလုပ် ရှိလာတတ် သည်။ တာပဲပြောပြော စပါးမရိတ်ခင် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း အထိတော့ သိတ အလုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်စရာ မရှိတော့။

သို့ဖြင့် မနက်ဖောဖော နွားစာအတွက် မြက်နှစ်ထမ်း ရိတ်ပေးပြီး နွားစာမပြတ်ထည့်ပေးဖို့ ဦးကျော်ကြီးကို တာဝန် ပေးပြီး သိတ မိခင်ကြီးထံ ရောက်နေတတ်သည်။

တစ်ရက် ရွာထဲမှ နာရေးဖြစ်သည့်အတွက် ကာလသား
ခေါင်း သီတ ခွားစာပြက်ရိတ်ပြီးသည်နှင့် နာရေးအိမ်သို့ ရောက်
နေတတ်သည်။

သူနှင့်အတူ သူငယ်ချင်း အောင်ရပ်၊ ဇိုးစိန်၊ သာဂိတို့
လည်း ရောက်နေသည်။ ရေခပ်၊ ထင်းစွဲ၊ အသေးအဖွဲကအစ
ဝိုင်းကူညီကြသည်။

အသုတကို ငါးရက်ထားပြီး ပြေချကြသည်။ နာရေးဖြစ်
သည့်အိမ်က သင်းသင်းရီတို့ အမျိုးမစာင်းသို့ဖြစ်သည့်အတွက်
သင်းသင်းရီတို့ မိသားစုတစ်ယောက်မတုတ် နှစ်ယောက်ခန့် နာ
ရေးအိမ်မှာ အမြဲရှိနေသည်။

သင်းသင်းရီက အသုဘမြေချသည့်နေ့က ရောက်လာ
သည်။ နောက်နေ့ မြောက်ရက်မြောက်နေ့ အလုပ်အကိုင်လုပ်
အားပေးကူညီရမည်မို့ ကာလသား၊ ကာလသမီးများ နာရေးအိမ်
မှာ အားလုံး ရောက်ရှိနေကြသည်။

ရက်လည်နေ့မှာ လာလာသမျှကို ဝက်သားဟင်းအဓိက
ထားပြီး ကျွေးမွေးညှော်ခံမည်ဖြစ်သည်။

အထုပ်တစ်မျိုး၊ အရည်သောက်တင်း၊ ငါးပိရည်၊ ငံပြာ
ရည်မျက်၊ တို့စရာတို့ ပါမည်ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးများက ကြက်သွန်များ လှီး၍ ကူညီကြသည်။ အသေးအမွှားလုပ်စရာမျိုးစုံ လုပ်ကြရသဖြင့် ညနေပိုင်းမှစပြီး ည ကိုးနာရီအထိ လုပ်အားကောင်းတုန်းရှိသေးသည်။

သီဟတို့ ကာလသာအုပ်စုကလည်း ထမင်းဟင်းချက်ရာမှာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြသည်။

မိန်းကလေးအုပ်စုက သင်းသင်းရှိ ကိုသီဟနှင့် ဝိုင်းစကြ၊ ပေးစားကြနှင့် ပွဲကျနေသလို အောင်ရင်တို့ ရွှေဘော်တို့ကလည်း သီဟကို သင်းသင်းရှိနှင့် ဘယ်အခြေအနေရှိနေပြီလဲဟု အတို့အထောင်လုပ်ကာ မေးကြသည်။

“မင်းတို့ထင်သလို မတုတ်ပါဘူးကွာ...”

“ငါတို့နှစ်ယောက်က အလုပ်သမားနဲ့ အလုပ်ရှင်ဆက်ဆံရေးထက် မပိုပါဘူးကွာ...။ တလွဲမတွေးကြပါနဲ့...”

“မင်းကသာ မျက်စေ့စုံမှိတ်ပြီး ငြင်းနေတယ်...ဟိုမှာ သင်းသင်းရှိ ဝိုင်းကထလာပြီး မင်းကို ခေါ်ခိုင်းနေတယ်”

ရွှေဘော်စကားကြောင့် သီဟ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သွား...ဟော့ကောင်း၊ ဟိုက တော်တော်ပိုင်တဲ့ပုံပဲ”

“မင်းတို့ကွာ...မတုတ်တာ ပြောရော့မယ်”

သိဟက ပြောပြောဆိုဆို သင်းသင်းရီ ရပ်နေသည့်နေရာ
သို့ ထသွားသည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား...သင်းသင်းရီ”

“ကိုသိဟကို မေးစရာရှိလို့...”

“မေးလေ...ဘာကိစ္စလဲ...”

“ကိုသိဟနဲ့ ကျွန်မတို့ ချစ်ကြိုက်နေပါတယ်လို့ အေး
အေးမာတို့ကို ပြောတယ်ဆို...”

“ဟင်...မတုတ်တာ။ တစ်ပိုးတွင်းလုံး အေးအေးမာ
နဲ့ စပါးစိုက်တဲ့ရက်မှာပဲ တစ်ခါဆိုတယ်။ ဘာစကားမှ မပြော
မိပါဘူး။ အခု ဒီနာရေးမှာ လာဆိုတယ်။ သင်းသင်းရီကို သူ့ယယ်
ချင်းတွေနဲ့ အလုပ်ကိစ္စ၊ ဒီနာရေးအိမ်ကကိစ္စပဲ တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစ
ပြောဖူးပါတယ်”

“ချစ်နေတယ်...ကြိုက်နေတယ်လို့ ပြောရလောက်
အောင် အချိန်တစ်ခါမှ မရခဲ့ဘူး...ယုံပါ”

“ဘုရားစူး...”

“တကယ်ပါ...မိုးကြိုးပါ ပစ်ပါစေ။ မပြောမိပါဘူး”

“ဒါဆို...ဒီကောင်မတွေ သက်သက်အပ်တာ...သူတို့
မေးရင်...မတုတ်ဘူးလို့ ပြောနော်...”

“ကိုယ်က...တုတ်ချင်နေတာ...သင်းသင်းရဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကတောင် ဝိုင်းပြီးသဘောတူလို့...။ တိုက်တွန်းနေတာ။ လာပေးလို့ကတော့ တုတ်တယ်ပဲ ပြောမှာ...”

“ပြောလေ...ကြားလို့ကတော့ ဒီတစ်သက် စကားမပြောဘူးမှတ်...”

သင်းသင်းရိုက် နှုတ်ခမ်းစု ခြေဆောင့်ထွက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အောင်ရင်တို့အုပ်စုရော မိန်းကလေးတစ်သိုက်ကပါ မျက်တောင်ခေတ်တမ်း ကြည့်နေကြသည်။

သီတတစ်ယောက် အောင်ရင်တို့နား ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဘာတွေ...ဆူဆောင့်နေတာလဲ...အကုန်ပြော”

“မင်းတို့လိုပဲ တိုဘက်မိန်းကလေးတွေက သူနဲ့ငါ့ကို မသင်္ကာလို့ အစ်နေတာ...။ ငါက အေးအေးမာကို သင်းသင်းရဲ့နဲ့ကြိုက်နေပါပြီလို့ ပြောတယ်တဲ့...”

“မင်းပြောလို့ တိုက ပြောတာပေါ့...”

“တ...ငါနဲ့ အေးအေးမာ ဒီအိမ်မှာထုံရင်း အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစပဲ ပြောမိပါတယ်။ အခြားဘာမှမပြောဘူး။ သက်သက်အစ်နေကြတာ...”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အနေအထိုင်မတတ်လို့ အခုလို အထင်အမြင်လွဲကုန်ကြတာ...”

“ငါ...ထထိုးလိုက်ရ...။ ငါနဲ့ သင်းသင်းရဲ့ ဘယ်လို တွေ့အနေအထိုင်မတတ်ရှိတာ မြင်လို့လဲ...။ မင်းရှင်းပြ သာကိ”

“တစ်ပတ်ကို တစ်ခါ...မင်းရှိရာ လာနေတာ ငါတို့ လယ်ကွင်းထဲက မြင်နေရတယ်လေ...”

“ဒါက ခိုကွာ တစ်ပတ်စာ လာလာဖို့တာ။ သူ့မောင် လည်း ငါတယ်။ တဲမှာ ဦးကျော်ကြီးလည်း ရှိတယ်”

“အေးလေ...မင်းဘယ်လိုငြင်းငြင်း ဗုတ်လို့ပေါ့... တုတ်လို့ကျော်တာပေါ့။ မကြာခင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိရမှာပဲ။ အခုချိန်ကစပြီး မငြင်းတော့ဘူး”

“တော့တောင်...မင်းလက်နှေးနေရင် ကျန်ရစ်ဖြစ်လိမ့် မယ်။ သူ့အမေက မြို့က သူငွေတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမယ် လို့ လေသံပစ်နေတယ်...”

“တုတ်လို့လား...”

“သတင်းကြားတာပါ...။ မင်းနဲ့ သမီးရည်စားမတုတ် ရင်လည်း စိတ်မဝင်စားနဲ့လေ...”

သိတ မျက်နှာသုန်မှုန်ပြီး တင်းအိုတစ်အိုအာနီသို့

သွားတာ တင်းအိုကို ပီးလိုင်တိုနေသည်။

သူ့ပါးစပ်က မည်ကဲ့သို့ပင် ငြင်းဆိုနေပေမယ့် သူ သင်းသင်းရိုကို ကြိတ်ပြီးချစ်နေမိသည်။ အဖြေအနေချင်းက မတူ ညီသည့်သံသ့၊ ချစ်တဲ့အရိပ်အယောင်ကို မပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက် မကြာခဏ မှုံတွေ့နေကြသဖြင့် ချစ်သူများအဖြစ်ပင် အထင်ရောက်နေကြ ပြီဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းတွေ။ ဘေးတီးပေးမှ ငုတ်နေကြတဲ့ ချစ်မိတ်လေးများ နီးထလာကြသည်။

သင်းသင်းရိုကလည်း ပါးစပ်က အတင်းဘူးကွယ်နေ သော်လည်း စိတ်ဆိုးမိ...။ မသိစိတ်က ကျေနပ်သလိုပင် ရှိ နေသည်။ အရှက်ပြေထပြီး သိတာကို ရန်တွေ့မယ်လို့ ပြောခဲ့ ပေမယ့် တကယ်တွေ့တော့ ရန်စကား မပြောမိ။

သူမနေနိုင် မထိုင်နိုင်သွားမေးလေမှ တိုက် အများထင် သလို ဟုတ်ချင်နေတာတဲ့...။ သူ့စကားကြောင့် အပျိုမလေး သင်းသင်းရို ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ပြီး ခြေလှမ်းအမှားမှား လျှောက် ပြီး လှည့်ပြန်ခဲ့ရသည်။

သည်လိုနှင့် နာရေးအိမ်မှာ အကူအညီပေးသည့်ညက

မလိုက်သည်။ သူတို့နှလုံးသားတိစ္စက တော်သလင်းလထဲအ
ရောက်မှာ ဖွင့်ထွက်ကုန်ကြသည်။

တစ်ရက်...သီတ နွားစာမြက်လှည့်ပတ်ရိတ်ရင်း မိုး
လင်းကတည်းက ဝါးလုံးထိုးရွာနေသော မိုးမိသွားသည်။ ခါတိုင်း
လည်း မိုးအကြိမ်ကြိမ် အစိုခံခဲ့ပါသည်။

အအေးပတ်ခြင်း၊ ဖျားနာခြင်း မရှိခဲ့...။ ယခု မြက်နှစ်
ခေါက်ရိတ်ပြီး နွားစာကျွေးသည်။ တဲပေါ်ရောက်တော့ မနက်
ကိုးနာရီထိုးပြီ...။

ပြီးခဲ့တဲ့ညနေပိုင်းကလည်း မိုးမိပြီး ဖျားချင်သလိုလိုဖြစ်
လို့ ဦးကျော်ကြီးက ရေခွေးပူပူနဲ့ ဆေးတိုက်လိုက်သည့်အတွက်
ပျောက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

သည်မနက် မြက်ကို ခုနစ်နာရီမှ ထွက်၍ရိတ်ပြင်သည်။
မြက်ကို တဲနီးဝန်းကျင်မှာ မရှိတော့သဖြင့် အတော်ဝေးဝေးထိ
သွားရိတ်ရသည်။ မြက်ခြင်းနှစ်ခြင်းအပြည့်ရိတ်ပြီး ပြန်ပို့သည်။
နွားနှစ်ရှည်၊ ညအထိ စားနိုင်ရန် နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ထွက်
ရသည်။

မိုးက အညှိုးကြီးစွာ ရွာနေသည်။ သူ အားလုံးကိစ္စပြီး
ပြတ်သည့်အချိန်ထိ မိုးက မစဲသေး။ တဲပေါ်ရောက်တော့ တစ်

ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။

ညနေရောက်တော့ ဦးကျော်ကြီး၏ ဆေးလည်း မတိုး
တော့...တပ်တွေသဘောမျိုး တုန်နေအောင် အပူရှိန်တက်နေ
သည်။

နောက်နေ့ နေ့ခင်းပိုင်း သင်းသင်းရီတို့ မောင်နှမ ရိက္ခာ
တောင်းခွက်ပြီး ရောက်လာသည်။

တဲပေါ်မှာ အဖျားတက်ပြီး စောင့်ချိတော့နေသော သီတ
ကို တွေ့သွားသည်။

“ဟင်...ကိုသီတ...။ ကိုယ်တွေ ပူနေပါလား...”

“ဟိုတစ်နေ့က ညနေပိုင်း မိုးမိတတည်းက ဖျားချစ်
သလိုဖြစ်နေတာ...။ မနေ့က မနက်ပိုင်း မြတ်သွားရိတ်တာ
တစ်ခါ မိုးထပ်မိလိုက်သေးတယ်...”

“ဦးလေး ဆေးတိုက်တာ အဖျားမကျဘူး။ သုံးခွက်
သောက်လို့မှ အဖျားမကျရင် ဦးလေး ရွာထဲသွားပြီး ဆေးဝယ်
ပေးမယ်လို့ ပြောထားတာပဲ...”

“ဦးလေးကလည်...မနေ့ကတည်းက ဖျားနေတာ
အိမ်ကို လျှောက်လာလိုက်တာမတုတ်ဘူး။ အိမ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဆေး
မျိုးခုံရှိတယ်...”

“အဲဒါဆို...တူမကြီးတို့ မောင်နှမရှိတုန်း ဦးလေး ရွာထဲ သွားပြီး ဆေးယူလိုက်မယ်...”

“အိမ်ကိုပဲသွား...အမေ့ကို ဦးလေးကျော် အသေအချာ ရှင်းပြ။ အအေးမိပြီး ဖျားရင် သောက်တဲ့ဆေးတွေ ပေးလိုက် လိမ့်မယ်...”

“အေးအေး...ဦးလေး အခုပဲသွားလိုက်မယ်...”

ဦးကျော်ကြီးက ခမောက်ကို ဆွဲဆောင်ပြီး တံမြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ မနေ့က သဲကြီးမဲကြီးရွာချသောမိုးက ဒီနေ့ ထုံးဝမရွာတော့...။ ကောင်းကင်မှာ မိုးသားမိုးရိပ်တွေတော့ ရှိနေသည်။

“ထိုင်လို့ ရလား...”

“အင်း...ရတယ်...”

သီတာက တုံးလုံးလွဲနေရာက လက်ကိုထောက် အားယူ ဆိုလိုက်စဉ် သင်းသင်းရိက ပခုံးကို အသာပင့်တင်ပေးသည်။

“အစ်မတို့ နှစ်ယောက်က ကြိုက်နေကြတာလား...”

“ဟာ...ဒီကောင်လေး...ငါ ဖောက်လိုက်ရ...”

“မရှက်ပါနဲ့...တို့တစ်ခေါက်လာတုန်းက ဦးကျော်ကြီး မှုတ်ရိတ်ပြခေါ်လို့ လယ်ကွင်းထဲ လိုက်သွားတာ ဘာပြော

တယ်ထင်လဲ...”

“ငါ...တယ်သိမလဲ...”

“ကောင်လေး ဓန့်လည်လိမ့်မယ်တဲ့...။ တဲကို လိုက်လာရင် သူတို့နှစ်ယောက် ကောပြောလို့ရအောင် အပြင်ကို တစ်ခုထွက်လုပ်ကွ။ ဒါမှ သူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောဆိုလို့ရမှာတဲ့...”

“ကျွန်တော်ရှိလည်း ပြောလို့ရတာပဲ။ ဘာလို့ရှောင်အေးရမှာလဲဆိုတော့ မင်းရည်းစားရတဲ့အခါ မင်းတို့နှစ်ယောက်နားမှာ အခြားတစ်ယောက်ရှိနေရင် မင်းစိတ်ထဲ ဘယ်လိုနေမှလဲတဲ့...”

“သူ့ကို ထွက်သွားအောင် လုပ်ရမှာပေါ့လို့ ပြောတော့ ငါပြောချင်တာ အဲဒါ...။ သူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောပါအကွာတဲ့...”

“အဲဒါ့အကျဉ်းကြီးက ဘယ်တတည်းက သမီးရည်းစား ဖြစ်စေချင်နေလဲ မသိဘူး...”

“အစ်မတို့နှစ်ယောက် တကယ်ချစ်နေတယ်ဆိုရင်လည်း သေသေချာချာပြောထားလေ...။ နောက်အခေါက်တွေ အိမ်က အတွက်ပြပြီး ရွာစွန်က ငွေလွှဲတို့အိမ်မှာ ဝင်နေခဲ့မယ်”

“ဟုတ်တယ်...တဲကို မလိုက်ခဲ့နဲ့တော့...”



“ကိုသိတနော်...တုတ်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မင်းအစ်မက မင်းရှိနေလို့ ရှက်ပြီး ပြဿနာရှာတော့
ယ်...”

“ရှာချင်လည်း ရှာပေ...။ ကျုပ်တော့ ရှောင်မပေး
နိုင်တော့ဘူး။ ဦးကျော်ကြီးရှိရင်လည်း တုတ်သေး...။ နောက်
အခေါက်မှ အစ်မတစ်ယောက်တည်း လွတ်လိုက်မယ်...”

“အော်...”

“ရှက်ရင်းရင်းနေပြန်ပြီ...ကဲ..လူမဟာကို ပြုစဉ်းလေ”

“ဆေးလည်း ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဆေးရောက်လာမှ
တိုက်လို့ရမှာ။ ရေခွေးရွှီလား...ရေခွေးယူပူလေး သောက်သား
ရင်လေ...”

“နည်းနည်းထည့်ပေး...ဓာတ်ဘူးထဲမှာ ရှိတယ်...”

လှဝင်းက သူ့အနီးရှိ ဓာတ်ဘူးကို လှမ်းပေးသဖြင့်
သင်းသင်းရိုက လှမ်းယူပြီး ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ထဲ လောင်း
ထည့်လိုက်သည်။

ရေခွေးက အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသဖြင့် ပန်း
ကန်ကို အသာအယာမပြီး အပူလျော့သွားစေရန် ပါးစပ်နားတော့
ပြီး မှုတ်နေသည်။

ခဏနေတော့ သီတလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သီတလည်း ရေခွေးကို တစ်ကြိုက်ပြီးတစ်ကြိုက် သောက်နေ လိုက်သည်။

လှဝင်း အလှစ်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိတ် တခိုး ခိုးကြည့်ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံတာ သူ့ခိုးလူမိသွားသလို ပြုံးဖိုကြသည်။

လှဝင်းက သူ့ကိုအနီးမှထကာ...တဲပြတင်းပေါက်နား သွားထိုင်ပြီး အပြင်ကို ကြည့်နေသည်။

“ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာ...စကားမပြောဘဲ တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြတယ်...”

“ကဲ...ပြန်ကြမယ်။ ဦးလေးကျော် ပြန်လာရင် အမေ တိုက်ခိုင်းလိုက်တဲ့အတိုင်း တိုက်လိမ့်မယ်။ အစ်မ ထိုင်စောင့်နေ စရာ မလိုဘူး...”

“နင်ပြန်ချင်ရင် ပြန်...ငါမပြန်သေးဘူး”

“တုတ်တယ်ကွ...မင်းရှိနေလို့ စကားမပြောဖြစ်တာ။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ရှိစေတော့။ နောက်အခေါက်ဆို ရွာထိပ်မှာပဲ နေခဲ့တော့...”

“ဝိတ်ချ...ဝိတ်ချ ခြေညောင်းခံပြီး လိုက်မလာဘူး။

ဒီတစ်ခေါက် နောက်ဆုံးလိုက်လာခြင်းပဲ...”

သင်းသင်းရိက သိလာပေါင်ကို ဆွဲဆိတ်လိုက်သဖြင့် သီတာ မျက်နှာ ရှုံ့ပဲ့ပြီး...

“အား...ပါးပါး...လိမ်ဆွဲတယ်”

“ရှက်ရမ်းရမ်းမနေပါနဲ့...လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလို့ရ ပီတယ်။ ပြောချင်တာ ပြောကြပါ”

“အိပ်အလိုက်သိတဲ့ ယောက်လေးပဲ”

“ဝေတနာပါလို့မဟုတ်ဘူး။ ဝဋ်လည်မှာ ကြောက်လို့

ဗူး...”

အသွားအပြန်တစ်နာရီခန့်သာ ကြာမည်။ ဦးကျော်ကြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

“မရင်မြကတော့ ဆေးဖျိုးပုံထည့်ပေးလိုက်တာပဲ။ ကဲ... ဆေးက အင်္ဂလိပ်ဆေးဆိုတော့ ဗိုက်ထဲမှာ အစာရှိမှ သောက် ရမှာတဲ့...။ ငါ အေးခင်ကို ဆိုင်က ပဲပုန့်တစ်ထုပ် ဝယ်ခဲ့တယ်။ ပုန့်တစ်စုစားပြီး ဒီဆေးကို ရေခွေးပူပူလေး ပူတ်သောက်လိုက်”

“အခုတစ်ခွက်၊ အိပ်ကာနိုးတစ်ခွက်သောက်”

သင်းသင်းရိက ပဲပုန့်ထုပ်ကို ဖောက်လိုက်ပြီး...ပုန့် တစ်ခု သီတာကို ပေးလိုက်သည်။ သီတာ ပုန့်စားနေစဉ် ရေခွေး

အေးရန် မှုတ်ပေးနေသည်။

မှန်စားပြီးသည်နှင့် ရေခွေးနှင့်အတူ ဆေးကိုပါပေးလိုက်သည်။

“ဆေးပါ တစ်ခါတည်းသောက်လိုက်...”

“ဆေးသောက်ပြီး စောင့်ရှုအိပ်လိုက်၊ ချွေးထွက်လာရင် သက်သာသွားလိမ့်မယ်...”

“အင်း... ငါ့ပြောတယ်... ဆေးပေးမီးယူလိုနေပြီဆိုတာ မင်းနားလည်လောက်ပြီထင်တယ်...”

“အချိန်တန်ရင် ပြစ်လာမှာပေါ့၊ ဦးကျော်ကြီးရာ...”

“ကဲ... အစ်မ ပြန်ကြမယ်”

“ဒီကောင်လေး... မျက်နှာပူနေပြီ။ ကဲ... တူမကြီး ပြန်တော့။ ကျန်တဲ့ကိစ္စ ဦးလေး တာဝန်ယူထားလိုက်မယ်။ စိတ်ချသွား...”

“နောက်တစ်ခါခါကျရင် လုံးဝလိုက်မလာတော့ဘူး”

လူပျိုပေါက်လေး လှဝင်းလည်း စိတ်မဆိုးသော်လည်း အနေရခက်နေသည်မို့ ပြန်ရန်လောနေသည်။

သင်းသင်းရီလည်း စိတ်ပျော့သည့်အကြည့်နှင့် ကြည့်ရင်း မောင်ဖြစ်သူ တဲအပြင်ထွက်သည်မို့ နောက်မှလိုက်သွားရတော့

သည်။

ဆေးကို ညနေတစ်ခွက်၊ ညတစ်ခွက်သောက်ပြီး မနက်
စောစောသောက်လိုက်သည်။ ဆေးသုံးခွက်ဝင်သွားတော့ အဖျား
ကျသွားသည်။ ကိုယ်လတ်တွေ နာကျင်တိုက်ခဲမှု သက်သာသွား
သည်။

“ဗျို့...ကိုကျော်ကြီး...ရှိလား...”

“သာမောင်...လာကွား တဲထဲကို...”

ညနေ ရွာကအပြန် ကိုသာမောင် တဲထဲကိုဝင်ပြီး ငါး
မှာထားခဲ့သည်။ အိမ်ရင်ပြင်က သီဟအတွက် ငါးကြော်ပေးရန်
မှာပြီး ငါးဖိုးပိုက်ဆံ ပေးလိုက်သဖြင့် ငါးရှာပြီး ရောင်းနေသည့်
သာမောင်တို့လင်မယား၏တဲသို့ ဝင်ကာ ငါးရရင် လာပို့ပေးရန်
မှာခဲ့သည်။

“ငါးခူလေးကောင်နဲ့ ငါးရုံတစ်ကောင်ရလို့ လာပို့ပေး
တာ...”

“အဲဒီငါးတွေကို ကြော်ပေးထားရမယ်၊ မင်းတစ်ညလုံး
ရွာတာ...အိပ်လား...”

“ဘယ်တုတ်မလဲ...အခြားငါးမျိုးစုံလည်း ရသေးတယ်၊
ခင်ပြ လျှောက်ရောင်းနေတယ်...၊ တိုကျော်ကြီးက ကြော်လို့ရ

မယ့်ငါ့ လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ကြီးတဲ့အကောင် ရွေးယူလာတာ...”

ကိုသာမောင်ကို ဦးကျော်ကြီးက ငါ့ဖိုးပေးလိုက်သည်။

“အဆို...သိတာ နှစ်ရက်စာ လုံလောက်သွားပြီ။ နောက်
လိုချင်ရင် ငါလာမှာမယ်...”

“သိတာ...သက်သာလာကွ...”

“မနေ့ကထက်စာရင် ဒီနေ့အတော်လေးသက်သာနေ
ပါပြီ”

“မိုးသိပ်ရွာရင် အတင့်ရဲပြီး မထွက်နဲ့ဦး။ ပြန်မြင်ရင်
ပိုခဲရတယ်”

ကိုသာမောင်က ပြောပြောဆိုဆို တဲပြင်သို့ ထွက်သွား
သည်။ ဦးကျော်ကြီးက မီးဖိုပေါ် ရေခွေးအိုးတင်ထားရင်း ငါ့
ကိုင်နေသည်။

“ငါ့ရုံကို မီးကင်ထားမယ်။ ဒီနေ့တစ်ဝက်ကို ဆန်ပြုတ်
ထဲထည့်မယ်။ မနက်ပြန်ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ပေါ့...”

“ဆန်ပြုတ်ကို ငါ့ခူကြော်နဲ့ တွဲပြီးစားပေါ့ကွာ...”

“နေပါစေ...ထမင်းပူပူလေးနဲ့ပဲ စားမယ်...”

“ငင်းယောကွမ အဘွားကြီးက ငါ့ကို ဘာလုပ်ရမယ်၊
ဘယ်အချိန် ဆေးသောက်ရမယ်၊ အကုန်ညွှန်ကြားလိုက်တယ်

ကွ...။ ငါ့လုပ်တာ အသာထိုင်ကြည့်နေ...”

နေ့ ဆယ်နာရီခန့် အားလုံးချက်ပြုတ်ပြီးစီးသွားသည်။

“ဆေးတစ်ခွက်သောက်ရအောင် ဆန်ပြုတ်ပူပူလေး သောက်လိုက်...”

ဦးကျော်ကြီးက ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်နဲ့ ငါးခုကြော် ပန်းကန်ကို သိဟအနား ထားပေးသည်။

“ဦးကျော်ကြီးကလည်း ငါ့ကြော်ယူစားလေ...”

“အေးပါ...စားချင်ရင် ယူစားပါ့မယ်။ မနေ့ညနေက ချက်ထားတဲ့ငါ့ခြောက်ချက် ကျန်သေးတယ်။ ငါ့ခေါင်းတွေ့ပြတ် ပြီး တန်ခွန်းရွက်တင်းချိန်ချက်ထားတယ်။ မနက်တော့ ငါ့ခြောက် တင်း၊ တန်ခွန်းရွက်တင်းချိန်နဲ့ စားလိုက်မယ်...”

ထိုအချိန် တဲထဲကို လှဝင်း ဝင်လာသည်။ လက်ထဲမှာ ချိုင့်တစ်လုံး ပါလာသည်။

“ထမင်းပွဲပြင်နေပြီလား...။ ဒီမှာ ခပ်ဗျားအတွက် ဘယ် အချိန်ထဲက ကျွေးချင်နေလဲ မသိဘူး။ မနက်စောစော ကြက် တစ်ကောင်သတ်ပေးရသေးတယ်...”

“ကြက်စွပ်ပြုတ်နဲ့ ကြက်ကြော်...။ ချိုင့်ပါထားခဲ့မယ်။ ကြက်ကြော်ကို ဦးလေးကျော်ကြီးပါ စားတဲ့...”

“ဒီလို နိုင်းတာ မင်းအဖေတော့ မမြင်နိုင်ဘူး...”

“တိုပေး... ဒီပေး မလုပ်နဲ့။ မစားချင်ရင် ပြန်ယူသွား လိုက်မယ်။ ဆေးသောက်တာ သက်သာလားတဲ့...”

“မင်း... မယူရဲပါဘူး... ကောင်လေးရာ။ မင်းအစ်မကို ပြောလိုက်။ ဦးကျော်ကြီး အပြုအစုကောင်းလို့ သက်သာနေပါ ပြီး စိတ်ချလက်ချနေပါလို့... ဟုတ်လား...”

လှဝင်းက တဲအပြင် ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဒီကောင်လေး... သဘောမတူတာမဟုတ်ဘူး။ သူက လည်း လူပျိုပေါက်လေးမဟုတ်လား...။ သူ့အစ်မနဲ့ စမှာ နောက်မှာကို ကြောက်နေတာ မျက်နှာပူတာပေါ့ကွာ...”

“ဘယ်တာကို စပြီးစားရတော့မှာလဲ...”

“အခု ဆန်ပြုတ်နဲ့ ငါ့ကြော်ကို အရစ်စား။ ကြက် ကြော်က ကြာကြာထားလို့ ရတယ်။ ကြက်စွပ်ပြုတ်ကို နေ့ခင်း မှသောက်။ အပူပြန်ပေးမှ သောက်လို့ ကောင်းမှာ။ အခု အေး နေပြီ...”

သီတာလည်း ဆေးမှန်မှန်သောက်၊ အစားကောင်းကောင်း စားရသည့်အတွက် နှစ်ရက်အတွင်းမှာ အရူးကင်းစင်သွားသည်။ ဦးကျော်ကြီး ရွာထဲတက်သွားပြီး ဦးထွန်းဖံတို့ လင်မယား

အား သိဟနေကောင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း အသိပေးပြောပြလိုက်သည်။ ဦးကျော်ကြီး လာကတည်းက သင်းသင်းရိုက် မနီးမဝေးမှ အခြေအနေအကဲခတ်ကာ နားစွင့်နေသည်။

သိဟ နေကောင်းသွားပြီဆိုသည့်စကား ကြားလိုက်သည်နှင့် ဝမ်းသာသွားကာ အခန်းထဲဝင်သွားသည်။

အိမ်ရှင်မြလည်း ဦးကျော်ကြီးအား မှာစရာရှိတာမှာပေးစရာရှိတာ ပေးလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် သင်းသင်းရိုနှင့် သိဟတို့ ချစ်စကား ကြိုက်စကား မပြောရဘဲ တေးမှိုင်းပြီး လှော်ခတ်၊ မြှောက်ပင့်ပေးခြင်းကြောင့် ချစ်သူ ကြင်သူဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြသည်။

နောက်ပိုင်း သင်းသင်းရိုတို့ ဖောင်မှမနှစ်ယောက် တစ်ပတ်တစ်ခါ ရိက္ခာပို့သည့်အလုပ် မလုပ်ဖြစ်တော့၊ စပါးမရင့် မမှည့်ခင် အချိန်ပိုင်းက နားရသည့်အတွက် သိဟ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် တွေ့ရန် ညနေပိုင်း ရွာသို့ပြန်လာလေ့ရှိသည်။

အပြန် ဦးထွန်းခံ အိမ်ဝင်ပြီး ရိက္ခာတောင်း ဝင်ယူခဲ့သည်။ အိမ်မှာ အိမ်သားအားလုံး ရှိနေသဖြင့် သင်းသင်းရိုရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ရုံသာ မြင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ စကားမပြောဆိုခဲ့ရ။ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ စပါးပင်မှ

အသီးများ နို့ရည်ထည့်ပြုလာသည်။ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် အသီးများ နို့ရည်ခဲကာ ရင့်စပြုလာသည်။ ထိုအချိန် မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် စပါးခွံစားရန် စာကလေးများ အုပ်လိုက်ချီပြီး စပါးခင်းတွေထဲ ဝင်တော့သည်။

မျက်စေ့တစ်ဆုံး စပါးခင်းများမို့၊ စာကလေးတွေ တစ်နေရာတည်း စုပြုံမကျ၍ လယ်ရှင်များ သက်သာရာရသည်။ လယ်ခင်းရှင်များအားလုံးနီးပါး စာထွက်မောင်းကြရသည်။ မနက်တစ်ကြိမ် ညနေတစ်ကြိမ် မောင်းရသည်။

ထိုအချိန် သင်းသင်းရိတို့ မောင်းနှံ စာမောင်းရန် မနက်တစ်ကြိမ် ညနေတစ်ကြိမ် ရောက်လာသည်။

သီဟက ထိုအခါမှ အခြေအနေကြည့်ပြီး သင်းသင်းရိထံ ဝင်ကပ်ခွင့်ရသည်။ လှဝင်းတစ်ယောက် ခပ်ဝေးဝေးမှာ စာမောင်းနေသည့်အခါ သီဟက သင်းသင်းရိနား ရောက်သွားသည်။

“တို့မှာ...ကြည့်နေတယ်...”

“ကိုယ်...သင်းသင်းအနားမှာရှိတာမြင်ရင်...လာမှာပူမနေနဲ့။ သူ ခပ်ဝေးဝေးကို သွားမောင်းလိမ့်မယ်...”

“သိတာကြနေတာပဲ...”

“သင်းသင်း ကြည့်လိုက်...။ ကိုယ်ဒီနားလာမှန်း သိ

တော့ တို့မှာ...လယ်ကွက်တောင်ဘက်ကို သွားပြီး စာမောင်
နေတယ်”

“ကဲ...ဘာပြောမလို့လဲ...။ ပြီးရင် စာသွားမော့ဦး...”

“သင်းကို နေကောင်းပြီးနောက်ပိုင်းကတည်းက စကား
ပြောချင်နေတာ...။ အခွင့်အရေးကို မရဘူး”

“အိမ်လာတိုင်း မြင်နေရတဲ့တာ...”

“မြင်နေရတာကိုက စိတ်ထဲ မခံချို မခံသာဖြစ်နေရ
တာ။ သင်းကို ဘယ်လောက်လွမ်းတယ်...ဘယ်လောက်ချစ်
တယ်...ဘယ်လောက်တွေ့ချင်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပြချင်တာ...”

“နဲ့တိုင်းကို တွေ့ချင်နေတာ...”

“သင်းရော...ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်မို့လား...”

“မသိသေးဘူးလား...”

“သင်းပါးစပ်က ပြောတဲ့အသံမှ မကြားရသေးတာ...။
အခု လူရှင်းတုန်းလေး ကိုယ့်ကို ချစ်လားလို့...”

“မပြောချင်ပါဘူး...”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြောချင်ရတာလဲ...”

“ရှုတ်လို့...”

“ရှေ့ကပါနဲ့...ဦးကျော်ကြီးလည်း မရှိဘူး။ လှဝင်းက

လည်း တိုးအဝေးမှာ...ပြောပါ။ ချစ်လားလို့...”

“ပြောရင်...စာသွားမောင်းမှာလား...”

“သွားမယ်...ပြော...”

“ချစ်...ချစ်တယ်”

“ဟာ...ဝမ်းသာလိုက်တာ...”

သီတာက လက်ကို ဝမ်းသာအားရနှင့် လှမ်းဆွဲလိုက်စဉ် သင်းသင်းရိုက်က လက်ကို မပိစေရန် နောက်သို့ ဆွဲရုတ်ပြီး ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်ရာ ကန်သင်းရိုးပေါ်မှ ချော်ပြီး စပါးပင်များပေါ်ပက်လက်လန်လဲကျသွားသည်။

“အိုး...အမေ့...”

သီတာက ကန်သင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး သင်းသင်းရိုက်ကို ပွေ့ထူရင်း ထိုင်ရာမှ မထဘဲ ရင်စွဲထဲ ဆွဲသွင်းကာ ပါးမို့မို့လေးကို အားရပါးရ ဆွဲနမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ကြည့်...လဲနေလို့ ထူပေးမလား မှတ်တယ်။ အခွင့်ရေးယူနေပြီ။ သွား...ကိုယ့်ဘာသာထမယ်...။ အခုနေ အားလုံးမြင်သွားရင် ရှင်းရခက်မယ်...”

“မြင်ကွာ...မြင်...ကဲ...ကဲ...”

ဝိတ်တိုင်းကြ အကြင်နာပေးပြီး ထိုင်ရာကထလိုက်

သည်။ သူ့ပေါင်းစည်းထဲမှ ထပြီ၊ ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပျောက်သွားသည့်အတွက် စာမောင်းနေသော လှဝင်း သူတို့ဘက်သို့ လာနေသည်။

နှစ်ယောက်သား ကန်သင်းပေါ် မြန်တတ်လိုက်သည်။

“စာမောင်းဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

“မင်း...အစ်မ ကန်သင်းပေါ်က ခြေချော်ကျပြီ လဲလို့ ထူပေးနေတာပါ...”

“ခင်ဗျားက စာမောင်းဘဲ အဲဒီနား ဘာလို့ရောက်သွားရတာလဲ...။ ခင်ဗျားအနားရောက်မှ ချော်လဲတာလည်း မမြင်နိုင်ဘူး”

“ကန်သင်းပေါ်မှာ ထိုင်စကားပြောနေတာပါ။ အထင်မလွဲပါနဲ့...တကယ်ပါကွာ...”

လှဝင်းက အနားရောက်ရန် သိပ်မလိုတော့။ အနီးရောက်လာလျှင် ပြိုလဲနေသော ပေါင်းပင်များကို တွေ့သွားပါက သူ့အစ်မလဲကျသည်ကို ယုံသွားပေလိမ့်မည်။

“လာ...မယုံရင် ဒီမှာလာကြည့်။ မင်းအစ်မ လဲကျလို့ ပေါင်းပင်တွေ လဲပြိုနေတယ်...”

“နေ့ပူလာပြီ...စာလည်း သိပ်မကျတော့ဘူး။ မြန်ကြ

မယ်။ ညနေ အပ်မနေခဲ့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း လာမယ်...”

“မင်းကွာ...အဲဒီလိုတော့ မရက်စက်ပါနဲ့...”

“ဒီဆို...အမှန်အတိုင်းပြော...ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

“ငါတို့ ဘာလုပ်လုပ် နင့်ကို အသိပေးဖို့ လိုလားတဲ့...မသာလေးရဲ့”

“ကဲ...မလုံတဲ့လူက စပေါ်ပြီ...”

“ကျုပ်မြင်လိုက်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်နေတာ...ဝဋ်လည်မှာကြောက်လို့ပေါ့ကွာ...”

လှဝင်းက သူတို့အနီးထိ ကပ်မလာဘဲ ကန်သင်းရိုးအဆုံးမှ တစ်ဖက်လယ်ကွက်ဘက် ထွက်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရွာထဲပြန်သွားကြသည်။ ညနေ သုံးနာရီပထိုခင် လယ်ကွင်းထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ သုံးနာရီကျော်ခန့်ဆို နေအနည်းငယ်အေးလာသည့်အတွက် စာကလေးများ ရောက်လာသည်။

ဝပါးခင်းတွေထဲ လှည့်ပတ်စားသောက်ပြီး ညနေ ငါးနာရီခန့်ရောက်မှ အိပ်တန်းထက်ရန် လယ်ကွက်တွေထဲက ပွဲသွားကြသည်။

စာမောင်းရက် တစ်လျှောက်လုံး အခွင့်သာချိန်ချောင်း
ပြီး နှစ်ယောက်သာ၊ ချစ်စကားလေးတွေ ပြောကြသည်။

စပါးရိတ်ပြီး ကိုင်းစိုက်ချိန် တိုင်းသီးနှံရင့်မှည့်ချိန်တစ်
လျှောက်လုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း လူကြီး
တွေအလစ်မှာ ရင်ထဲက စကားလေးတွေ ဖွင့်ဟပြောဆိုကြသည်။

ချစ်ခရီးလမ်းကြောင်းလေး နှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးနောက်ပိုင်း
ဦးထွန်းခံတို့လင်မယား၊ သင်းသင်းရိနှင့် သိဟတို့ ချစ်ကြိုက်နေ
ကြောင်း သိသွားတော့သည်။

သိဟ အလုပ်ကြိုးစားသည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး
ကောင်းသည်။ ဦးထွန်းခံတို့လင်မယားကလည်း နှစ်သက်သဘော
ကျခဲ့သည်။ ဒီပေမဲ့...သမီးနှင့် ပေးစားရန်အထိတော့ သဘော
မတွေ့ပါ။

သမီးဖြစ်သူကို ဒေါ်ရင်မြ၏ ညီမနေသော ပဲခူးမြို့ပေါ်မှ
သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ သဘောတူနေသည်။

ပြီးခဲ့တဲ့သုံးလလောက်က ဒေါ်ရင်မြ၏ ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်
ကျင်လှ ရွာကိုလာလည်စဉ် လူပျိုကြီးသူဌေးတစ်ယောက်နှင့် သူ
တို့တူမကို ပေးစားချင်ကြောင်း ပြောသွားသည်။

ထိုသူဌေးက အသက်(၃၀)နှစ်ရှိပြီ။ သည်နေ့အထိ

ပိန်းမ မယူသေးကြောင်း။ ကားပိုင်၊ တိုက်ပိုင်၊ အလုပ်ရုံပိုင်သူ
ငွေတစ်ယောက်မို့ သင်းသင်းရီ သဘောတူတယ်ဆိုရင် သူ့ဘက်
က မီးစိမ်းပြလိုက်မည်ဟု အသေအချာပြောသွားခဲ့သည်။

ဒေါ်ရင်မြလည်း ညီမစကားကြောင့် သမီးကို သူငွေက
တော်ဖြစ်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြနေခဲ့သည်။ ယခု သီဟနှင့် ချစ်ကြိုက်
နေကြောင်း သိလိုက်ရသည့်နောက်ပိုင်း ပဲခူးက သူငွေနှင့် အ
မြန်ပေးစားရန် ညီမဖြစ်သူကို အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

သင်းသင်းရီကိုလည်း လယ်တွင်းထဲ အသွားအလာကို
ပိတ်ပင်လိုက်သည်။ သီဟနှင့် သဘောမတူနိုင်ကြောင်း အတိအ
လင်းပြောပြလိုက်သည်။

ပဲခူးမြို့ပေါ်က သူငွေတစ်ယောက်နှင့် ပေးစားဖို့ ပြော
ပြီး ဆိုပြီးသည့်အကြောင်း အသိပေးလိုက်သည်။

သင်းသင်းရီက အတင်းငြင်းဆိုသည်။ တစ်ယောက်အ
ကြောင်း တစ်ယောက် မသိဘဲ မယူချင်ကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ပြု
ရန်လည် မစဉ်းစားသေးကြောင်း အကြောင်းဖျိုးဝံ့ပြုပြီး လှည့်ပတ်
ပြောသည်။

လူကြီးတွေ စကားလွန်ကုန်ပြီ။ ပဲခူးက ဒေါ်လေးလေး
တာနဲ့ အစ်အစဉ်တွေ လုပ်တော့မယ့်အကြောင်း ပိတ်ပြစ်သူက

အပိုင်တွက်ပြီး ပြောဆိုနေသည်။

သင်းသင်းလည်း သူ့အခက်အခဲကို သိဟ သိအောင်
စာရေးပြီး လှဝင်းကို ပေးခိုင်းသည်။ အခြေအနေကြည့်ပြီး သူ့
ကို လာစိုးရန်လည်း ရေးလိုက်သည်။

သီဟက မိဘသဘောမတူဘဲ စိုးမပြေးလိုကြောင်း သူ
သင်းသင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ သက်သေပြရန် လူကြီးများ
ကို အကူအညီတောင်းပြီး နားလာဖောက်မည်ဟု အကြောင်းပြန်
လိုက်သည်။

ထို့နောက် နယုန်လအကုန်မှာ လူကြီးများကို အကူအ
ညီတောင်းပြီး နားသွားဖောက်လေတော့သည်။ ကိုသီဟ အကူအညီ
တောင်းသည့်အတွက် ရပ်မိရပ်ဖတို့ကလည်း သင်းသင်းရို၏ မိဘ
များထံသွားပြီး စကားကြောင့်လမ်း တောင်းရမ်းပေးကြသည်။

သို့ပေမယ့် သင်းသင်းရို၏ မိဘများက ကလေးတွေ
ချစ်ကြိုက်နေတာ မှန်သော်လည်း လုံးဝသဘောမတူပါဟု ပြတ်
သားစွာငြင်းပယ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဝါမဝင်ခင် ပဲခူးမြို့က သူငွေသားတစ်ယောက်
နှင့် ပေးစားရန် စီစဉ်နေသည့်အကြောင်းပါ လူကြီးတွေကို ပြော
ပြလိုက်သည်။



သင်းသင်းရီလည်း ဗိတပျားကို စကားမပြောဘဲ အိမ်တွင်းအောင်းပြီး မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ဖြစ်နေတော့သည်။

သီဟလည်း လာမည့်ရာသီ ဦးထွန်းခံတို့လယ်မှာ သူရင်းငှားဝင်မလုပ်တော့ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး အခြားငှားမည့်သူထံမှာ လုပ်ရန် ပြောဆိုထားလိုက်သည်။

တကယ်တော့ ဦးထွန်းခံတို့ကလည်း လာမည့်ရာသီ အတွက် သီဟကို သူရင်းငှားအဖြစ် မငှားတော့တု ဆုံးဖြတ်ထားပြီဖြစ်သည် သီဟက ဦးထွန်းခံတို့စကား စမလာခင် ကြိုတင်ပြီး စိစဉ်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုပင်ခင် မြို့ပေါ်က ခန်းမတစ်ခုမှာ အကြီးအကျယ် မင်္ဂလာဆောင်မည်ဟု သတင်းလွင့်ကာ အခေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကျွင်လှက လာခေါ်သွားသည်။

မိုးကမြိုင်မြိုင်ရွာလာသည်။ ထိုဆိုလဆန်း နေ့ကောင်းသည့်တနင်္ဂနွေနေ့မှာ မင်္ဂလာပွဲစိစဉ်ထားကြသည်။ ရွာမှ လာမည့်သူများကို ကားတစ်စီး အပို့အကြို လုပ်ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။

ဦးထွန်းခံတို့လင်မယားနှင့် လှဝင်းတို့ ပဲခူးမြို့ကို ရောက်နေကြသည်။ ဗုဒ္ဓတူးနေ့မှာ ရွာကို ဖိတ်စာရောက်လာသည်။ မကင်းရာ မတင်းကြောင်း ဆွေမျိုးသားချင်းနှင့် ဖိတ်ဆွေ

ရင်းချာများအတွက် ဝိတ်စာရောက်လာတော့ သိတာကို ရွှေဘော်
က လာပြသည်။

သီတာ ဝိတ်စာကိုပြပြီး မျက်ရည်တွေတွေကျနေသည်။
ရွှေဘော်က အားပေးစကားပြောပြီး ပြန်သွားသည်။

သီတာ မိုးရေထဲ ဆောင်းစရာမယူဘဲ သင်သင်းရိတို့
လယ်ကွင်းဘက် ထွက်သွားသည်။

လယ်ကွင်းထဲမှာ ဦးကျော်ကြီးနှင့် စာရင်းရှားအသစ်
တစ်ယောက် ထပ်ထိုးနေကြသည်။

“တေ့...မောင်သီတာ...ခမောက်မပါ ခေါင်းဗလာနဲ့
လျှောက်သွားမနေနဲ့။ ဖျားနေမှ မင်္ဂလာပွဲမသွားနိုင်ပြန်နေဦးမယ်”

ဦးကျော်ကြီးကလည်း ကျုပ်အသည်းကွဲနေတာ ဝမ်း
သာနေလားဗျ။ သူ့မင်္ဂလာပွဲ ကျုပ်က ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ...”

“တာကွ...ငါ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့။ မင်းတို့နှစ်ယောက်
တို ငါ့အရင်ဆုံးသဘောတူခဲ့တာပါ။ မင်းတင် မကဘူး။ တူမကြီး

လည်း တင်ဖို့တင်ဖို့ရိန်ကွဲ ငါလည်း ဝိတ်မကောင်းဘူး။ ဒီပေမဲ့
ငါ...ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

“မင်း...ဘယ်ကလျည့်လာတာလဲ...”

“သူ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်ဆိုလို့ ဒီနေရာကို အလွမ်း

ငြိလာကြည့်တာ...”

“အခုနေ့ လွမ်းချင်သလောက် လွမ်း။ သူ့မင်္ဂလာဆောင် ပြီးနောက်ပိုင်း လွမ်းနေလည်း ခံစားရရှိရှိမှာ။ ဇူးစာပေါ့လို့ လွဲ ရတယ်လို့မှတ်ပြီး မေ့အောင်ကြိုးစားပေါ့...”

“ကဲ...လုပ်စရာရှိတာလုပ်။ ကျွန်တော် ဟိုနားသည် နားသွားပြီး ပြန်တော့မယ်...”

“အေး...အေး၊ ပိုးရေထဲ ကြာကြာမနေနဲ့။ အအေး ပတ်ပြီး ရှားဦးမယ်...”

စနေနေ့ မနက်ပိုင်းကတည်းက လူကြီးတွေ အလုပ် ရှုပ်နေသည်။

သင်းသင်းရီက မင်္ဂလာပွဲကိစ္စကို သဘောမတူသည့်အ တွက် မည်သူမှ စိတ်ညစ်အောင်ပထားတော့ဘဲ အိမ်ထဲမှာ ဖော် တျင်လှ သမီးနှစ်ယောက်နှင့် အတူနေစေသည်။

သင်းသင်းရီကလည်း သူ့ညီမနှစ်ယောက်ကို အကူအ ညီတောင်းပြီး ရွှေမော်ဆေဘုရားကို လိုက်ပို့စေသည်။ လူကြီး များက ခွင့်ပြုသည်။ သင်းသင်းရီကို အသေအချာကြည့်ရှုရန် မှာပြီး ဘုရားဇူးလွှတ်လိုက်သည်။

ဘုရားနှင့်အိမ်က သိပ်ပဝေး။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်လျှောက်

လျှင် ရောက်သည့်အတွက် ညီမသုံးယောက် ခံခြံလျက်လျှောက်ခဲ့ ကြသည်။

အိမ်မှထွက်၍ ငါးမိနစ်ပင် မကြာ။ သင်းသင်းရီ မျှော် လင့်မထားသောလူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“တင်...”

သင်းသင်းရီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ ညီမဝမ်းတွဲနှစ်ယောက်ကို ရှေ့မှသွားခိုင်းပြီး သူက နောက်မှလိုက် ခဲ့သည်။

“ကို...ကိုသိတာ ဘာလာလုပ်တာလဲ...”

“သင်း...မင်္ဂလာမဆောင်ခင် ဝအောင်ကြည့်ချင်လို့ လိုက်လာခဲ့တာ...”

“မေ့လိုက်ပါတော့...ကိုသိတာရယ်။ ဒီဘဝ မပေါင်းရရင် နောက်ဘဝ ပေါင်းရပါစေလို့ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းကြမယ်။ အခု သင်းတို့ ဘုရားသွားမှာ လိုက်ခဲ့လေ...”

“ကိုယ်...ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့မရဘူး။ အဖော်တွေ ပါတယ်။ သင်းသင်းနဲ့ စကားထိုင်ပြောချင်သေးတယ်”

“သင်း...ညီမတွေက ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကို အစောင့်လုပ်ပြီး လွှတ်လိုက်တာ...”

“ကိုယ်လေ...သင်းကို တစ်ရက်မှ မေ့မရဘူး။ သင်း မရှိရင် ကိုယ် မနေတတ်တော့ဘူး။ သင်းလက်ထပ်တဲ့နေ့ ကိုယ် သေမယ့်နေ့လား မသိဘူး”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ အချစ်အတွက် အသက် ပစ္စန့်ချင်ပါနဲ့။ ဒီဘဝ မပေါင်းရရင် နောင်ဘဝ ပေါင်းရဖို့ သင်း ဘုရားမှာ ဆုတောင်းပေးမယ်။ အားတင်းပြီး ရှေ့လျှောက် အ သက်ရှင်နေပါ။ သင်းထက်ချစ်ရမယ့်သူရှာပြီး ဘဝတို ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်ရင်ဆိုပါ။ သင်းကို ချစ်ရင် ဘာမှမတုတ်တာ မကြံစည် နဲ့နော်...။ သင်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် သင်းစိတ်ချစ်သောအောင် နေဝေးပါနော်...”

“အခု...သင်းကို ခေါ်သွားမယ်ဆို သင်းလိုက်ခဲ့မယ်လေ။ လိုက်ခဲ့ရမလား...”

“မလိုက်ပါနဲ့ သင်း...မိဘတွေရဲ့အမုန်းကို မခံပါနဲ့။ ကိုယ်ပဲရင်ကွဲပါ့မယ်။ သင်းမိဘတွေ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဘဝ ကို ရင်းဆိုင်လိုက်ပါ...”

“ကိုသီတာ ရွာတိုပြန်တော့နော်...”

“ကိုယ်မပြန်ဘူး။ သင်းတို့မင်္ဂလာပွဲ” ၊ ပြန်မယ်။ သင်းရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို လာဖို့ မဖိတ်ပေမယ့် ကိုယ်ရောက်အောင်

လာခဲ့တယ်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို မတက်ဖြစ်ပေမယ့် သင်း
သင်းရဲ့အနားမှာပဲ ရှိနေမယ်...”

“အမေတို့ အဖေတို့ မြင်ကုန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မမြင်ပါဘူး။ မမြင်အောင်နေမှာပေါ့...”

ဘုရားအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“လာလေ...ဘုရားပေါ်တက်မယ်”

“တိုယ်...ဒီကပဲ စောင့်နေမယ်။ သင်းသင်းတို့ညှိအပ်ပ
တွေ သွားကြလေ...”

“မသွားတော့ဘူး။ သင်းသင်းတို့သွားရင် ကိုသိတာ အ
ကြာကြီးစောင့်နေရမှာ။ သူတို့ကို နောက်မှလာဖူးတော့မယ်လို့
ပြောပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်မယ်...”

သင်းသင်းလည်း ရှေ့သွားနေသည့် ညီမနှစ်ယောက်ကို
နောက်မှ လာဖူးတော့မယ်။ အခု လှည့်ပြန်ကြမယ်တဲ့ သွားပြော
လိုက်သည်။

“နောက်မှာနေပြီး ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ...”

“ရွာက အသိတစ်ယောက်နဲ့တိုးလို့ပါ။ သူ့ကို မင်္ဂလာ
ဆောင် ဖိတ်နေတာ...”

“အော်...အော်...”

ညီမနှစ်ယောက်က ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ရှေ့ကပဲ ပြန်
လျှောက်သွားကြသည်။ နောက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး တီးတိုးပြော
သွားကြသည်။

သင်းသင်းနဲ့ သီဟတို့လည်း နောက်မှစကားများပြော
ပြီး လျှောက်လာကြသည်။

မကြာခင် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာသည်။

“အိမ်ထဲပဝင်နဲ့နော်။ အပေါ်ထပ်မှာ အဖေနဲ့ အမေ
ရှိတယ်။ တိုသီဟကို မြင်တာနဲ့ ဝိုးမီးလောင်မှာပဲ...”

“ညနေဆို လူတွေရောက်မှာပဲ...အဲဒီလူတွေနဲ့ ရောပြီး
လူကြီးတွေမသိအောင် လိုက်ခဲ့မယ်...”

“သင်းကို ခေါ်ပါဆိုလည်း မခေါ်ဘူး...သင်းတို့အတူတူ
နေလို့လည်းမရတော့ဘူး...တိုသီဟ အခုလိုလုပ်နေရင် သင်း
စိတ်ဆင်းရဲရုံကလွဲပြီး ဘာမှအကျိုးထူးလာမှာမဟုတ်ဘူး...”

“ကိုပြောပါပကော...သင်း မင်္ဂလာမဆောင်သေးမချင်
သင်း မျက်နှာလေးကို တဝကြီးကြည့်သွားချင်သေးတယ်...
ကိုယ့်ကို မနှင်ပါနဲ့ သင်းရယ်...ညနေအခြေအနေကြည့်ပြီး ဝင်
လာခဲ့မယ်...”

“သင်းတော့ မပြောချင်တော့ဘူး...ပြဿနာမဖြစ်ဘူး”

ထင်ရင် လာခဲ့လေ...”

“ကဲ...တိုရှေ့နားဆိုရောက်ပြီ...နေခဲ့တော့...”

သီတ ရပ်ကျန်ခဲ့သည့်အတွက် သင်းသင်းလည်း ညီမ နှစ်ယောက်ကို ပိအောင်သွက်သွက်လေး လျှောက်လိုက်သည်။

ညနေပြောက်နာရီခန့် ရောက်တော့ သင်းသင်းနှင့် လက် ထပ်မည့် ကိုဌေးနိုင် ဆိုသောလူ၏ အသိမိတ်ဆွေများ အိမ် ရောက်လာသည်။

နောက်နေ့မနက် ကိုးနာရီမှ ဆယ့်နှစ်နာရီကျင်းပမည့် မင်္ဂလာပွဲအတွက် လိုအပ်မည့်ပစ္စည်းများ လာပို့ပေးသည်။ ရွာမှ ရောက်လာမည့် ဧည့်သည်များက မနက်စောစောရွာမှ လာကြ ပည်။ ပဲခူးကို မနက်ကိုးနာရီဝန်းကျင်ရောက်မည်။

သူတို့အတွက် ဧည့်ခံရေး သွားရောက်ခေါ်ယူရေး ဆွေး နွေးကြသည်။

ညပြောက်နာရီကျော်သည်နှင့် ကြိုပြီလုပ်မည့်ကားတစ် စီးသို့ သွားမည်ဖြစ်သည်။

အိမ်သို့ ရောက်လာသော လူများထဲမှာ ကိုသီတ ပါလာ သည်။ ကိစ္စနှင်လာသည့်လူများက လူကြီးများရှိရာ အပေါ်ထပ် သို့ တက်သွားသည်။ ကိုသီတက မယောင်လေည်နှင့် အပေါ်

အဝေးသွားရန် တန်ဆောင်ကာ သင်သင်အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“တင် ကိုခီဟ...ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ...အိပ်ရှေ့မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးလား...”

“မင်္ဂလာပွဲအစီအစဉ်ချတဲ့ လူကြီးလူငယ်လေးယောက် ဝင်လာတာတွေ့လို့ ကိုယ်လည်းဝင်လိုက်လာတာ...သူတို့အဖေ တာဏ်သွားကြတုန်း နေ့ခင်းက သင်းသင်း ပြောတဲ့အခန်းကို မှန်းပြီး မယောင်မလည်လာကြည့်တာ...”

“ကံကောင်းလို့ အခန်းမှန်သွားတာ...တိုဘက်အခန်း မှာ နေ့ခင်းက ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရှိနေတယ်...ကဲ ပြန်တော့”

“ဟာ မပြန်ဘူး...ဒီမှာ ဗုန်းပြီး စကားထိုင်ပြောမယ် အိပ်ချိန်ရောက်မှ ပြန်မယ်...”

“ပဲသွားရင် နှစ်ယောက်လုံး မကောင်းဘူး...သင်းသင်း ပဲ နုက္ကရောက်မှာ...”

“သင်းသင်း ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး...သူတို့မတွေ့အောင် ကုတင်အောက်ဝင်ပုန်းနေမယ်...”

“စကားပြောသံ ကြားကြမှာပေါ့...”

“မကြားပါဘူး...သင်းသင်းကသာ သူတို့ခေါ်ရင် ခေါင်း ကိုက်လို့ မထွက်ချင်ဘူးပဲ ပြော...”

“ထမင်းမစားရသေးဘူး...ထမင်းစားဖို့ ခေါ်မှာ...”

“ဒီညစာ အတော်ခံလိုက်...သူတို့လစ်ရင် ကိုယ်သွား ယူပေးမယ်...”

“ကုတင်အောက် ပုန်းနေမယ်ဆို...သင်းသင်းထမင်း ထွက်စားရင် ဝင်ပြီးပုန်းနေခဲ့ဖို့...”

“ဆဲအလည်းဖြစ်တာပဲ...ကဲ အဲဒီ ကိုယ်နေလို့ရပြီပေါ့ တုတ်ထား...”

“ကိုယ့်အသံကို သူတို့မကြားစေနဲ့...ပြီးတော့ အိပ် ချိန်ရောက်လို့ သူတို့အစန်းတွေထဲဝင်ရင် ပြန်ရမယ်နော်...”

“စိတ်ချ...ကိုယ့်အချစ်တောင်းလေးကို မှည့်တစ်ပေါက် မစွန်းစေရဘူး...”

“ယုံပါတယ်...ကိုသိတာရဲ့ အချစ်ကိုလည်း နားလည် ပါတယ်...ကိုသိတာရဲ့ အကျင့်သိက္ခာကိုလည်း ယုံတယ်...အဲ ကြောင့် အခုလို လက်ခံတွေ့တာပေါ့...”

ကိုသိတာကို ခိုးပါ...အချိန်ရွေးလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်ပြောမယ့် ခိုးယူပေါင်းသင်းတာတာ မိကောင်းစင်သားသမီး မတုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မိဘတွေမှန်းတီးနာကျည်မဲ့ ကိစ္စကိုယ်မလုပ်ချင်ဘူး တု အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းဝယ်စကားဆိုခဲ့ပြီး ချစ်သူတို့ တန်ဖိုးထား

ဆက်ဆံခဲ့သူပို့ ထိုစကားကို ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သင်းသင်းရိပ္ပာ စကားကိုအတည်အတံ့ပြောနေပေမယ့် ချစ်သူမျက်နှာကိုခြင်နေရသည်ပို့ အသည်းပွင့်ထွက်တောက် ကြေ ကွဲနေရပါသည်။ ချစ်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲခေါင်းထိုးဝင်ပြီး အားရပါးရ ဝိုင်းဝိုက်ချင်ပါသည်။ ယခုအချိန်ရောက်မှတော့ ချစ်သူပါ သူ့ကြောင့် ခံစားသွားရမှာလေ့လာပါ။ ထို့ကြောင့် ဝိုင်းဝိုက်မှုကို မြို့သိပ်ပြီး အပြုံးမျက်နှာနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံနေခဲ့သည်။

“သင်းသင်း...အိပ်နေလား...ထွက်ခဲ့ထမင်းစားကြ မယ်...စည့်သည်တွေ ပြန်သွားပြီ...”

“သမီးမဆာလို့ မစားတော့ဘူး...”

“မဆာလည်း နည်းနည်းတော့စားလိုက် လေခံနေဦး မယ်...”

တုတင်ပေါ်မှာထိုင်နေသည့် သီဟက ထွက်သွားရန်အရိပ် အကဲပြုနေသည့်အတွက် အခန်းတံခါးတွင်ပြီး အပြင်ထွက်သွား သည်။

ဒေါ်လေးနဲ့ သမီးနှစ်ယောက် မြေးသုံးယောက်တို့နှင့် အတူ ထမင်းဝင်စားလိုက်သည်။ သင်းသင်းရီ၏ မိဘများက ညနေငါးနာရီခွဲခန့် ကတည်းက စားပြီးကြပြီ။

သင်းသင်းလည်း တမင်းအပြန်တေးပြီး အခန်းသို့ပြန်လာ
ခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ သိတာကို မတွေ့တော့သဖြင့် ကုတင်အောက်
တို ကုန်းကြည့်သည်။ ကုတင်အောက်မှာလည်းမတွေ့။ သူတို့
တမင်းစားနေတုန်း အပြင်ပြန်ထွက်သွားပြီဟု ယူဆလိုက်ကာ
တံခါးကိုပိတ်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေလိုက်သည်။

နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်သွားသောချစ်သူကို တွေ့ချင်စိတ်ဖြင့်
ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ နှုတ်ဆက်အနင်း
လေးတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်ပြုပေးလိုက်မည်ဟု စဉ်းစားထားခဲ့သည်။
ယခုမပြောမဆို နှုတ်ပင်မဆက်ဘဲ ပြန်သွားပြီး မည်သည့်အသိ
ပိတ်ဆွေအိမ်မှာ တည်းခိုသည်လည်း မမေးလိုက်မိ။

တပြည်းပြည်း အချိန်တို ကုန်သွားသည်။ မနက်စောစော
အလှပြင်ပေးမည့်လူများလာမည်။ စောစောထရမည်မို့ အိပ်ယာ
ပေါ်လှဲလိုက်ပြီး အိပ်ပျော်အောင်ကြိုးစားအိပ်လိုက်သည်။

* * *

မင်္ဂလာပွဲက မြို့မျက်နှာရုံးများထဲမှာ တစ်ယောက်အပါ
မို့ ကားကြီးကားငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် ဧည့်သည်များရောက်
လာမဝဲပြန်နေသည်။

ပိတ်သွားစာပေ

ဘိတ်သိတ်ဆရာ၏ ဘိတ်သိတ်ပြောကအပြီး ဧည့်သည်
 များ အစားအသောက်များ သုံးဆောင်နေစဉ် မင်္ဂလာခန်းမထဲသို့
 အဝတ်အစားတောက်ပြောင်ပြောင်နှင့် လက်ဝတ်ရတနာတွေ ဆင်
 မြန်းထားပြီး သုံးနှစ်အရွယ်မိန်းကလေးနှင့် ငါးနှစ်အရွယ်ယောက်ျား
 လေးတစ်ယောက်ကို လက်မှည့်လာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
 မင်္ဂလာစင်မြင့်ဘက်သို့ တက်လာသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

“အားလုံးသိအောင် ပြောပြမလို့... ကျွန်မသာလွှတ်
 ကိုဌေးနိုင်ရဲ့ တရားဝင်မယားကြီး ဖြစ်ပါတယ်...”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့
 စာချုပ်လည်းရှိပါတယ်... ကျွန်မတို့ သားအမိကို ရန်ကုန်မှာထား
 ပြီး ပဲခူးမှာ စီးပွားရေးလောလုပ်နေတာပါ... ရန်ကုန်ကို တစ်ပတ်
 ကို တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲပြန်ပြီး အလုပ်ရှိတဲ့အခါမှာ လာနေတာပါ...”

“သူတ လူမျိုးဆိုပြီး နောက်ထပ်မိန်းမတစ်ယောက်ယူ
 ရို့ လုပ်နေတယ်လို့ အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လှမ်းအသိ
 ပေးမှ အခုလိုသိပြီး လိုက်လာခဲ့တာ... သူနဲ့ ကျွန်မကွာရှင်းထား
 ခြင်းမရှိပါ... ကလေးနှစ်ယောက်အဖေ မယားရှိ ယောက်ျားတစ်
 ယောက်ဖြစ်ပါတယ်...”

“ဒါကြောင့် ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ရတဲ့နည်းနဲ့ ကန့်ကွက်ရပါလိမ့်မယ်...”

ဘိတ်သိတ်ဆရာထံမှ ခိုက်ခွက်ကိုယူပြီး သူသာလျှင် တရားဝင်မယားဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာပြောနေသည်။

လူပျိုတု သတင်းလွှင့်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့သူ ကိုဌေးနိုင် ခိုက်ခွက်ကို အတင်းလိုက်လုသော်လည်း ဘာမှမချေပနိုင်...

သင်းသင်းရီတစ်ယောက် ရှက်လည်းရှက်၊ အိမ်လည်း ဖြစ်သည်မို့ လက်နှစ်ဖက် မျက်နှာပေါ်အုပ်ပြီး ဝိရှိက်ကာ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းမှာ မင်္ဂလာပွဲပျက်သည်လား၊ ဘာဖြစ်မှန်း သိ လူကြီးများ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အထမပြောက်လိုက်သော် မင်္ဂလာပွဲလာ ရွာသူရွာသား များလည်း ရွာပြန်ရန် ကားပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ ထိုကားပေါ် သင်းသင်းရီပါ တက်ပြီး မိဘများကို မစောင့်ဘဲ ပြန်လိုက်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ သင်းသင်းရီကို ကြည့်ပြီး ကားပေါ်မှ အမျိုးသမီးများ မျက်ရည်မြိုင်မြိုင်ကျနေကြသည်။

“နင့်အဖြစ်က ဆိုးလှချည်လားဟယ်...”

“ငါ့ဒီဘာတွေနဲ့ ငါ့အိမ်လေး...ဘာမှမစုံစမ်းဘဲ ပိုက်ဆံ
မက်လို့ငါ့ချစ်သူနဲ့ အတင်းခွဲပြီး စိစဉ်ကြတာ။ အခု အားလုံး
အရှက်ကွဲပြီ။ ငါ့ရွာထဲ ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ပြန်ဝင်ရမုန်းမသိတော့
ဘူး...အေးရီရယ်...”

“ငါတို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးတယ်...”

“အိ...နင့်အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်လေးရပ်မြေတို့ကြောင့်
ဖြစ်တာပေါ့။ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့တော့”

“အိနဲ့ နင်တို့မင်္ဂလာဆောင်မှာ တိုသိတာကို တွေ့သေး
လား...။ သူများ ရှိနေမလား...။ သူရှိနေရင် ငါ့အကြောင်းတွေ
သိသွားမှာပဲ”

“သူ...မလာပါဘူး”

“သူ...ပဲခူးကို ရောက်နေတယ်။ မနေ့က ငါနဲ့တပ်
နေ့လုံးရှိနေတယ်။ ဒီနေ့ မင်္ဂလာပွဲကို လာဖြစ်အောင် ကြိုးစား
မယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ...သင်းသင်းရီရယ်။ သူက နင့်ကို ရွာ
မှာစောင့်နေတာ...။ ဘယ်လို ပဲခူးကို ရောက်နေမှာလဲ...”

“မနေ့က နေ့ခင်း ငါ့ရွှေမော်တော်တူရားဝေးမယ်ဆိုပြီး
ညီမဝမ်းကွဲနှစ်ယောက်နဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့တယ်။ လမ်းမှာ

သူ့ ငါ့ကို ရပ်စောင့်နေတယ်...”

“အို...နင် တကယ်ပြောနေတာလား...”

“ငါက ညာရမှာလား။ သူနဲ့တွေ့လို့ ဘုရားနားရောက်မှ မပူးဖြစ်တော့ဘဲ အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ကို လေးနာရီ လောက် ပြန်ရောက်တယ်...”

“ညနေ ခြောက်နာရီလောက် အိမ်သားတွေအပေါ်ထပ် ရောက်နေတုန်း သူ ငါ့ဆီရောက်လာတယ်။ အိမ်သားတွေပြင် ရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။ ငါလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ အ ခန်းထဲမှာ သူပြောချင်တဲ့စကားတွေ ထိုင်နားထောင်ခဲ့တယ်”

“ည ၈ နာရီလောက် ငါ့အပြင်ထွက်ပြီး ထမင်းစား တယ်။ ပြန်ဝင်လာတော့ မရှိတော့ဘူး။ သူက ဒီမြို့က အသိအိမ် မှာတည်းတယ်လို့ ငါ့ကို ပြောတယ်။ မနက်ပင်လာပွဲကို ချစ်သူ မျက်နှာနောက်ဆုံးခွတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ လာကြည့်ရအောင်။ သူ လာခဲ့မယ်လို့ ငါနဲ့ စကားပြောရင်း ပြောသွားတာ...”

“အင်း...ငါတို့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ဒီအတိုင်းဆို ကိုသီဟက နင့်ကို အတော်ချစ်တာပဲ။ ငါတို့အား လုံး နဲ့တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အပြစ်ဆိုးကြီးကို မြင်ကြားရလို့ မျက် ရည်ကျမိပါတယ်။ တကယ်ပါ”

“တုတ်တယ်...တူမကြီး။ စောစောက တူမကြီးပြော
 သလို မောင်သိဟ ရောက်လာတယ်လို့ ကြားလိုက်တော့ အဖေ
 ဘယ်လိုငိုချင်မိမှန်းကို မသိဘူး။ သူ...တူမကြီးကို အတော်ချစ်
 တာပါလား...”

“ကျွန်မ ပြန်လာပြီလေ။ ဟို သူဌေးဆိုတဲ့အကောင်နဲ့
 လက်ထပ်ဖြစ်မှတော့ ကျွန်မချစ်သူနဲ့ ရဲရဲတင်းတင်းမိဘတွေ
 ကို ပြောပြီး လက်ထပ်လိုက်တော့မယ်...”

“ကျွန်မတို့မင်္ဂလာပွဲပျက်သွားတဲ့သတင်းသာ ကိုသိဟ
 ကြားရင်...ကျွန်မဆီ အပြေးရောက်လာမှာပဲ။ ဒါ...အချစ်ခင်
 အချစ်မှန်မို့လို့ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့လူလက်ထဲ မရောက်တာပဲ”

သင်းသင်းရီတစ်ယောက် မိမိရွာသူရွာသား ဆွေမျိုးမိတ်
 ဆွေများကြားမှာ ရှက်ရမည်မှန်းပင် မသိတော့။ ရင်ထဲရှိသမ္မ
 အပျော်စိတ်နှင့် ပြောရိုနေသည်။

သူက အားတက်စွာပြောနေသော်လည်း ကားပေါ်ပါ
 လာသူများ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြသည်။ အချို့မိန်းကလေးများ
 ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တောက်တောက်စီးကျလာနေသည်။

သင်းသင်းရီ မသိအောင် မျက်ရည်များ သုတ်လိုက်ကြ
 သည်။ ထိုအချိန် ရွာထဲသို့ ကားဝင်လာသည်။ သင်းသင်းရီတို့

အိမ်ရောက်ခင် သိတတို့အိမ်ရှေ့မှ ကားဖြတ်သွားရသည်။

“ဟင်...တို...တိုမှာ...တိုသိတတို့အိမ်နား ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“သူ့အပေ ဒေါ်ရွှေမြိုင် ဆုံးသွားလို့...”

“သူ့အပေ ဆုံးနေတာတောင် သူ ပဲခူးကို လိုက်လာသေးတယ်။ ဒါဆို သူ ညတွင်းချင်း ပြန်တာလား။ ဒီမနက်စောစောပြန်လာလား...။ ပဲခူးမှာတော့ မရှိနိုင်ဘူး”

ကားက ရွာလယ်ထဲရောက်လာသည်။ ထိုအခါ သင်းသင်းရို၏ ဦးလေးဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က မြူသိပ်မထားတော့ဘဲ ခွင့်ပြောတော့သည်။

“ဦးလေး...အမှန်အတိုင်းခွင့်ပြောတော့မယ်။ စိတ်ပိုင့်ပိုင်ထား...ကူမကြီး”

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ...ဦးလေးသန်း”

“တူမကြီးတို့ ဝဲခူးထွက်သွားပြီးနောက်နေ့ သိတ တစ်ယောက် မိုးထဲလေထဲ လျှောက်သွားနေတယ်။ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး အအေးပတ်နေတာပေါ့။ အရက်တွေလည်း သောက်ထားတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ နောက်နေ့ မနက် တူမကြီးတို့ လယ်ထောင့်က မအူပင်ကြီးအောက်မှာ အသက်ပျောက်နေတာ

ဦးကျော် တွေ့လိုက်တယ်။

တူမကြီးဆီရောက်တယ်ဆိုတဲ့ မနေ့က သူ့တို့ မြေချတဲ့ နေ့ပဲ။ သာခြစ်သူကိုပြောပြဖို့ သယ်သွားနေတုန်း သူ့အမေလည်း ဆုံးသွားတာပဲ။ ဒီနေ့ဆို မောင်သီတာဆုံးတာ လေးရက်ပြောက်ပဲ”

“တူမကြီးနဲ့ စကားပြောရတာ သီတာအစစ်မဟုတ်တော့ တူး။ သီတာ ပိညာဉ်ပဲ...”

“တင်...အေးရီ။ သင်းသင်းရီ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...”

“ဝမ်းနည်းပြီး သတိမေ့သွားတာ...”

“ဦးသန်းကလည်း ဘာဖြစ်လို့ပြောလိုက်တာလဲ...။ သူ အိမ်ရောက်မှ သိပစေဇေ့...”

“သူ့အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ အိမ်စောင့်ထားခဲ့တဲ့ ပိအေးမြင့်တို့လင်မယားပဲ ရှိတယ်။ သူတို့ဆီရောက်လည်း သိ မှာပဲတာ...”

ကားက အိမ်ရှေ့ရောက်ပြီမို့ ရပ်သွားသည်။ သင်းသင်း ရီ အသိပြန်ဝင်လာသည်။ အမျိုးသမီးများ ပေးမပြီး ကားအောက် သို့ တွဲကြသည်။

သင်းသင်းရီ အားရပါးရ ဝိုင်နေသည်။

“သူ မနေ့က ကျွန်မနဲ့ စကားတွေလာပြောတယ်...”

“သူ့ကို ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်တက်ပြီး ဝှေးရအောင်ဆို အခုမတက်သေးဘူး။ နောက်မှပဲ ဝှေးတော့မယ်ဆိုလို့ ပြန်လှည့် ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီထဲက ရိပ်မိဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ရ တယ်။ အဲဒီထဲက ရိပ်မိဖို့ ကောင်းတယ်။ ကိုသီတာသာ လူစင် ဝေ်ပြင်ရင် ဘုရားကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်တက်ဗူးမှာ...။ ညကလည်း အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ရင် ထွက်တာမတွေ့ဘဲ ပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်မ ဘာမှမတွေးမိလိုက်ဘူး။ သူ ကျွန်မကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရလို့ သူ့အသက် သေအောင် မိုးရွာထဲ လျှောက်သွားနေတယ်။ သူ သေမှ ကျွန်မဆီ လိုက်လာတယ်...တီး...တီး...တီး...”

“စိတ်ကို ပြေပါတုမကြီးရယ်...”

“ကျွန်မ သူ့ကို အားပေးလိုက်တယ်။ သိလား...ဒီဘဝ ရေစက်မပါလို့ မပေါင်းရပေမယ့် နောင်ဘဝကျ အတူတူပေါင်း ရအောင် ဆုတောင်းကြမယ်ပေါ့...။ အခုနေ ကျွန်မ သေသွား ရင် သူနဲ့အတူတူနေမှာပဲ။ တုတ်တယ်နော်...”

“မတုတ်တာ မတွေးစမ်းပါနဲ့။ တုမကြီးရယ်...လူတိုင်း လူတိုင်း ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးတုတာ မတုတ်ဘူး။ သူသေပြီး ဘယ်ဘဝရောက်နေလဲ ကိုယ်သိနိုင်တာမတုတ်ဘူး။ ကိုယ်သေ ရင်လည်း ဘယ်ကိုသွားရမယ် မသိဘူး...မတုတ်လား။ သေရင်

အတူတူဆုံရတယ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး...”

“ကဲ...တူမကြီး။ ကိုယ့်ပိဘဆွေမျိုး ဖောင်နှမတွေနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေနိုင်ဖို့ ကြိုးစား...ဘာမှလျှောက်တွေးမနေနဲ့။”

လူကြီးအချို့ ပြန်သွားကြသည်။ အေးရီနှင့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ခန့် သင်းသင်းရီကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန် နေရပ် ခဲ့သည်။

သင်းသင်းရီတစ်ယောက် ဝိုလိုက် ရိုလိုက် ပြောလိုက် နှင့် အရူးတစ်ယောက်လို့ပြစ်နေသည်။

ညနေ ငါးနာရီခန့် ရောက်တော့ ဦးထွန်းခံတို့လင်ပယား အိပ်ပြန်ရောက်လာသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

လမ်းမှာတည်းက သမီးချစ်တဲ့ ဖောင်သီတာနဲ့ပဲ သဘောတူပေးစားတော့မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ အေးရီက နောက်ဘက်သို့ လက်တို့ ခေါ်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြသည်။

စောစောက သင်းသင်းရီနားကို သိဟလာတယ်လို့ပြောနေတယ်။ မနေ့ကလည်း ပဲခူးထိလိုက်လာပြီး ည ရှစ်နာရီကျော်မှ သူ့အနားက ပြန်သွားတာလို့ ပြောနေတယ်...”

“ငါ့သမီးလေး...ရှားများသွားပြီလား...”

“သူ အိမ်နေလား...”

“စောစောကတစ်လေးပဲ တကို တရယ်ရယ်ဖြစ်နေတာ။
ဟေ့ပြီ၊ အိမ်ပျော်သွားတယ်...”

“ကျွန်တို့ ပြန်တော့မယ်။ အဒေါ်သမီးကို သေသေ
ချာချာကြည့်ထားဦး။ သူ့စိတ် ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

အေးရိတို့ မိန်းကလေးသုံးယောက် ခေါ်ရင်မြတို့ကို
နှုတ်ဆတ်ပြီး ပြန်သွားကြသည်။

မအေးမြင်က ဥပစာချက်ပြုတ်ထားသည်။ ညနေ ခြောက်
နာရီခန့် ရောက်တော့ သင်းသင်းရီ နိုးလာသည်။

“ကိုသီတ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး။ နေမကောင်း
ဘူးလား...”

“ဘာ...ကောင်းတယ်တုတ်လား...အဖြင့် ဘာလို့မျက်
နှာမရွှင်ဖြစ်နေတာလဲ...”



“အော်...သင်းသင်းရီ မင်္ဂလာပွဲ ပျက်သွားလို့ စိတ်
မကောင်းဖြစ်နေတာပေါ့...။ ကိုသီတကသာ စိတ်မကောင်းဖြစ်

နေတယ်။ မိသားတို့က မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူနဲ့ မယူဖြစ်လိုက်
လို့ ဝမ်းသာနေတာ...”

* * *

“အခု...ကိုသိတာ ဝမ်းသာရမယ့်အချိန်လေ...”

* * *

“ကြည့်...ပြုံးပြစမ်းပါ...ပြုံးလေ...ပြုံး”

“အဝေနဲ့ အမေကို ခွင့်ကောင်းပြီး ငါကျွတ်တာနဲ့
လက်ထပ်ကြမယ် ဟုတ်လား...”

* * *

ဦးထွန်းလုံနဲ့ ဒေါ်ရင်မြတို့လည်း အခန်းဝမှ အထဲသို့
ရောင်းကြည့်ကြသည်။ သင်းသင်းရိုက် ကုတင်ပေါ်ထိုင်ပြီး သူ
ဘေးနားမှာ သီတရှိနေသကဲ့သို့ ကြည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါခါ
လက်ခါခါနှင့် စကားတွေပြောနေသည်။

သူပြောသလို တကယ် သီဟ ထိုင်နေသည်ဆိုပါက
သီဟ ပြန်ပြောသောစကားများကြောင့် သူက ပြန်လှန်ပြောဆို

နေပုံရသည်။ သင်းသင်းရဲ့ ပြောစကားများကိုသာ သူတို့ကြား
နေရသည်။

“ကိုသိတာ... ဒီမိုးလည်း အိမ်မှာပဲ အလုပ်ဝင်လုပ်ရမယ်
နော်...။ ဒါမှ သင်းတို့ မကြာခဏတွေ့လို့ရမှာ... ဟုတ်လား”

* * *

“ဒီက ဝမ်းသာနေသလောက် ကိုသိတာ စကားတွေက
အသက်ပေါ်ဘူး။ ဘာလဲ... မိသင်း... အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပါသွားတာ
တို့ အထင်သေးနေပြီလား...”

* * *

“ဘာ... အထင်မသေးဘူး ဟုတ်လား။ ဒါဆို မနေ့က
ပဲခူးမှာလို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သွက်သွက်လက်လက်ပြောလေ...။
အခု သင်းကသာ စကားတွေအများကြီးပြောပြီး ကိုသိတာက
ပေးနိုင်မှ တစ်ခွန်းပြန်ပြောတယ်...”

* * *

“သင်း ပျော်နေတာကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းလို့

တုတ်လား...။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ...။ ကိုယ်ရယ်...သင်း ပျော်
တယ်ဆို...။ ကိုယ်သိတလည်း ပျော်ရမှာမတုတ်လား။ ဝါမဝင်
ခင် ကိုသိတ ဆန္ဒရှိရင် အမေတို့ကို ဖွင့်ပြောလေ...”

အပြင်က နားစွင့်နေသည့် မိခင် ဒေါ်ရင်မြလည်း ဆက်ပြီး
နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့၊ မျက်ရည်များကျလာသဖြင့် ခင်လွန်း
ဖြစ်သူကို လက်ကုတ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ထွက်သွားသည်။

“ဟေင်သိတက သူ့ကိုယ်သူ သေပြီးတာကို သိနေပြီ၊
သင်းသင်း ပျော်နေတာကို ကြည့်ပြီး သူ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့
လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ဖြစ်မပြောပဲနေတာ...”

“တို...မိရင်လှ လာပြုတ်မွှေလို့ သူ့စကားနားယောင်
ပြီး သမီးလေး စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ခဲ့မိပြီ။ ရှေ့ဘာတွေဆက်
ဖြစ်ဦးမလဲ မသိဘူး...”

ညစာပင် ထမင်းထွတ်မော။ အထဲမှာ သင်းသင်းရီ
ပြောနေသည့်စကားသံ မသဲမကွဲကို ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း
ကြားနေရသည်။ ဒေါ်ရင်မြတို့ နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့၊

လှမ်းလည်း ကြားပြီး စိတ်မကောင်းတုဆိုကာ ထမင်း
စားပြီး အိပ်ယာထဲဝင်သွားသည်။

ည ကိုးနာရီခန့် ရောက်မှ သင်းသင်းရီ အခန်းထဲတ

ထွက်လာသည်။ မည်သူ့ကိုမှ လှည့်ကြည့်ပဲ...ပိတ်ထားသော အိမ်တံခါးမကြီးကို ဝှင်ကာ ပါးစပ်က ဘာတွေပြောနေလဲ မသိ။ နောက်နေ့တွေ့မလို့ ချစ်သူကို ဖှာနေသည်လား...။ တံခါးမပိတ်ခင် လက်ပြန်တံဆိပ်ဆက်နေသည်။

ခဏနေမှ...တံခါးပိတ်ပြီ။ အိမ်ထဲ ဆက်ဝင်လာသည်။

“သမီး ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ...”

“ကိုသီဟလေ...အမေကို မတွေ့တူးလား။ မင်္ဂလာပွဲ ပျက်သွားလို့ စိတ်မကောင်းတဲ့အကြောင်း လာပြောတာ...။ သမီးက သူ့ကို တောင်းပန်ပြီး ကိုသီဟ ဆန္ဒရှိသလို ပြောပါ။ သင်းသင်းနဲ့ ဝါမဝင်ခင် လက်ထပ်ချင်လား...။ ငါ့ကျွတ်မှ လက်ထပ်ချင်လားလို့ မေးတာ။ သူ့ထက်သာတဲ့လူကို ရှာမရပါ။ သူ ဒါနောက်ဆုံးလာနှုတ်ဆက်တာတဲ့...”

“သူ သိပ်ရက်စက်တယ်။ သူ သမီးချစ်သလောက် မချစ်ဘူး”

“သမီး...သမီး...လာ ဒီနားထိုင်ပါဦး။ သမီးနေကောင်းရဲ့လား...”

“သမီး နေကောင်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဟောင်သီဟအကြောင်း သမီးကို အေးရီတို့ပြောပြတယ်”

ပိတ်ဆွေစာပေ

ဆို...။ သမီး အမှန်ကို လက်မခံဘူးလား...။”

“သူ မသေဘူး အမေ...။ သူသေတယ်ဆိုပြီး ဘာကြောင့် သမီးအနားမှာ ရှိနေတာလဲ...”

“သူမသေခင်မှာ သမီးကို စွဲစွဲလန်းလန်းဖြစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သေသွားလို့ သူ့ဝိညာဉ်က သမီးအနား ရောက်နေတာဖြစ်မယ်”

“သူ မသေပါဘူး...အမေ။ သူ ပျော်ရွှင်အောင် သူ့ဝမ်းသာအောင် သမီး သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်မှာ။ အမေတို့ ဒီတစ်ခါ မကန့်ကွက်ရဘူး...”

“အမေတို့ နောင်တတွေရနေပါပြီ။ သမီးအဖြစ်ကို မြစ်တိုင်း အဝေခနဲ အမေ ရင်ထဲနာရတယ်...သမီး”

“ဒါဆို...သမီးတို့ ချစ်ခြင်းကို မခွဲနဲ့တော့။ သမီးအိပ်ချင်ပြီ...သွားအိပ်တော့မယ်...”

“ထမင်းစားလိုက်ဦးလေ...မနက်ပိုင်းမုန့် လေးတစ်ပွဲပဲ စားထားတယ်ဦးလား...နေ့လည်စာရော၊ ညစာပါမစားရင် မိုက်အောင့်တဲ့ရောဂါဖြစ်ဦးမယ်...ထမင်းဝင်သလောက် စားလိုက်နော်...”

“သမီးစားချင်စိတ်မရှိဘူး...အိပ်တော့မယ်...”
သင်းသင်းရိုက အိပ်ယာထဲဝင်သွားသည်။

အပြင်မှာကျန်ခဲ့သော ဦးထွန်းခံနှင့် ဒေါ်ရင်မြတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းမောကို ဈေးကား လေးဝင့်စွာထကြပြီး အိပ်ယာထဲဝင်သွားတော့သည်။

* * *

“အမေရေ...လာပါဦး...”

“ဘာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ...အလန့်တကြား...”

သားငယ်လှဝင်း အော်သံကြောင့် မနက်စာရေခွေးကြမ်း နှင့် ထမင်းကြော်စားပြီး စကားထိုင်ပြောနေသည့် ဒေါ်ရင်မြတို့ လင်မယား လှဝင်း အော်ရာသို့ထပြန် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ...”

“တိုကုတ္တိုပင်မှာ အစ်မကြီးဆွဲချပြီး သေနေပြီ...”

“ဟင်...ဖြစ်ရလေကွာ...”

“အမယ်လေး သမီးရယ်...”

ဦးထွန်းခံတို့လင်မယား အိပ်ပေါ်ကအပြေးအလွှားဆင်းခဲ့ကြသည်။ အိပ်ယာခိုးစက သင်းသင်းရှိ အိပ်ခန်းကိုရှောင်းကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

ခြင်ထောင်ချထားသည့်အတွက် အထဲမှာရှိနေသည် ထင်

ပိတ်ဆွဲစာပေ

လိုက်၍ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး စားသောက်စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု သမီးကသူ့ကိုယ်သူ သတ်သေခဲ့ပြီး ဘယ်အချိန်က ဆင်းသွားပြီးကြစည်ခဲ့သည်မသိ၊ လှဝင်းအသံကြောင့် အိမ်နီးချင်းများ၊ ရွာသူလူကြီးများ ရောက်လာကြသည်။

အလောင်းကို သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး အောက်သို့ချလိုက်ကြသည်။ သင်းသင်းရီ သီတသေဆုံးပြီး ငါးရက်မြောက်နေ့မှ လောကကြီးကို လက်မြောက်အရှုံးပေးသွားခဲ့သည်။

ချစ်သူနောက်သို့ လိုက်မည့်ဆိုသောအကြံနှင့်လား။ သီတကပဲ အတူပေါင်းဖို့ လာခေါ်သည်လား။ ကာယကံရှင်များသာ သိပေလိမ့်မည်။

ရွာသူရွာသားတွေကလည်း ချစ်သူနှစ်ယောက်ရဲ့ အပြစ်ဆိုးကို သိပြီးပြီပို့ ဒီဘဝပေါင်းနိုင်တဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦး တမလွန်မှာဆုံတွေ့ပြီး ပြန်ပေါင်းနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးကြသည်။

ငွေပျက်စာကြည့်ပြီး သမီး၏အချစ်ရေးကို ဆန့်ကျင်ခဲ့သူ ဦးထွန်းဇံ၊ ဒေါ်ရင်မြတို့လည်း သမီးအလောင်းကိုဖက်ပြီး ပိုကြွေးရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ...။



သရဲတွေကြိုက်တဲ့အခါ

သာအေးတစ်ယောက် ရောင်းရင်းရွာမှ လွန်ခဲ့သည်
တစ်ပတ်ခန့်ကတည်းက နှင်းပိရွာသို့ ရောက်နေသည်။ သာအေး
ထောက်က သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။

ကလေးတစ်ယောက် အဖေမှဆိုလိုဖြစ်နေသည်။ လွန်ခဲ့
သော ငါးနှစ်ခန့်က သားဦးထွန်းထွန်းကို မွေးပြီး တစ်လခွဲခန့်
အရောက် မီးယပ်ရောဂါနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ အသက်သေဆုံးသွားခဲ့
သည်။

လူမမယ်ကလေးနှင့် မိဘအိမ်မှာ နေထိုင်ကာ ရှေ့ခရီး
ဆက်ခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက မိဘလက်ငုတ်
ထယ်နှင့်ယာကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသဖြင့် အိမ်မခွဲဘဲ မိဘ
အားနှင့်အတူ နေခဲ့သည်။

ဇနီးဖြစ်သူသေဆုံးသွားတော့ အိမ်ထောင်ထပ်ပြုဖို့ မစဉ်း
 စားဘဲ မိဘများနှင့်သာဆက်၍ နေထိုင်ခဲ့သည်။ သာလေးထွန်း
 ထွန်းပင် ငါးနှစ်အရွယ်ရောက်လာပြီး အဘိုးအဘွား၏ အုပ်ထိန်း
 မှုကြောင့် သာအေးကလေးကိစ္စတာဝန်ကင်းခဲ့သည်။

နှင်းစိရွာသို့ ရောက်နေခြင်းမှာ ဇနီးဖြစ်သူ၏ မိခင်
 အသက်မြောက်ဆယ်သုံးနှစ်ကွယ်လွန်သွားသည့်အတွက် သေဆုံး
 သွားပြီး နှစ်ရက်မြောက်တာတည်းက သွားရောက်ကူညီလုပ်ကိုင်
 ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

သာဖြစ်သူကို ခေါ်သွားမည်ပြုပြီးမှ ကလေးနေမကောင်း
 ချင်သလို ဖြစ်သည့်အတွက် ထားခဲ့ရသည်။

ရက်လည်ပြီး ညနေပိုင်း ယောက်ျားအိမ်က နွားတစ်
 ကောင် ရေတွင်းထဲကျပြီး ပြန်မတက်နိုင်သည့်အတွက် ရေနစ်ပြီး
 သေဆုံးသွားသည်။

ထိုနွားသေကို ရွာလူထုအင်အားနှင့် ကြိုးဖျားဖြင့်ဆိပ်
 ကာ အပေါ်ဆွဲတင်ပြီး နွားသေကိုဖျက်ကြသည်။

ဝိုက်ဆံရှိသောမိသားစုဖြစ်သည့်အတွက် ဝယ်ယူပို့
 လောက်သာရောင်းပြီး ကျန်သည်တို့ကို ဆားနှင့်နယ်ကာ ဝေ
 လှန်းထားလိုက်သည်။ အမဲမြောက်အဖြစ်ထားမည် ဝယ်ယူပို့

ရောင်းမည်။ မရှိက ဆွေမျိုးတွေ ဝေခြမ်းစားကြမည်ဟု ဆိုသည်။
ထို့ကြောင့် သာအေးလည်း ရက်လည်းပြီး မပြန်ဖြစ်
သေးဘဲ လိုအပ်တာဝိုင်းကူညီပေးနေရသဖြင့် သုံးရက်ခန့်ထပ်
ကြာသွားသည်။

နေလှန်းထားသော အပဲသားများလည်း အမြောက်ဆုံး
မဟုတ်သည့်တိုင် မာမာတင်းတင်းနှင့် ရှိလာသည်။

သူ ဝိုင်းဝန်းလုပ်တိုင်ပေးသည့်ကိစ္စ ပြီးပြတ်တော့ ရွာ
ပြန်မည်ဟုဆိုကာ ယောက္ခမအထီးအား ပြောပြလိုက်သည်။

“အေး...မင်းရောက်တာ ရှစ်ရက် ကိုးရက်ရှိပြီ။ မင်း
သား ငါ့ပြေးလေး ပျော်နေပြီပေါ့။ နောက်...လာရင် ငါ့ပြေးပါ
ခေါ်လာခဲ့ပါကွာ...”

“သူ ကျောင်းတက်ရင် လာနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး...”

“ရှေ့နှစ်ဆို...ကျောင်းစတက်ရပြီ။ အစေ့ပြေးက ဒီနှစ်
စာတည်းက ကျောင်းသွားချင်နေတာ...”

“မင်းလာဖို့ဦး...သူ ခေါ်လေးတွေ အစ်မတွေကလည်း
ဆွေ့ချင်နေကြတယ်...”

“လာခဲ့မယ်...မိုးမကျခင် တစ်ခေါက်လာဦးမယ်...”

“ကဲ...တင်မေ နင့်အစ်ကိုကို အခဲမြောက်နှစ်စီးလောက်

စည်းပေးလိုက်။ တိုကျမင်းအမျိုးတွေလည်း ပေးပေး”

“ဟုတ်ကဲ့...”

သာအေး ဇနီး၏ ညီမဖြစ်သူ မတင်မေက နေလှမ်းထား
သော အမဲမြောက်များထဲမှ ကောင်းစိုးရာရာစုပြု၍ နှစ်စီးစီးလာ
ခဲ့သည်။

“တစ်စီးကို တစ်ပိဿာခွဲ နှစ်ပိဿာလောက်ရှိတယ်”

“အေး...ယူသွား။ ရွာမှာလည်း အမဲသားမစားတဲ့လူ
များတော့ တော်ရုံဝယ်စားမယ့်လူမရှိဘူး။ ငါ့ကို အိမ်ကလည်း
ကလေးတွေနဲ့ သန်းမောင်တို့ပဲ စားကြတာ...”

မတင်မေ ပေးလိုက်သော အမဲမြောက် နှစ်စည်းက
လေးပိဿာကျော်ကျော်ခန့် ရှိသည်။ တစ်တောင်နီးပါးရှည်သော
အသားမြောင်းများဖြစ်သည်။

တောင်းအတောင်းတစ်လုံးထဲ ထည့်ပေးသဖြင့် အပေါ်
မှ သတင်းစာစက္ကူဖြင့် ဖုံးကာ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်
လာခဲ့သည်။

နှင်းပိရွာမှ ထွက်လာတော့ ငါးနာရီ မထိုးတတ်သေး
လေးနာရီခွဲသာသာလောက်ရှိမည်။

ယောက်ျားခြေဖြင့် သွက်သွက်လျှောက်ပါက ရွာထိ

ခြောက်နာရီဝန်းကျင်ခန့် ပြန်ရောက်နိုင်သည်။

အောင်ကြီး ရွာဘက်မှ လှည့်ပြန်လာခဲ့စဉ်...

“တေ့...သာအေး...သာအေး”

ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိတို့ရွာမှ ကညင် နှစ်ပင်မှာ အိပ်ထောင်ကျနေသည့် သန်းဝင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သန်းဝင်းက သူ၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ တစ်လမ်းတည်း အိမ်နီးနားချင်းလည်းဖြစ်သည်။ သူ အိပ်ထောင်မကျခင် နှစ်နှစ်တေ့ပြီး သန်းဝင်းက ကညင်နှစ်ပင်သူနှင့် အိပ်ထောင်ကျသွားသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်ရနေပြီဖြစ်သလို သူ့မိဘအိမ်လာ တိုင်း တွေ့နေကျ။ ဦးသန်းကြွယ်၏ အရက်ဆိုင်မှာ တစ်ခွက် တစ်လား စိုင်းထိုင်မော့နေကျ...။

“လာဦးလေကွာ...။ ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ...”

“မင်းလာမလားလို့ ရပ်စောင့်နေတာ...”

“ငါ ရွာမပြန်သေးဘူး...မင်းဝင်လာခဲ့”

“မင်းနဲ့ ဆုံတုန်း တို့ရွာက ဦးအေးကျော်ဆိုင် ခေါ်သွားလို့...”

“ငါ ရွာပြန်ရောက်ကျဦးမယ်...။ မထိုင်တော့ဘူးကွာ...”

“လာပါ...ဖိုးစိန်က အခြားလူမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မိန်းမရဲ့”



မောင်ကွ။ ငါ သူ့ကို တောင့်နေတုန်း မင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်လို့ ထွက်ခေါ်တာ...”

“မင်း...အခု ဘယ်ကလာတာလဲ...”

“ငါ့ယောက်ျား အစ်မကြီးဆုံးသွားလို့ ရက်လည်ပြီးမှ... ပြန်လာတာ...”

ထိုအချိန် အိမ်ပေါ်မှ သန်းဝင်း၏ ယောက်ဖဆိုသူ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

“ဒီကောင်က ငါ့ယောက်ဖ၊ အလတ်ကောင်၊ ဖိုးစိန်လို့ ခေါ်တယ်။ ငါ့မိန်းမအထက် ယောက်ဖက ဆင်ကျွေးတာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျနေတယ်”

“ဖိုးစိန်က ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က အောင်ကြီး ရွာသူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်။ ကလေးမရသေးဘူး။ အိမ်ထောင်ကျတာ တစ်နှစ်ခွဲလောက်ရှိပြီ။ လူဖြစ်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်သေးဘူး”

“မလိုချင်သေးလို့ပါ ကိုယ်နားဝင်းရာ...။ ပိုက်ဆံရအောင် ရွာဦးမယ်လို့ မိန်းမနဲ့ သဘောတူညီမှု ယူထားတယ်။ ရွှေနှစ်လောက်မှ ယူမယ်။ စောင့်သာကြည့်နေ...”

“အေး...မင်းအစွမ်းအစကို သိရတော့မှာပေါ့...”

ကညင်နှစ်ပင်သက်အထွက်နားရှိ အိမ်တစ်အိမ်သို့ ဝင်

သည်။ အိမ်ကို အရှည်လိုက်ဆောက်ကာ ပတ်ပတ်လည်ကို ကိုင်းပင်များနှင့် အလုံကာရံထားသည်။

စွားတင်းကုပ်လိုဖြစ်နေသည်။

အိမ်ရှေ့ဝင်ပေါက်မှ အထဲသို့ သုံးယောက်သား ဝင်ခဲ့သည်။ အထဲမှာ လေးထောင့်စားပွဲပု ခြောက်လုံးရှိနေသည်။ သုံးလုံးမှာ လူရှိနေကြသည်။

နောက်ဘက်အိမ်နှင့် ရှေ့အထောင်ကို အလုံဆက်ပ ထားဘဲ လေးပေခန့် ကထားသည်။ ထိုနေရာကြောင့် အတွင်းမှာ လင်းထိန်နေသည်။ အပေါ်အပါးဘွားလို့လျှင် ထိုနေရာမှ နောက်သို့ ထွက်ရသည်။

“ကဲ...ဒီမှာထိုင်မယ်။ ဦးအေးကျော်ရေ တစ်ပုလင်းချ ဗျာ...။ မြေပဲထားလှော်ရယ်...။ ကြွက်ကြော်ရယ်...။ တစ်ပန်း ကန်စီပေး...”

“မြန်မြန်လေးလုပ်...”

“အေးပါ...သန်းဝင်းရာ အားလုံး အဆင်သင့်ပါ”

ဦးအေးကျော် ဆိုင်မှာ အကူတောင်လေးတစ်ယောက် နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှာ ချပေးနေသည်။ ဦးအေးကျော် ၏ ဇနီးဖြစ်ပုံရသည်။

“ဘာတောင့်ကြီးလဲကွ...”

“ယောက္ခမအိမ်က နွားတစ်ကောင် ရေတွင်းထဲကျသေ သွားလို့... ဈာန်ပြီးနေပြောကလေးတို့အထဲက စားဖို့ ပေး လိုက်တာ... မင်းတို့ပြန်ရင် စားဖို့ ငါပေးမယ်”

“ငါ့မိန်းမနဲ့ ယောက္ခမ နှစ်ယောက်စလုံး အမဲသား ရှောင်ထားတယ်။ စားရင် ငါနဲ့ ငါ့ကလေးတွေပဲ စားရမှာ...”

“များများစားရတာပေါ့...”

“ဒီဝိုင်းကို လင်မယားကတော့ အမဲသားစားကြတယ်”

“ပြန်ရင်စားဖို့ ပေးလိုက်မယ်...”

ခဏနေတော့ အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် ဖြေပဲထားလှော် တစ်ပန်းကန်၊ ကြက်ကြော်တစ်ပန်းကန် လာချပေးသည်။

“သောက်ကွ... ဦးကျော်ကြီးမိန်းမကိုယ်တိုင် စပယ်ရှယ် ချက်ထားတဲ့ ကောက်ညှင်းအရက်ကွ...။ ချိုချိုပြင်းပြင်းလေး...”

ဝိုင်းဝိုင်းက မတ်ခွက်နှစ်လုံးနှင့် သောက်ရေများ သွားစပ် ပြီး စားပွဲပေါ် ချလိုက်သည်။ သူတို့အရက်ဆိုင် စထိုင်တော့ ငါးနာရီခွဲတော့မည်။

သုံးယောက်သားစကားလည်း ပြော...။ သောက်လည်း သောက်နှင့် သုံးယောက်နှစ်ပုလင်းကုန်မှ ထခြစ်သည်။

လမ်းခွဲတော့ အပြင်မှာ မှောင်နေပြီ။ ခုနစ်နာရီခွဲပြန်ပြင်
သည်။ သာအေးကဲ သန်းဝင်းနှင့် ပိုးစိန်တို့နှစ်ယောက်ကို အမဲ
မြောက်တစ်ယောက်ကို နှစ်နှောင်းစ် လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည်။

သာအေးနှင့် သန်းဝင်းတို့ အောင်ကြီးရွာက ထွက်လာ
ကြသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပင် မလျှောက်လိုက်ရ။ ကညင်နှစ်ပင်သို့
ရောက်လာခဲ့သည်။ ကညင်နှစ်ပင်က လှည်းလမ်းနှင့် လူသွား
လမ်းကိုခွဲပြီး ရွာတန်းရှည် တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ချောင်ရင်းရွာက ပြောင်းလာတဲ့ ကိုနီတို့ ကိုဘိုကြီးတို့
အိမ်နှင့် တောင်ဘက် အောင်ကြီးရွာအထွက်ဘက်မှာ သန်းဝင်း
တို့အိမ်ရှိသည်။

“ဝင်ဦးမလား...”

“မဝင်တော့ဘူး...ရွာကို အပြန်နောက်ကျနေပြီ။ လဆုတ်
ရက်ဆိုတော့ မှောင်နေပြီ...”

“လက ကိုးနာရီလောက်မှ စထွက်မှာ...။ ကဲ...မဝင်
တော့ဘူးဆိုလည်း သွားတော့။ ငါလိုက်ပို့ပေးဖို့ လိုသေးလား”

“ရပါတယ်။ ဒီလောက်အရက်ဝင်ရုံနဲ့တော့ လမ်းမများ
နိုင်သေးပါဘူး”

ကညင်နှစ်ပင်အထွက်လမ်းအတိုင်း ဆက်တိုက်လျှောက်



လျှင် ရဲစွယ်ချောင်းဘေး ရောက်ပြီ။ ထိုလင်းအတိုင်း လျှောက်ရုံသာ ချောင်းက ရေခင်းနေပြီ။ ရေအနက် တစ်ပေခန့်သာရှိတော့သည်။

တိုဘက်ကမ်းကို ဘယ်နေရာက ကူးကူး။ ကူး၍ရသည်။ ကိုချစ်သိန်းတဲရုနား ရောက်လာသည်။ တောင်က ကညင်နှစ်ပင်က ထွက်ကတည်းက နှစ်ပိဿာခန့် ပိုလေးလာသလို စိတ်က ထင်လိုက်သည်။

တစ်နေရာအရောက် လှည်းတက်လှည်းအဆင်းလုပ်သည့် နေရာမှ တစ်ဝက်ကမ်းနုဘေးလင်းပေါ်မှ သွားရန် ချောင်းထဲဆင်းခဲ့သည်။

ခပ်ပြေပြေလှည်းစွားများ ဆင်းတက်ရာလမ်းမှ တစ်ဝက်ကမ်းနုပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ ကမ်းနုဘေးမှာ လှည်းရေလူရောသွားသည်လမ်းရှိသည်။ ထို့လမ်းမှ ရွာသို့လာခဲ့သည်။

သာအေး...ချောင်းကိုဖြတ်ကူးစဉ် နောက်မှ လူတစ်ယောက် လိုက်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။ သည်အချိန် သူကဲ့သို့ပင် နောက်ကျမှ ရွာသို့ပြန်လာသည်။ လယ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

ဦးအောင်ဝေတဲရုနားရောက်တော့ လမ်းပေါ်တွင် ထွက်

နေသည့်ခွေးတစ်ကောင်က သာအေးကို ကြည့်ပြီး တားတတ်
ဝါးတတ် ထိုးတောင်နေသည်။

တဲအတွင်းမှ လှမ်းအော်ခေါက်သံကြောင့် တောင်နေ
သောခွေး...။ လမ်းပေါ်မှ ခြံထဲဝင်သွားပြီး ဆက်တောင်နေသည်။

တဲရုက္ခိရာအား ရောက်လာသဖြင့် လမ်းဘေးတစ်လျှောက်
ငှက်ပျော့ပင်များ မအူပင်၊ ကုက္ကိုပင်တို့ စိတန်းစိုက်ထားသည့်
အတွက် အမှောင်ထုက ပိုနေသည်။

နောက်မှာ လူကလည်း ဝါလာနေသည်။ ရွာသွားမည့်
သူဆိုလျှင် အဖော်ရသည်။

ထိုအချိန်ရောက်မှ သာအေး တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့မိပြီး
ခြေလှမ်းတုန့်ကာ စဉ်းစားရတော့သည်။

ရှေ့နားရောက်လျှင် ရွာတောင်ဘက် သင်္ချိုင်းဘေးက
ရွာထဲ လှည့်ဝင်ရတော့မည်။ အချိန်တ ရှစ်နာရီဝန်းကျင် ညက
မှောင်မိုက်နေသည်။ နောက်က အဖော်က ရွာဘက်မဝင်ဘဲ ရှေ့
ဆက်လျှောက်သွားလျှင် သူတစ်ယောက်တည်း အမဲသားမြောက်
တောင်းကြီးထမ်းပြီး ရွာထဲဝင်ရတော့မည်။

ရွာထဲကို သင်္ချိုင်းထဲမှ ခြတ်မဝင်ဘဲ အပြားဝင်၍ရမည့်
လမ်းကို စဉ်းစားလိုက်သည်။ ရှေ့ဆက်လျှောက်ပြီး ရွာထဲဝင်

သောလမ်းရှိသည်။

ရွာသစ်ကြီးရပ်ကွက်သို့ ရောက်သွားမည်။ သာအေးအိမ်သို့ ရောက်ရန် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရမည်။

ရွာသစ်ကြီးရပ်ကွက်မှ မဝင်လျှင် သာသနာပြုရပ်ကွက်သို့ ဝင်သောလမ်းရှိသည်။ ဒီလို ဆိုစကား။ သာသနာပြုရပ်ကွက်ထဲမှ ရိုးလေးပိုင်းအတိုင်း လျှောက်သွားလျှင် သူနေသော ကျောင်းကြီးတောင်ပိုင်းသို့ ရောက်မည်။

ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းခြည်းခြည်းလှမ်းရင်း သာသနာပြုရပ်ကွက်မှ လှည့်ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဦးအောင်ဇေတဲတိုင်းအကျော် ဦးမြစ်တဲရမရောက်ခင် လယ်နှစ်ကွက်ကြားမှ ဖြတ်လမ်းဖြစ်သည် လူသွားလမ်းသာ ရှိသည်။ ထိုနေရာသို့ ခဏအတွင်း ရောက်လာသည်။

“နောင်ကြီး...ဒီလမ်းကဝင်မလို့လား...”

နောက်ကလိုက်လာသောလူက သာအေးကို မေးသည်။

“တုတ်တယ်...ဦးမြစ်တဲရသားက ဝင်ရင်တော့ လမ်းကို တယ်။ ဒီပေမဲ့ ဒီအချိန်ကြီး မသွားချင်ဘူး။ ဒီသာသနာပြုရပ်ကွက်ဘက်ကပဲ လှည့်ဝင်တော့မယ်”

“လာပါ...ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး အဖော်ပါတာ...”

ခင်ဗျားပြောတဲ့သင်္ချိုင်းဘေးလမ်းက သွားကြတာပေါ့။ ကျုပ်လည်း အဲဒီလမ်းက သွားနေကြပါ။”

“အင်း...အဖော်ပါတယ်ဆို မဆိုးဘူး။ သွားကြတာပေါ့”

တိုလူက သာအေးထက် အနည်းငယ်ကြီးပုံရသည်။ အားပဲခြစ်ခြစ် အဖော်ချိုဆိုတော့ သာအေး ကြောက်စိတ်တို့ ပျောက်သွားသည်။ စကားမပြောဖြစ်ဘဲ နှစ်ယောက်သာ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ထိုအဖော်က ပုသိုးတစ်ထည်ကို ခေါင်းပေါင်းထားပြီး အခြားအပိုပစ္စည်း ဘာမှမပါ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်နားမှာနေတာလဲ...”

“ကျောင်းကြီးတောင်ပိုင်းမှာ နေတယ်...”

သူ့ကို စပ်စုသောလူကို ဘယ်မှာနေသည် ဘယ်ကလာသည် မစပ်စုမီး သူမေးသည်ကိုသာဖြေပြီး ထက်၍လျှောက်နေမိသည်။

ခဏနေတော့ ဦးမြစ်တဲရနား ရောက်လာသည်။ ရှေ့နားမှာ ပုန့်တင်းခါးနှင့် အကြော်ရောင်းသောတဲသုံးလုံးခန့် ရှိနေသည်။ မနက်ပိုင်း တစ်ကြိမ်သာရောင်းပြီး ညနေမရောင်းသည့်အတွက် ညနေပိုင်း ခရီးသွားတို့ 'တအောင်တနား ပင်နားခိုကြ

သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အကြား တဲနားရောက်လာစဉ် အစွန်ဆုံးမှန် ဟင်းခါး ရောင်းသည့်တဲက တန်းလျားပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

“ရွာထဲသွားမလို့လား...”

“တုတ်တယ်...ရွာထဲသွားမှာ...”

“ကျွန်တော်ပါ လိုက်ခဲ့မယ်။ ရွာအပြန်နောက်ကျလို့ သင်္ချိုင်းဘေးက မဖြတ်ရဲတာနဲ့ အဖော်ရလို့ငြား ထိုင်စောင့်နေတာ...။ အဖော်ရပြီဆိုတော့ သွားကြတာပေါ့။ နောင်တို့တို့ ထိုင်နားချင်သေးလား...”

“မနားတော့ပါဘူး။ ဆက်သွားကြတာပေါ့...”

သာအေးက အဖော်နှစ်ယောက်တောင်ပြီမို့ အကြောက်အလန့်ရှိစရာ မလို။ အိမ်ကိုလည်း အပြန်ဆုံးရောက်ချင်နေပြီး အရက်အရှိန်ကလည်း တစ်နာရီနီးပါးရှိတာတောင် လျော့ကျမသွားဘဲ တရိုက်ရိုက်ပူနေသည်။

“ဦးညိုက ဘယ်အထိသွားမှာလဲ...”

“ဘုရားကြီးကွတ်သစ်အထိ သွားမှာ။ အစ်ကိုကြီးတို့က ရော ဘယ်သွားမှာလဲ...”



“ဒီလူက ကျောင်းကြီးတောင်ပိုင်းရပ်ကွက်ဆိုလားပဲ။ ငါကတော့ ဒီနားတင်ပဲ။ ချမ်းမြသာစည်ရပ်ကွက်ထဲ အဝင်မှာ အိမ်ရှိတယ်...”

“ဟာ...သိပ်ပဝေးတော့ဘူးပဲ။ ရောက်တာနီးနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ စက်သွားရဦးမယ်...”

ထိုအချိန် အကြော်ဆိုင်ဟေးလမ်းမှ ရွာတက်သို့ဝင်သည့် လမ်းအတိုင်း ဝင်ခဲ့ရာ ရွာတောင်ဘက် သင်္ချိုင်းအစပ်သို့ ရောက်လာသည်။

သင်္ချိုင်းအတွင်းထဲမှ ခွေးအူသံထွက်လာသည်။ ရွာထဲက ခွေးတွေ သင်္ချိုင်းထဲရောက်နေရာမှ ထအူခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

“ဟင်း...အပုပ်နဲ့တွေ နံလိုက်တာ...”

“ခွေးတွေပဲ အလောင်းကို ယက်ထုတ်လို့ အနံ့ထွက်တာလား...။ ခွေးတစ်ကောင်ကောင် လာသေနေလို့ နံတာလား သိသိသာသာကို နံလာတယ်...”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ၊ အနံ့ရတယ်။ ငါတော့ မရဘူး”

“ဒီလောက်နံတဲ့အပုပ်ကို မနံဘူးလား...”

“အင်း...အင်း...နည်းနည်းတော့နံသလိုပဲ...”

အနံ့ကြီးဆိုးဆိုးငါးငါးနံနေရာမှ အနည်းငယ်သက်သာ

သွားသည်။

“ပူး...တော်ပါသေးရဲ့။ သက်သာသွားပြီ...”

သာအေးက လေများ ပါးစပ်ထဲက ပူတ်ထုတ်ရင် အပုပ်နဲ့ လျှော့သွားသည့်အကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတောင်းထဲက ဘာတွေလဲကွ...”

“နှင်းဝိဇ္ဇာက ယောက္ခမ တင်းချက်စရာအချို့ ထည့်ပေးလိုက်တာပဲ...”

သာအေးလည်း သင်္ချိုင်းထဲမှာပို့ အမဲသားခြောက်များ ပါလာသည်ဟု မပြောဘဲ တင်းချက်စရာများဟု ပြောလိုက်သည်။

“နှာခေါင်းထဲမှာ အမဲသားနဲ့ လိုလို ရလို့ ပေးတာပဲ”

“ဘာတွေထည့်ပေးလိုက်လဲ မသိပါဘူးဗျာ...”

“ကျွန်တို့နောက်က ခွေးလား...ဘာလဲမသိဘူး လိုလာတယ်ထင်တယ်...”

“ဘာမှမလိုက်လာပါဘူး...”

“ဘေးက ကိုင်းပင်တွေ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နဲ့ ထိလာတာ ကျုပ်တော့တွေ့တယ်။ ခင်ဗျားတို့ မတွေ့ကြဘူးလား”

“ဘာမှ လျှောက်ကြည့်မနေနဲ့...သူတို့လိုက်ချင်သည် လိုက်ပစေ...တို့က သုံးယောက်ပဲ ဘာမှစရာလိုလဲ...”

ထိုစဉ်မှာပဲ သူတို့ ဘုံယောက် သင်္ချိုင်းကို တွေ့ပတ် ပြီး လူသွားလမ်းနှင့် လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ သည်။

“ရှေ့မှာ ချမ်းမြသာစည်ရပ်တွက်ထဲ ဝင်တဲ့လမ်းရောက် ပြီ။ ဒီလမ်းကဝင်ပြီး ရိုးလေးပိုင်းကို သွားကြ။ သစ်ရိပ်ငါးရိပ်တွေ ကြောင့် မှောင်တော့မှောင်တယ်...”

“လမ်းက ငြူးနေတာပဲ...”

လမ်းထဲဝင်၍ နှစ်ခြံခန့် အလွန်မှာ...

“အီ...ကျုပ်အိမ်ပဲ၊ ခဏဝင်ကြပါဦး...”

“မဝင်တော့ဘူး။ အိမ်တန်းပြန်တော့မယ်...”

သာအေးက မဝင်တော့ဟုဆိုကာ ထိုလူမျိုးဝမှာ ရပ် လိုက်သည်။

“ခဏလေး ဝင်လိုက်ရအောင်...”

“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ...”

“ရေတက်လို့ ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်သေး တယ်။ ညနေပိုင်းကတည်းက ရေဆာသလိုဖြစ်နေတာ...”

“မင်းရေသောက်မယ်ဆို ငါလည်း တစ်ခွက်လောက် သောက်ဦးမယ်။ အောင်ကြီးရွာက အရက်တစ်ပိုင်းသာသာသောက်

လာတာ မင်းပြောမှ ရေထက်သလို ခံစားနေရတယ်...”

“ကဲ...နှစ်ယောက်လုံး လိုက်ခဲ့ကြ၊ ရေတော့ အဝ
တိုက်နိုင်ပါတယ်၊ ရွာထဲရောက်ပြီပဲ...။ အစာဝင်ဆိုင်လည်း ကျွန်
အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး...”

အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက ထိုကဲ့သို့ပြောပြီး အထဲဝင်သွားတော့
သာအေးနှင့် အကြော်ဆိုင်မှာတွေ့ဆုံခဲ့သည့် လူငယ်တို့နောက်
က လိုက်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“မိန်းမရေ...မိန်းမ...တံခါးဖွင့်ပါဦး...”

“ရှင်ပြန်လာပြီလား...။ စားစရာပါတယ်မတုတ်လား”

“ပါပါတယ်...တံခါးပြန်ပြန်ဖွင့်ပါဟ...”

“ဖွင့်နေပြီ...လာ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့...”

“ဧည့်သည်တွေလည်း ပါလာပါလား...။ အိမ်ပေါ်တက်
ဖို့ ဖော်လေ...”

“သူတို့တက်လာမှာပါ...။ မင်း မီးထွန်းဦးလေ...”

“ကျုပ်...ရှင်အသံကြားထဲက မီးထွန်းမလိုပဲ။ မီးခွတ်
တွေ့ပြီ၊ ရေနံဆီကုန်နေလို့...။ မီးမစွဲဘူးဖြစ်နေတယ်...”

“ဇယောင်းကိုင် မရှိဘူးလား...”

တစ်ကိုင်ရှိတာ မှောင်ကတည်းက ထွန်းထားတာ အ

တုန်သွားပြီ။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရေနံဆီသွားဝယ်လို့ မဖြစ်
ဘူး။ ဆိုင်က နည်းနည်းပေးတယ်...”

“ရှင်...စောစောပြန်လာရင်တော့ ရှင်ကို ဝယ်ခိုင်းတာ
ပေါ့...”

သာအေးတို့နှစ်ယောက် အိမ်အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့
သည်။ အိမ်ကြီးက အိမ်အိုအိမ်တောင်းဖြစ်ပုံရသည်။ နင်းလိုက်
အိမ်၊ သံချက်များ တက္ကီကျီပြည်နေသည်။

အိမ်ရှင်ကတော့ သူ့အိမ်ပို့ထင်သည်။ ဘာမှပြစ်သလို
နှုတ်နင်းပြီး တက်သွားသည်။

“ကဲ...ထိုင်ကြည့်။ ကျုပ် ရေသွားခပ်ဦးပယ်...”

သာအေးက တောင်းကို သူ့ဘေးမှာချပြီး အောက်ဆင့်
ခြေတွဲလောင်းချထိုင်လိုက်သည်။

လူရွယ်က သူ့ဘေးမှာ သူ့ကဲ့သို့ပင် ခြေတွဲလောင်းချ
ထိုင်နေသည်။

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက အနီးမှာလာထိုင်ပြီး သာအေးကို
စိစစ်နေသည်။

“ဒီက အစ်ကိုကြီးက ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်ကိုသွား
အဲဒါ...”

“ခင်ဗျားအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ...”

“လေးဆယ်ရှိပြီ...”

“ကျုပ်ထက်ကြီးတယ်၊ အစ်ကြီးအရွယ်ပေါ့...၊ ဒါ
ကြောင့် အစ်ကိုကြီးလို့ ပခေါ်ပါနဲ့...”

“ကျုပ်က နှင်းဝိရွာက ပြန်လာတာ...”

“ကျောင်းကြီးတောင်ပိုင်းကို ပြန်လာတာ...”

“ဒီလူတွေနဲ့ လမ်းမှာဆုံပြီး ဒီအထိ ပါလာတာပဲ...”

“ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်ပြီး ပြန်ကြမယ်...”

“ရေသွားခပ်တာ ရေအိုးရှာနေလား...”

“ရေအိုးထဲမှာ ရေမတွေ့လို့...”

“အို...တုတ်ပါရဲ့။ ရေအိုးထဲ ရေခပ်ထည့်ပထားမိတုန်း”

“ဒီဆိုလည်း...ကျုပ်တို့ ပြန်တော့မယ်...”

“မပြန်ပါနဲ့ဦး...အိနဲ့...ဒီတောင်ထဲက အမဲခြောက်တွေ
မတုတ်လား...၊ ငါ့မှာခေါင်းထဲမှာ အမဲခြောက်အနံ့ရတယ်...”

“သူပြောတော့ တင်းစားပေးလိုက်တာတဲ့...၊ အမဲသား
လို့ ဝပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့...စတွေ့ကတည်းက အမဲသားမှန်း
သိလို့ အတုတူလာခဲ့တာ...”

“တင်...ဘယ်လို”

“တုတ်ကယ်...ကညင်နှစ်ပင်သင်္ချိုင်သောက ဖြတ်က
တည်းက လိုက်လာတာ...။ ငါမေးတာ သူက ညာပြောတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အမဲသားနဲ့ကြိုပြီရလို့ လမ်းကထွက်
စောင့်နေတာ...”

“ဟင်...မင်း...မင်း...မင်းက သယ်သူလဲ...”

“ကျုပ်က ဒီအမျိုးသမီးရဲ့မောင်...ဒီလူရဲ့ယောက်ဖေ”

“မင်းတို့စားချင်ရင် ငါ...နည်းနည်းပေးခဲ့ပါမယ်...”

“ဟား...ဟား...ဟား...ငါတို့သုံးယောက် ဒီအိမ်ကြီး
မှာ သေခဲ့တာ...အနှစ်လေးဆယ်နီးပါးရှိပြီ။ အိမ်ကို စိတ်ဝင်စား
ဦး ဝယ်လို့လာကြည့်တဲ့လူတိုင်း ငါတို့ ခြောက်လှန့်တဲ့ဒဏ်
ခံနိုင်လို့ အိမ်ကြီးကို ပြန်ရောင်းဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ဝယ်မယ့်
သူ မရှိဘူးကွ...”

“ငါတို့အစာရေစာဝတ်နေတာ ကြာပြီ...။ တစ်ခါတစ်ခါ
သားငါးအချိန်မတော်ယူလာတဲ့လူနဲ့ ကြုံမှ ငါတို့ ခြောက်လှန့်ပြီး
စားသောက်ရတာ...”

“ငါ...မင်းတို့ကို ကျွေးပါ့မယ်...။ အကုန်တော့ မစား
ပါနဲ့...။ နည်းနည်းပြန်ယူသွားပါရစေ...”

“ဟား...ဟား...ဟား...မင်း ဘာပြောပြော ငါမနေ

နိုင်တော့ဘူး။ စားပြီတော့...”

ပုဆိုးခေါင်းပေါင်းနှင့်လူအဖြစ်က သရဲကြီးဖြစ်သွားကာ တောင်းထဲမှ အမဲသားခြောက်များကို မှိုက်ယူစားသောက်နေသည်။

တောင်းနားမှာ ထိုင်နေသည့် သရဲမကလည်း အမဲခြောက်တစ်မြောင်းကို ကိုက်ဝါးနေရာ၌ သာအေး၏ ဘေးကကောင်က ရုတ်တရက် ခုန်ထလိုက်ရာ လူအဖြစ်မှ သရဲတစ်ကောင်ဖြစ်သွားကာ တောင်းထဲမှ အမဲခြောက်များကို ဝင်လုပြီးစားသောက်နေသည်။

သာအေးလည်း သရဲသုံးကောင်က သူယူလာသည့် အမဲခြောက်များကို သူ့ရှေ့မှာ အလှအယက်အဝမ်းမရ စားနေသည်ကို ပျက်လုံးဖြူးပြီး တစ်ဆက်ဆက်တုန်ကာ ကြည့်နေသည်။

အကြောက်လွန်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းအကြောထဲ သလိုဖြစ်ကာ မလှုပ်ရှားနိုင်ဖြစ်နေသည်။ လည်ချောင်းထဲမှလည်း ကြောက်လန့်မှုအတွက် အသံကုန်ဟစ်အော်နေသော်လည်း အသံတို့ထွက်မလာ...။

သားဝမ်း ငါးဝမ်းများကဲ့သို့ ချက်ချင်းစား၍ မဖြစ်သည့်

အတွက် အသားတစ်မြောင်းကို အချိန်ယူစားနေရသလိုဖြစ်နေကြသည်။

သရဲသုံးကောင်လည်း တစ်မြောင်းကုန်လျှင် နောက်တစ်မြောင်း ယူစားသည်။

“ဟီး...ဟီး...ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်”

အသံအက်ကွဲကွဲ ယုတောအသံမျိုးကြီးနှင့် ပြောလည်း ပြော...စားလည်းစားနေကြသည်။

သူတို့လုယက်စားသောက်နေသည်ကို သာအေးကြည့်ပြီး တစ်စိုက်လုံး တုန်နေသည်။

“လက်နှစ်ချောင်းလည်း လှုပ်မရ။

ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကလည်း သွေးပံ့လျှောက်တော့ သလို ထုံတုံ့ပဲပြီး အလေးကြီးဆွဲထားသလိုဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းကိုတော့ ဝဲယာလှည့်ကြည့်ရှုရသည်။

မျက်လုံးလည်း လှုပ်ရှား၍ရသေးသည်။ စိတ်ကသိနေသည်။ အောက်ပိုင်းသေသလိုဖြစ်ကာ သရဲသုံးကောင် သူ့ကို ဘာလုပ်လုပ် ခံရတော့မည်ပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။

အမဲမြောက်များစွာ တူးပြီး မဝသေး၍ တူ့ကိုယ် ဆက်စားမည်ဆိုလျှင်လည်း အစားခံဆိုက်ရုံသာရှိတော့သည်။

တောင်းထဲမှာ အမဲခြောက် လေးငါးမြောင်းခန့်ရှိနေသေး
သည်ကို တွေ့နေရသည်။

သူတို့လက်ထဲက အမဲခြောက်က ကုန်တော့မည်။
တောင်းထဲမှာလည်း ကုန်တော့မည်။ သူတို့လက်ကျန် အမဲခြောက်
မြောင်းများကို အင်းပရစားသောက်နေတုန်း...သာအေး၊ ပြေး
ထွက်ချင်သည်။

စိတ်က သိနေသော်လည်း လှုပ်ရှားမရ...။ အိပ်မက်ထဲ
မှာ ဘီလူးအစီးခံရသည့်အခါမျိုး...။ အသံလည်း ထွက်မရ...။
လှုပ်လည်းမရတာမျိုး...အခါကြုံဖူးသည်။ စိတ်ထဲက အတင်း
ရုန်းတန်နေသည်။ တပြည်ပြည်၊ လှုပ်ရှား၍ရတာ မထွက်သော
အသံလည်း ထွက်လာသည်။

ယခုတော့ သရဲအစီးခံရတာထက် ဆိုးသည့်ခံစားချက်
မျိုးဖြစ်နေသည်။ သရဲသုံးကောင်ကို မြင်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို မထိ
မကိုင် မဖိထားပါလျက် လှုပ်ရှား၍မရဖြစ်နေသည်။

စိတ်ထဲက အကြောက်တရားနှင့်အတူ သာအေး ရုန်း
တန်နေမိသည်။ ကြိုးစားပြီး ရုန်းသည်။ လက်နှစ်ချောင်း ဆက်
တနဲ့ ဆက်တနဲ့ တုန်ခါပြီး လှုပ်သွားသည့်အသံကို ခံစားလိုက်
ရသဖြင့် ဆက်၍ရုန်းသည်။

“ဟီး...ဟီး...ငဲ့တာ...လာမလုနဲ့...။ ငီတားမယ်...။
ငီမဝသေးဘူး...”

နောက်ဆုံး တောင်းထဲမှာ တစ်မြောင်းတည်းကျန်သည်။
သုံးကောင် အတင်းလုနေသည်ကို မြင်လိုက်သည်။

သည်တစ်မြောင်း စားပြီး၍ မဝသည့်အကောင်က သူ့
ဘက်သို့ လှည့်လာတော့မည်။

“ဝုန်း...”

သရဲနှစ်ကောင် အမဲသားတစ်မြောင်းကို အတင်းလုနေ
ကြသည်။ သရဲမကြီးက တောင်းအလွတ်ကြီးကိုငါပြီး သရဲနှစ်
ကောင်ကို ရိုက်နေသည်။

“ဝိုး...”

“ဘုန်း...”

တောင်းက ‘ဆွေးနေပြီ...။ သရဲမက တောင်းနှုတ်ခမ်း
ကို ကိုင်ပြီး သရဲနှစ်ကောင်ကို ရိုက်နေရာမှ...တောင်းနှုတ်ခမ်း
ပြုတ်ထွက်ပြီး သရဲမလက်ထဲက တောင်းကိုယ်ထည် လွင့်ထွက်
ကာ သာအေးခန္ဓာကိုယ်ကို ဘုန်းကနဲလာမှန်သည်။

ချက်ချင်း ခြေထောက်နှစ်ချောင်း သွေးများပြန်လျှောက်
လှုပ်ရှား၍ရသွားသည်နှင့် မြင်လိုရာဖြစ် အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ချကာ မြဲ

ပြင်သို့ ပြေးထွက်လိုက်သည်။

“ဟေ့...လာခွဲ...မပြေးနဲ့...လေ...”

“ရေသောက်သွားဦး...”

“ငါ ခိုက်မဝသေးဘူး...လာခွဲ”

သူ့ခြံရှေ့က မကျော်ခင် သရဲဝံ့ကောင် အော်တစ်
ပြောဆိုသံကို ကြားနေရသည်။

သူ့ခြံ လွန်တော့ တာသံမှ မကြားရတော့...။ သူ့
နောက်ကိုလည်း မည်သည့်သရဲမှ လိုက်မလာခဲ့တော့...။

အောင်ကြီးရွာမှ သောက်လာခဲ့သော အရက်လည်း ဘယ်
အချိန်က ပျောက်သွားသည် မသိ။ စာစပ်ကိုယ်လုံး ဝေဇွေးများ
ပျံ့ကာ ရွှဲစိုနေသည်။

ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ခြေကုန်သူ၏ပြီး ပြေးလာခဲ့သည်။
ထိုအချိန် အရှေ့ထိမှ လရောင်လေး သမ်းလာသည်။ အချိန်က
ဆယ်စာစိုဝန်းကျင်ခန့် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

သာအေး...အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။

...။ အမောဆိုပြီး အိမ်ပေါ်အရောက်မှာ ပစ်လွှဲကျသွားသည်
သာအေး၊ ဝေဇွေးထွတ်လွန်ပြီး အဖျားတွေတက်နေသည်။

သာအေး၏ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့က ဘာဖြစ်လာသည်ကို

ဘယ်လိုပေးမေး မရ။ မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်၍သာနေသည်။

နောက်နေ့ရောက်တော့ သာအေး၏ မိဘများကိုတွေ့မိ
သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဆရာတော်ထံ လှည်းပေါ်တင်ပြီး
ပေါ်သွားသည်။

ဆရာတော်က အမှောင့်ပယောဂအကြောင်းလည်း အ
နည်းငယ် နားလည်တတ်ကျွမ်းသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားက ကုပေးသည်။ ပရိတ်ဇေယျာ
တိုက်သည်။

သုံးရက်ခန့် ဆရာတော်ထံ ဆက်တိုက်သွားရာ သာ
အေး အသိစိတ်ပြန်ကပ်လာသည်။ မြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အကြောင်း
အရာများကို ပြန်ပြောပြနိုင်သည်။

“အင်း...ဒကာလေးက ဆရာမနိုင်လို့ ဒီအတိုင်းပင်
ထားတဲ့အိမ်ကို ရောက်သွားတာကိုး...။ အဲဒီအိမ်ပိုင်ရှင်က ဘုန်း
ဘုန်းရဲ့ ဒကာရင်းတွေပဲ...။ သူတို့က အခု ကိုစေဝင်းရပ်တွတ်
မှာ နေကြတယ်...”

သူ့မိဘနှစ်ပါးနဲ့ သူ့မောင်ကို တားပြဲတွေ သတ်သွား
တဲ့အချိန် သူတို့လင်မယားက လယ်ထဲကတဲမှာ နေလို့ မသေဘဲ
ကျန်ခဲ့တာ...။

စားပြီတွေလည်း ပစ္စည်းလိုသလောက် မရလို့လား
 ဘာကြောင့်လဲ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ အိမ်မှာရှိတဲ့လူ သုံးယောက်
 စလုံးကို သတ်ခဲ့တယ်။ သေသွားတဲ့လူသုံးယောက်စလုံး မကျွတ်
 မလွတ်ဘဲ ဒီနေ့အထိ အိမ်ကြီးမှာရှိနေတုန်းပဲ။ နှစ်ပေါင်း လေး
 ဆယ်နီးပါးရှိနေပြီ။ သာအေး မမွေးခင်လောက်ကပေါ့...”

အခု သူ့လမ်းနဲ့ သားမော်တောင် အသက်ခြောက်ဆယ်
 ကျော်နေပြီ။ အိမ်ကြီးကို ပြန်ရောင်းတာ ဝယ်မယ့်လူတွေ့ လာ
 ပါရဲ့...။ တစ်ည နှစ်ညစမ်းအိပ်ကြည့်တာနဲ့ သရဲခြောက်တဲ့အင်
 မခံနိုင်ဘူးဆိုပြီး မဝယ်ဘဲ ပြန်အပ်ခဲ့ကြတယ်။ လာငှားပြီးနေတဲ့
 မိသားစုလည်း သရဲအခြောက်အလှန့် ခံရလို့ စပေါ်တောင် ပြန်
 မတောင်းဘဲ ပြေးတုန်ကြတယ်။

ဆရာတော်တို့လည်း ပရိတ်မကြာခဏ ရွတ်တယ်
 ပျောက်သွား ခဏပဲ။ အလှူလုပ်ပြီး ကျွတ်လွတ်ပါစေဆိုပြီး
 အမျှဝေကြတယ်။ သာဓုမခေါ်လို့လား သေသိဘူး။ အခု မင်းကြီး
 ရတဲ့အတိုင်း ဒီသုံးကောင်က အိုးမကွာ အိမ်မကွာ ရှိဆဲပဲ...။

“နောက်ကို အချိန်လင့်မှ သွားတာလာတာကို ရှောင်
 ပေါ့ကွာ။ သားစိမ်း ငါးစိမ်းတွေကိုလည်း အချိန်မတော် လျှောက်
 မယူနဲ့။ နာနာတာပဆိုတာ ကိုယ်က မြင်ရတာမတုတ်ဘူး။ နေ့

နေ့ညည သူလို ကိုယ်လိုသွားလာနေကြတာ၊ အမဲသားဆိုတာ သရဲကြိုက်တဲ့အစာပဲ...”

“ညဆို...သူတို့က အစာထွက်ရှာကြတယ်၊ စားစရာ ယူလာတဲ့သူနဲ့ ကြုံလို့ကတော့ လူစားရှင်စား။ မစားရင် အိမ် အထိလိုက်လာပြီး ပူးကပ်တောင်းစားတတ်ကြတယ်။ နောက်ကို အသွားအလာ ဆင်ခြင်...ဒကာလေး...”

တင်ပို့သူရား...ဒီတစ်ကြိမ်တည်းနဲ့ မှတ်သွားပါပြီ... သူရား”

သာအေးနှင့် သာအေးမိခင်တို့လည်း ဆရာတော်ကို ရှိခိုးဦးချပြီး ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြတော့ သည်။



မပဲဝါနဲ့ ဓားထမ်းသရဲကြီး

မန်ကျည်းတန်းရွာတဲ့...အိမ်ခြေ တစ်ရာငါးဆယ်ကျော်
ခန့်ရှိပြီး နွားပျောက်တောင်ခြေအနီးမှာ တည်ထားသည်။ ရွာ
ဝန်းကျင်မှာ တောင်သုံးလုံးရှိသည်။ တောင်များက အခြင့်ဆုံးမှ
ပေလေးရာခန့်သာရှိသည်။

ရွာနှင့် နီးသောတောင်က နွားပျောက်တောင်တု အမည်
တွင်သည်။ နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်က ဘုရားသုံးဆူတည်
ထားသည့်အတွက် ဘုရားသုံးဆူတောင်၊ ကျန်တောင်က ပေတစ်
ရာကျော်ကျော်မျှရှိသည့်အတွက် နာမည်ပေးခေါ်ဝေါ်ခြင်း မရှိ။

ရွာသားတွေအားလုံးနီးပါး လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့်
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြသည်။

မန်ကျည်းတန်းရွာအဝင်လမ်းသောတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ

အသက် ငါးဆယ်အထက်ရှိပြီဖြစ်သည့် မန်ကျည်းပစ်များ လမ်းကို ဟိုဘက် သည်တက် အုပ်မှီးထားသည်။

ရွာက ရွာတန်းရှည်ပုံပျိုးဖြစ်သည် မြို့နှင့် အတော်ဝေးသဖြင့် ရွာမှာ အိမ်ဆိုင်လေးများ ဝှင့်ထားကြသည်။

ရွာလူကြီးပိုင် ကားတစ်စီးသာ မြို့နယ် အသွားအလာရှိသည်။ ရွာမှာ မူလတန်းကျောင်းမရှိဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မူလတန်းစာကို သင်ပေးသည်။ ကသင်သည့်အတန်းပုံကျောင်းသား ငါးဆယ်ခန့်သာရှိသည်။

ရွာနှင့်ကပ်၍ ပေငါးဆယ်ခန့်အကျယ်ရှိသည့် ချောင်းလေးတစ်ချောင်းက နွားပျောက်တောင်စားမှ ကပ်၍စီးဆင်းနေသည်။ မိုးအခါသာ ရေရှိပြီး ပြာသိုလနောက်ပိုင်းဆို ရေက ခမ်းသွားပြီဖြစ်သည်။

တစ်ရက် ရွာထဲမှ အသက်လေးဆယ်ခန့် လူတစ်ယောက် ရွာလူကြီးအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။

“လှစိုး...လာကွာ...အပေါ်တက်ခဲ့...”

ရေခွေးသောက်နေသော ရွာလူကြီး ဦးထိန်းမောင်က လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် အိမ်ပေါ်ကို ဖော်တင်လိုက်သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးရေ...စိတ်အေးလက်အေးထိုင်ပနေခဲ့ဦး။”

ရွာထဲကိုလည်း ထွက်ပြီး နေ့ညများပါဦး...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ...”

“ဟို...ရွာတောင်ဘက်အစွန်နားမှာနေတဲ့ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးလင်မယားကို သိတယ်မို့လား...”

“အေး...သိတယ်။ အဘိုးကြီးလင်မယား ဘာဖြစ်လို့လဲကွ...”

“သူ့အိမ်က နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ အဘွားကြီး ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့်။ အပုပ်နဲ့ကို လှိုင်နေတာပဲဗျာ...။ ကျွန်တို့က လေအောက်ဘက်ကျနေတော့ ပိုဆိုးတယ်”

“တုတ်လို့လား...။ တစ်ယောက်ယောက် ဆုံးသွားရင် အကူအညီတောင်းမှာပေါ့...”

“တာ...ဥက္ကဋ္ဌကြီးကလည်း သိရဲ့သားနဲ့။ ဒီအဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးလင်မယားက ကျွန်တော်တို့တစ်ရွာလုံးနဲ့ အဆက်အသံရှိတာမှ မတုတ်တာ။ ရွာမှာနေပြီး တစ်စိမ်းတွေလိုနေသော ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ...”

“တုတ်တယ်...လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက သူတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီး သေသွားလို့ ရွာက ဝေးထွက်စေကာမူ သတ်လိုက်တယ်လို့ ခွပ်ခွဲပြီး တစ်ရွာလုံးနဲ့...”

ဆက်အဆံ့မလုပ်ဘဲ နေခဲ့ကြတာ... ဒီနေ့အထိပဲ”

“မကြာဘူး... ငဆောင်လည်း လက်သည်မပေါ်ဘဲ သေ
သွားတယ်။ ကောင်မလေးရဲ့အဖေကို မသင်္ကာပေမယ့် သက်သေ
မရှိလို့ ရဲက ဝင်မေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်...”

“အဆို... ကျော်သိန်းတို့၊ လှဇေတို့ကို ဝင်မေးပြီး သွား
ကြည့်ကြတာပေါ့...”

မိုးက ဝေါကနဲ့ရွာချလိုက်သဖြင့် ဦးလှစိုးက... အပြင်ကို
အကဲခတ်ကာ...

“မိုးက မရွာတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ မိုးနေ့တိုင်းရွာရင်တော့
အပုပ်နဲ့ သက်သာသွားမှာပဲ...”

“မိုးအရွာရင်သွားတာနဲ့ သွားကြမယ်။ ရေနွေးသောက်
ဦးကွ...”

“ဒီအဘိုးကြီးမိသားစုက တို့ရွာခံမဟုတ်ဘူး။ ငါ့အဖေ
ဆက်ထက်ကမှ ရွာကို ပြောင်းလာကြတာ...။ သူတို့ရောက်တော့
ရွာက အခုလို အိမ်ခြေမများသေးဘူး။ စုနစ်ဆယ်လောက်ပဲ
ဦးမယ်...”

“သူတို့ကို မြေနေရာပေးတော့ ရွာပြင်အစွန်ဆုံးမှာ
နေခဲ့တာပဲ။ ချောင်းနဲ့ ပေတစ်ရာ့ငါးဆယ်လောက်ပဲ ဝေးမယ်။

အနှစ် သုံးဆယ်နီးပါးရှိပြီထင်တာပဲ...”

“အရင်အရာပေးတော့ ရွာစွန့်ဆိုပေမယ့် အခု သူထက် အစွန့်ကျတဲ့ခြံနှစ်ခြံတိုးလာတယ်။ နောက်ထပ်တိုးစရာ မရှိလို့ အဲဒီနှစ်ခြံထဲ ရပ်သွားတာ။ ချောင်းဘေးရောက်နေပြီလေ...”

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာတော့ ပိုးက တိတနဲ့ရပ်သွားသည်။ ရွာလူကြီး ဦးသိန်းမောင်နှင့် ဦးလှစိုးကို အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ကျော်သိန်း အိပ်ဝင်ပြီးခေါ်သည်။ ထို့နောက် လှဖေကို အိမ်ပါ ဆက်ဝင်ပြီး ရွာအစွန့်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရွာအစွန့်မရောက်ခင်မှာပင် လူကြီးလူငယ်လေးငါးယောက်ခန့် တွေ့သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး လုပ်ပါဦး။ အပုပ်နဲ့ကို ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်အောင်ဖြစ်နေပြီ...”

“ဘယ်သူများ...သေတာဖြစ်မလဲ...”

“မိုးကွန်းကိုတော့ ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲမြင်ရတာပဲ... သွားမယ်ခကြီး သေတာဖြစ်မယ်”

“တကယ်သေတော့လည်း အဘိုးကြီးကို ခွင့်တောင်းနဲ့ အသုဘချပေးလိုက်ကြတာပေါ့...”

လူအုပ်ကြီးလည်း ဦးတိုးကွန်အိမ်ပြင်ထဲသို့ တပြည်ပြည်
ဝင်လာကြသည်။

“တေ့...ဘာလာလုပ်တာလဲ...”

“ခင်ဗျားအိမ်ထဲက အပုပ်နဲ့တွေ့ထွက်နေလို့ လာကြည့်
တာ...။ ခင်ဗျားမိန်းမ ဘွားမယ်ခယျား ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“တေ့...ငါ့အိမ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ပူစရာ မလို
ဘူး...”

“ပူလို့ ဖြစ်မလား...။ ဒီအိမ်ကထွက်တဲ့အပုပ်နဲ့က
လေအောက်ကျတဲ့အိမ်တွေ နေလို့တို မရဘူး။ ကျုပ်တို့တို
ဝင်ကြည့်ခွင့်ပြုမှာ...”

“တေ့...ငါ့အိမ်ထဲ ခြေတစ်လှမ်းဝင်တာနဲ့ ဓားနဲ့အခုတ်
ခဲ...။ ငါ့မိန်းမသေရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ပြေမြှုပ်မယ်။ ဘယ်သူမှ
ဆာမြှုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး။ မင်းတို့ခြံထဲကအခုပြန်ထွက်...”

“ခင်ဗျား...အသေကောင်ကြီးနဲ့အတူ အပုပ်နဲ့မခိုင်ပေ
မယ့် ရွာထဲတလူတွေ မခံနိုင်တော့ဘူး”

“မခံနိုင်ရင် မနံတဲ့ဆီသွားနေကြကွာ...။ ငါ့မိန်းမသေ
ရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်မြှုပ်မယ်။ မင်းတို့ အခုပြန်ကြ”

“ကောက်...ပြန်ကြမယ်။ အပုပ်နဲ့နံတယ်ဆိုရင်လည်း

တစ်ရက်နှင့်ရက်ဆွေမျိုးအိမ်တွေ သွားနေကြ။ နောက်နှင့်ရက်
သုံးရက်ဆို အပုပ်နဲ့ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

“အဲဒီလိုမှ မတုတ်ရင် အတင်းဝင်ပြီး အလောင်းကို
ယူမယ်၊ ပြောသွားမြှုပ်လိုက်မယ်...”

ရွာလူကြီးဦးသိန်းမောင်က စိတ်ဆိုးပြီး ရွာထဲပြန်လှည့်
လာသည်။ ဦးလှစိုးတို့ ကျော်သိန်းတို့ကတော့ အလောင်းကို
ယူပြီး မြေမြှုပ်မည်တု ပြောနေသည်။

အပုပ်နဲ့ မခံနိုင်သော လူကြီးလူငယ် အတော်များများ
ရွာပြောတ်ဘက် အသိမိတ်ဆွေများအိမ်မှာ စေတ္တသွားရောက်
နေထိုင်ကြသည်။

ဦးဖိုးကွန်းလည်း ဓားကြီးထမ်းလိုက်၊ ပေါက်ဘူးကြီး
ထမ်းလိုက်နှင့် အိမ်ထဲဝင်လာမည့်လူများ မဝင်နိုင်ရန် တင်းဆေး
နေသည်။

ဦးဖိုးကွန်းအိမ်နှင့် အနီးနားမှာ နေသော အိမ်အချို့
လူငယ်တစ်စု တိုင်ပင်နေကြသည်။

အောင်ထန်း၊ စိန်လင်း၊ ငွေရ၊ ကျော်ဆွေတို့လေ
ယောက်ဖြစ်သည်။ လူကြီးများက အပုပ်နဲ့ လွတ်ရာ သွားနေကြ
သော်လည်း သူတို့က ရှောင်မသွားဘဲ အိမ်စောင့်များအဖြစ်

နေခဲ့ကြသည်။

နေ့ခင်းဘက် သူတို့လေးယောက်စုပြီး ဦးဖိုးကွန်အိမ်ထဲဝင်ရန် အကြံထုတ်ကြသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအဘိုးကြီး အပြင်ထွက်မှာပဲ။ အပြင်ထွက်တာနဲ့ သူ့အိမ်ထဲဝင်ကြမယ်...”

“အလောင်းထည့်ဖို့ အသင့်လုပ်ထားဦး။ ဖျာနဲ့ပတ်သယ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အပုပ်ရေတွေ အသားပုပ်တွေ ပျော်ကျလောက်ပြီ။ လောက်တွေတောင် တွယ်နေပြီလားမသိဘူး”

“ဦးအိမ်မှာ တာလပတ်စရှိတယ်။ လူတစ်ယောက်ပတ်လို့ အသာလေးပဲ...”

“တာလပတ်စဆို လုံလည်းလုံတယ်။ ဘာမှကျစရာမရှိတော့ဘူး။ အသင့်ယူလာ။ အခြေအနေအခွင့်သာတာနဲ့ ချက်ချင်း သွားကြမယ်...”

သူတို့လေးယောက် တစ်အိမ်ကျော်မှာ စုပေါင်းနေကြပြီး ဦးဖိုးကွန်ခြံတက်ကို အလှည့်ကျကြည့်ကြသည်။

မိုးတွင်းဖြစ်သည့်အတွက် အိမ်ထဲက လှမ်းကြည့်ရသည်။ ဦးဖိုးကွန်း၏ အိမ်ရှေ့ပိုင်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။

အဘိုးကြီးက အသက်မြောက်ဆယ့်ရှစ်တု ဦးလှစိုးပြော

၍ သိရသည်။ အသွားကြီးက အဘိုးကြီးထက် သုံးနှစ်ငယ်သည်
မို့ အသက်ခြောက်ဆယ်ငါးဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးချို့တဲ့ပြီး သားထောက်သမီးခံ မရှိ၍ စား
ရေးသောက်ရေး ကြုံသလိုဖြစ်ရှင်းခဲ့ရသည်မို့ ရှိသည့်အသက်ထက်
ဆယ်နှစ်ခန့် ပို၍အိုဟာကြသည်။

ဖေဖိလှော် နုနစ်ဆယ်ကျော် ရှစ်ဆယ်ခန့်တု ထင်ရသည်။
မိုးလေး တဖွဲဖွဲရွာနေသည်။ အောင်သန်းနှင့် စိန်လင်းက အိမ်
ရှေ့ကပြင်မှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောနေသည်။ ထိုအချိန် ဦးဖိုးကွန်း
ကြီး ခြံထဲမှ ကုန်းကုန်းနှင့် တရွေ့ရွေ့အပြင်ကို ထွက်သွားသည်
ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“ငွေရနဲ့ ကျော်ဆွေ...ပေါက်တူးနဲ့ ဝေါ်ဖြားယူ၊ ငါနဲ့
စိန်လင်းက တာလပတ်ဝယူခဲ့မယ်။ အဘိုးကြီးခြံပြင်ထွက်ပြီး...
ထွက်သွားပြီ”

“သူ အဝေးကြီးသွားမှာမတုတ်ဘူး။ အပြန်လုပ်ကြရ
မယ်”

လေးယောက်သား မိုးဖွဲဖွဲလေးအောက်မှာ ဦးဖိုးကွန်း၊
ခြံထဲသို့ အပြေးလာခဲ့ကြသည်။

အထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ကွပ်ပစ်ပေါ်မှာ ပက်လက်အဖေ

အထားနှင့် ဘွားမယ်ခင် ရုပ်အလောင်းကို မြင်လိုက်သည်။
ပျက်စွာတ အရိုးခေါင်းပုံခြင်နေပြီး အပြင်အရေခွံက အရိုးမှောက်
နေပြီး ခန္ဓာတိုယ်ကတော့ ပုပ်ပွတုန်းရှိသေးသည်။ အပေါ်က
တောင်ညစ်ထေးထေးတစ်ထည်လွှမ်းထားသည်။

လေးယောက်စလုံး အင်္ကျီများ ခွတ်ပြီး နှာခေါင်းများ
ကို စည်းထားလိုက်သည်။

“တာလပတ်စကို ဘေးမှာချလိုက်...”

“ဖျာထောင့်တွေကို မပြီး တာလပတ်စပေါ် တစ်ကြ
မယ်”

“ဝုန်း...”

အိမ်ဝက အသံကြောင့် ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ကိုင်းခုတ်ခားကြီး ရွယ်ပြီး အဘိုးကြီး အထဲဝင်လာသည်။

“ငိုဝ်န်းကို တစ်ခုလုပ်တာနဲ့ အသေပဲ။ လုပ်ကြည့်”

အဘိုးကြီးက တကယ်လုပ်မည့်အမှုအရာကြောင့် လေး
ယောက်သား တာလပတ်စကို ယူပြီး အဘိုးကြီးကို ပတ်၍
အိမ်ပြင် ပြေးထွက်လာရသည်။

အိမ်က တောင်းခွမ်းရွေးရွေးနေပြီး အမိုးသွပ်များက
လည်း အပေါက်တွေဖြစ်နေသည်။ မိုးရေစက်များ အိမ်ထဲထိ

ကျနေသည်။ ဝါးထရုံများကလည်း လွန်ခဲ့သောဆယ့်လေးသီးမှတ်
က ကာရံထားသည်ပို့ ဆွေးပြီး ပြတ်ကျနေပြီ။

ခင်းထားသောပျဉ်များက အပေါက်ဗလပွနှင့်ဖြစ်နေ
သည်။ အရာအားလုံး အကောင်းတူ၍ ဘာမှမရှိ။

“မမယ်ခရေ... ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်နေတာတောင်
ကောင်းကောင်းမနေရပါလား။ မင်းကို ငါနဲ့ မကွာထားချင်ပေ
မယ့် အခုလို လူတွေ အိမ်ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လာနေရင် ငါ
လူသတ်မိတော့မယ်။ ငါ... နင့်အလောင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်
မွန်ပြေချပေးမှဖြစ်တော့မယ်...”

“ငါ... နင့်အလောင်းကို သင်္ချိုင်းမှာသွားပြီး မမြှုပ်ဘူး။
နွားပျောက်တောင်ခြေမှာ ငါပြေမြှုပ်ပေးမယ်”

အောင်သန်းတို့၊ စိန်လင်းတို့ လေးယောက် ပြန်ပြေး
ထွက်သွားသည်နှင့် ဦးပိုးကွန်းက ဇနီးအလောင်းနား သွားပြီး
သူကိုယ်တိုင် ပြေမြှုပ်ပေးမည်ဟု ပြောဆိုနေသည်။

သည့်နောက်ပိုင်း မိုးက အဆက်မပြတ်ရွာသွန်းနေသ
ဖြင့် အချိန်ပြည့်မစောင့်ကြည့်နိုင်။ အပုပ်နဲ့ကလည်း ခါတိုင်း
လောက် အနံ့မဆိုးတော့ တစ်ချက်တစ်ချက် လေငွေ့လိုက်မှ
အနံ့များပါလာသည်။

သူတို့ ဦးစိုးကွန်း အိမ်ထဲဝင်ပြီး သုံးရက်ခြောက်ရောက်
ခဲ့သည်။ ပြောက်ပိုင်းမှာသွားရှောင်နေသော မိဘများရှိရာမှ ခွေရ
နှင့် စိန်လင်းတို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အချိန်က ညနေ ခြောက်
နာရီခန့်ရှိသည်။

ကောင်းကင်က မိုးသားတိမ်လိပ်တို့ကြောင့် အမှောင်
ထုသန်းနေသည်။ မိုးလေးက တဖွဲဖွဲရွာနေသည်။

“စိန်လင်း တိုးရှေ့မှာ ဦးစိုးကွန်းကြီး သူတ်လာ
ပေါက်တူးကြီးကိုပြီး တောင်ခြေတက်ထွက်သွားတမ်း ဆိုက်
ကြည့်မလား...”

“မလိုက်တူး...သူ့ အဘွားကြီးကို အလှသွားဆယ်တုတ်
ရင် အတော်ပဲ...”

ပြောပြောဆိုဆို လေးယောက်သား ဆုံပြီး ဦးစိုးကွန်း
အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ အပုပ်ရေတွေက ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ထ
လောက်ခြင်နေပြီ။ ခိုက်ကြီးလည်း ချုပ်နေပြီ။

“ကဲ...မြန်မြန်မပြီး တာလပတ်ထဲ ထည့်ထိုင်မယ်”
အလောင်းကောင်ကြီးကို တာလပတ်နှံ့ထုတ်ပြီး မြေရင်
နှင့် ဖေါင်းရင်းမှ မကက ရွာပြင်သင်္ချိုင်းတက်သို့ တွတ်ခဲ့သည်။
ထိုအချိန် မိုးတွေ ပည်းမှောင်လာသည်။

ပေါက်တူးနှစ်လက်ကို အဆင်သင့်ယူခဲ့ကြသဖြင့် မိုးရေ
စိုစွတ်နေသည့်မြေကို ပင်ပန်းပန်းပမ်းပမ်းပေါက်ရတဲ့ မကြာခင်မှာပင်
နှစ်ပေသာသာကျင်းအနက်ကို ရလိုက်သည်။

တာလပတ်စပါ အပြီးကျင်းထဲချပြီး မြေမြှုပ်လိုက်သည်။

“ဦးစိုးကွန်းကြီး ပြန်လာလို့ သူ့အဘွားကြီးအလောင်း
ကို မမြင်တော့ရင် တစ်ရွာလုံးကို ပတ်ရမ်းတော့မှာပဲ...”

မိုးက ငါးလုံးထိုးရွာချလိုက်သဖြင့် အောင်သန်းတို့လေး
ယောက်သည်း ရွာထဲသို့အပြေးအလွှားပြန်လာကြသည်။ အိမ်ကို
တန်းပသွားထဲ ရွာလူကြီး ဦးသိန်းမောင် အိမ်ရှေ့တက်လှည့်ဝင်
ကာ အသိပေးလိုက်သည်။

“ဦးလေး...ဦးလေး...”

မိုးရေထဲမှ အသံကုန်တစ်ခေါ်နေသည့်အတွက် ပိတ်ထား
သောတံခါးများဖွင့်ကာ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်သည်။

“စိန်လင်းတို့ အောင်သန်းတို့လား...ဘာတိစ္ဆလဲကွ”

“ဦးစိုးကွန်း အပြစ်ထွက်သွားတုန်း ဘွားမယ်အလောင်း
ကို သင်္ချိုင်းထဲယူသွားပြီ မြှုပ်ပစ်ခဲ့ပြီ...”

“အေး ကောင်းတယ်...မင်းတို့ အိမ်သာတွေ ပြန်လာ
လို့ရပြီပေါ့...။ အဘိုးကြီး မရိပ်မိအောင်တော့ နေကွ...။”

ပိတ်သွေစာပေ

အဘိုးကြီးက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး...။”

“တုတ်တယ် သတိထားရမယ်...။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီ ကိစ္စလာအကြောင်းကြားတာ ပြန်တော့မယ်...”

“အေးအေး...။ ဝိုးကောင်းတယ်...။ မွေးမွေးထွေးထွေး နေကြ...”

သူတို့လေးယောက် ကိုယ့်အိမ်ကိုပြန်မဝင်သေးဘဲ ငွေရ တို့အိမ်ထဲ အားလုံးလိုက်ဝင်ခဲ့သည်။

အချိန်က ခုနစ်နာရီခွဲခန့်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ အလောင်း ယူသွားပြီး ပြေငြိမ်သည်။ အားလုံးပြီးတော့ ဦးသိန်းမောင် အိမ် ဝင်ပြီး ပြန်လာသည်။ အစအဆုံး တစ်နာရီခွဲခန့်သာကြာသည်။

သူတို့ စတားထိုင်ပြောရင်း ဦးဖိုးကွန်းကြီးအသံကို နားစွင့်နေကြသည်။ အပေမယ့် ဝါးလုံးထိုး ဝုန်းရိုင်းကြဲရွာချနေ သော မိုးသံကြောင့် ဘာမှကြားနိုင်ပါ။

သူတို့ မျှော်လင့်ထားသလို တိုည ဦးဖိုးကွန်းတစ်ယောက် အိမ်သို့ပြန်မလာခဲ့ပါ။ ပြန်လည်း မပြန်နိုင်တော့။

စွားပျောက်တောင်ခြေကတစ်နေရာမှာ ဇနီး၏အလောင်း ကို မြေမြှန်ရန် ကျင်းတူးနေသည်။ နားလိုက်၊ တူးလိုက်နှင့် အနက်သုံးပေခန့်အထိ ရရန်စိတ်ဝိုင်းပြတ်ပြီး ပြည်းပြည်းချင်း

တူးနေသည်။

အနက်နှစ်ပေနီးပါးတူးပြီးပြီ။ ထိုအချိန် မိုးကသည်းကြီးမည်းကြီး ရွာချလိုက်သည်။ မိုးသည်းနေသည့်အတွက် တုန်းအပြင်ကိုရွေးပြီး ထိုင်နေလိုက်သည်။

ထိုအချိန် နွားပျောက်တောင်နှင့် ဘုရားသုံးဆူတောင်ကြားမှ ရုတ်တရက်ရေလုံးကြီး လိမ့်ဆင်းလာပြီး ချောင်းထဲစီးဆင်းသွားသည်။ ထိုရေလမ်းကြောင်းတည့်တည့်မှာမှ ဦးဖိုးကွန်းက ထိုင်နေမိသည်။

ရေလုံးက သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များရော၊ ဦးဖိုးကွန်းကိုပါ တိုက်ပြီး ချောင်းထဲသို့ သယ်ဆောင်သွားတော့သည်။ ချောင်းထဲအရောက်မှာပဲ ဦးဖိုးကွန်းတစ်ယောက် အသက်ပျောက်သွားခဲ့ရသည်။

သူ့ချစ်ဇနီးအလောင်းကို ကိုယ်တိုင်ဖြေမြှုပ်ရန် မြေကျင်းသွားတူးသည့်ရက်မှ မိုးကအညှိုးကြီးစွာ ရွာချလိုက်သည်။

အစွဲအလန်းကြီးသော ဦးဖိုးကွန်းသေသည်ကို မသိဘဲ ဇနီးအလောင်းကို မြေမြှုပ်ရန် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဇနီးအလောင်းပျောက်နေသည့်အတွက် ကိုင်းခုတ်စားကြီးကိုထမ်းကာ ရွာထဲသို့ထွက်လာခဲ့သည်။

မိုးက ဖွံ့ဖွံ့သာရွာတော့သည်။ ရေထဲမှာ တစ်စွပ်စွပ်နှင့် လျှောက်သွားနေသည်။

အူး...ဝူး...ဝူး...ဝူး...

အိမ်အောက်မှ ရွေးအချို့ထ၍ အူလိုက်သည်။ ရွာတောင်ဘက်မှနေပြီး ရွာအလယ်ပိုင်းအထိ ရွေးအူသံဆက်သွားသည်။

ဦးဖိုးကွန်းကြီး သေဆုံးသွားပြီကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မသိကြသေး။ မီးမရှိ၊ အမှောင်ကျနေသော ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ရွာဆုံးသည်အထိ လျှောက်ကြည့်သည်။

လမ်းပေါ်မှာ လူလည်းမတွေ့ ဇနီးသည်အလောင်းလည်း မတွေ့သည့်အတွက် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

စောစောက အူသံပေးနေသည့်ရွေးများ ပြောက်ပိုင်းမှ ရှေ့ တောင်ပိုင်းဘက်သို့ အူသံများဆက်သွားသည်။ မိုးသံတိတ်ဆိတ်နေပြီမို့ ရွေးအူသံတောင်မှ ပြောက်သို့ ရောက်သွားရာမှ ပြောက်မှတောင်သို့ အူသံများဖြစ်ပေါ်လာသည်မို့ သတိပြုမိသွားကြသည်။

ကျော်ဆွေ၊ အောင်သန်းတို့ လေးယောက်လည်း စကားထိုင်ပြောနေရာမှ ရွေးအူသံများကို သတိပြုမိသွားကြသည်။

“ရွေးတွေ အူလိုက်တာနော်...”

“အဘိုးကြီးပြန်လာလို့ သူ့မိန်းမအလောင်းမတွေ့တာနဲ့ လိုက်ရှာနေပြီလားမသိဘူး...”

“မမြင်နိုင်ဘူး...။ ဒို့သွားမြှုပ်လိုက်တဲ့ အဘွားကြီးရဲ့ ပိညာဉ်သရဲရွာထဲ ဝင်လာတာမြင်မယ်...”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ...အောင်သန်းရေ...”

“ဟ...လူတို့၊ သူမို့၊ သူမိန်းမတို့ကို တွေ့ရင် ခွေးဆိုတာမအူဘူးကွ...ထိုးထိုးတောင်တာ...။ စားမကတ်၊ ငါးမတတ်တောင်တာ၊ သခင်ဖောက်သံကြားမှ အတောင်ရပ်သွားကြတာ”

“ခွေးတွေ သရဲသဏ္ဍကိုတွေ့ရင်တော့ မတောင်ဘူး ထအူတော့တာပဲ...။ ကြောက်လန့်ရောကောင်းတဲ့သရဲဆို အူသံမထွက်ဘဲ တအိအိဖြစ်နေတတ်ကြတယ်တဲ့...”

“မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ...”

“ငါ့အဘိုးနဲ့ အဘွားပြောတာ...”

“အေးတုတ်တော့တုတ်နိုင်တယ်...ခွေးအူသံကြားရင် အမေတို့အဖေတို့က တိတ်တိတ်နေ ရွာထဲမကောင်းဆိုပါး ဝင်နေတယ်...နင်တို့ကို လာကိုက်စားလိမ့်မယ်လို့ ငါ့ကိုယ်ငယ်က အမြဲခြောက်လှန့်တယ်...”

“အဘွားကြီး သရဲပြန်လာတာဆို အဘိုးကြီးနဲ့ တွေ့

နေလောက်ပြီ...။ နောက်နေ့အပြင်ထွက်ရင် အာရိုးကြီးခြံတက် လှည့်မကြည့်နဲ့ နော်...။ အရင်တစ်ခေါက်က အာရိုးကြီး ထို့လေး၊ ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ထားတယ်...”

“အေးပါကွာ သတိထားပါ့မယ်...”

ဦးဖိုးကွန်းရဲ့ ဝိညာဉ်ကတော့ အိမ်ထဲပြန်မဝင်ဘဲ ဇနီး ပျောက်ကို လိုက်ရှာနေခဲ့သည်။



နောက်နေ့အလင်းရောက်သည်နှင့် အောင်သန်း၊ ဝိန်လင်း၊ ငွေရ၊ ကျော်ဆွေတို့လေးယောက် မြောက်ဇက်ပိုင်းသို့ သွားကာ မိသားစုများကို ပြန်ဖော်လာခဲ့သည်။

ရက်အတန်ကြာသည်အထိ ဦးဖိုးကွန်းသေဆုံးသွားသည်ကို မန်ကျည်းတန်းတစ်ရွာလုံး မသိကြသေး။ ရေအနည်းငယ် ပြန်ကျသွားသော်လည်း ရေထဲမှာလည်း အလောင်းပေါ်နေသည်။ အလောင်းကိုတွေ့သည်ဟု အောက်ဘက်ရွာများဆီမှ သတင်းရောက်မလာ။

ဦးဖိုးကွန်း အိမ်မှာပဲရှိသည်ဟု ထင်ကြသည်။ အိမ်နီးချင်းများက ညနေအမှောင်ထုရောက်လာသည့်အချိန် ကိုင်းခုတ်ထား

တစ်လက်ထပ်ပြီး အိမ်ဝန်းကျင်လမ်းလျှောက်နေသည်ကို တွေ့
သူရှိကြသည်။

အချို့က အိမ်ရှေ့ဘက်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ကြသည်။
ယခင်ကတည်းက အနီးဝန်းကျင်မှာ နေထိုင်သည့်ရွာသားများက
အဆက်အဆံမလုပ်၊ အဖော်အပြောမရှိခဲ့သည့်အတွက် ရွာသား
တွေကလည်း ဦးဖိုးကွန်းကို အရေးမလုပ်ခဲ့။

ယခု သူ့ဇနီးအလောင်းကို ရွာထဲကလူငယ်များ ခိုးယူ
မြှုပ်နှံလိုက်သည့်အတွက် မည်သည့်အချိန် စားကြိမ်းကြိမ်မည်လဲ
ဦးတထိတ်ထိတ်ရှိခဲ့ကြသည်။

သို့ကြောင့် ဝိပြုံးတော့ ဦးဖိုးကွန်းကြီးကို ရှောင်စေ
ကြသည်။ သူတို့ယင်သလို စားကြီးထမ်းလိုက်၊ ကိုင်ထားလိုက်
လုပ်နေသော်လည်း ထူးထူးခြားခြား အရိပ်အယောင်မပြသေး။

အသွားကြီးကို ခြေမြှုပ်ပြီး နောက်တစ်ပတ်ခန့် ရောက်
သွားသည်။ အောင်သန်းတို့လေးယောက်လည်း ဦးဖိုးကွန်းကြီးကို
မေ့ပျောက်သွားသည်။ သတိမထားမိတော့။

ဝါဆိုလရေဖောင်ဖောင်မှာ ငွေရတို့သားအဖ ညဦးဖူး
သည်နှင့် ချောင်းစပ်မှာ မြူးထွက်ထောင့်ကြသည်။

လှေပေါ်မှာ မြူးခြောက်လုံးတင်ပြီး မြူးထောင်မည့်နေရာ

သို့ လှော်ခတ်လာခဲ့သည်။

ငွေရက မြူးများကို ရေထဲမှာဆင်းပြီးထောင်နေသည်။ ရေနှင့်ပျောပါမသွားရန် မြူးထောင်မိကတည်းက ငုတ်တိုင်နှစ်ချောင်းပိ ကြိုတင်ရိုက်ထားသည်။

ထိုငုတ်တိုင်တိုင်ကြားမှာ မြူးကိုသွင်းပြီး သွင်နန်းကြီးနှင့်ချည်ထားခဲ့ရသည်။ ငွေရက မြူးတစ်လုံးကို ရေထဲမှာချည်နေစဉ် ဖခင်ဖြစ်သူက ရှေ့သို့လှော်သွားပြီး နောက်မြူးချပည့်နေရာက စောင့်သည်။ ငွေရက မြူးကို အသေအချာတုတ်နှောင်ပြီးသည်နှင့် ချောင်းစပ်မှအပေါ်ပြန်တက်ကာ လှေရှိရာသို့ လှောင်ခဲ့သည်။ လှေနားရောက်တော့ ရေထဲပြန်ဆင်းကာ မြူးကိုလှေပေါ်မှ ယူလိုက်ပြီး ငုတ်တိုင်မှာ ချည်နှောင်နေလိုက်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက လှေကိုရှေ့သို့ လှော်ခတ်သွားသည်။ တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ ပေသုံးလေးထပ်ခန့်ကွာသည်။ တတိယမြောက် မြူးချည်အပြီး ငွေရ ရေထဲကတုန်းပေါ်ပြန်တက်လိုက်သည်။

ကမ်းပေါ်မှာရပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် မျက်လုံးမြူးကာ ပါးစပ်ကအသံထွက်သွားသည်။

“ဦးလေး ဝိုးကွန်း...”

“အေး ဟုတ်တယ်...။ ငါ့မိန်းမဘယ်မလဲ...”

“ရှစ်...”

“အား...အီး...အီး...အစ်...”

ကိုင်းရုတ်တံးက လေထိဝဲသွားပြီး ငွေရုခ်လည်ပတ်ဝက်ခန့် ဖြတ်ထွက်သွားသည်။ သွေးပျားပန်းထွက်လာတာဖြည်းဖြည်းလဲကျသွားသည်။

“ငါပင်တို့ကို လိုက်ရှာနေတာကောင်လေး...။ ငါ့မိန်းမကို ဘယ်ခေါ်သွားလဲ...”

“တောက်...ဒီကောင်လည်း မပြောနိုင်တော့ဘူး...”

ပါးစပ်က မကျေမနပ်ပြောရင်း အနီးကလှည့်ထွက်ထွက်သည်။

ထိုအပြစ်အပျက်ကို ငွေရုရှိုရာဘက်မှ ကျောပေးလှော်ခတ်သွားသည့် ဖခင်ဖြစ်သူလည်း ငွေရု ဘာဖြစ်သွားသည်မသိလိုက်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် စောင့်နေ၍ ငွေရုရောက်မလာမှတို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး သားရှိုရာနေရာသို့ လှော်ခတ်လာခဲ့သည်။

ကမ်းပေါ်မှာလဲနေသော ငွေရုကို တွေ့လိုက်သည့်တွက် လှေကိုတပ်ပြီး ကမ်းပေါ်တက်ခဲ့သည်။

“ဟင်...”

“သား...ငွေရ...သား...”

သွေးထွက်လွန်ပြီး ငွေရ သေဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။

လည်ပင်းဖြတ်သွားသော်လည်း တစ်ဝက်နီးပါး အနက်

ဖြတ်သွားသည်မို့ သွေးကြောပြတ်ပြီး သေသွားခြင်းဖြစ်

သည်။ အနီးဝန်းကျင်မှာလည်း ဓားကိုင်ထားသည့်လူကို မတွေ့။

ငွေရ၏ဖခင်ဖြစ်သူလည်း သားအလောင်းကိုထားရစ်ခဲ့ပြီး

ဆရာလှော်ငှက်ကာ ရွာလူကြီးအိမ်သို့လာခဲ့သည်။

ခဏကြာတော့ ရွာလူကြီးနှင့်ရွာသားများ ချောင်းရိုး

တိုင်း တမ်းစပ်လမ်းပေ့ ငွေရ အလောင်းရှိရာသို့ လာခဲ့ကြ

သည်။

“ဓားနဲ့ လည်ပင်းကို ခုတ်သွားတာ...”

“သူနဲ့ဘယ်သူ စကားများတာတွေ့မိသေးလဲ...”

“ဒီတောင် ဒီရက်ပိုင်း ရန်ဖြစ်တာ...စကားများတာ...

...ဦးပိတု...။ ရှည်စားလည်း မရှိဘူး...”

“ဒါဆို ဘယ်သူသတ်တာဖြစ်နိုင်လဲ...”

“ကျုပ်တို့တော့ မထင်တတ်ဘူး...”

“ဟို ဦးစိုးကွန်းကြီးများ လာခုတ်သွားတာလား...”

“မြစ်နိုင်ပါ့မလား... ဒီအဘိုးကြီးက တုန်တုန်ချိချိနဲ့ သူကစားနဲ့ ခုတ်ဖို့ ပြင်ရင် ငွေရက ဒီအတိုင်းကြည့်နေမှာလား... မမြစ်နိုင်ပါဘူး...”

“အိတော့ ကျုပ်ထင်တာပြောရတာပဲ...။ အဘိုးကြီး သူ့ပိန်းမအလောင်းရှာမတွေ့ထဲက ကိုင်းခုတ်စားကို အမြဲကိုယ်နဲ့ မကွာ ဆောင်ထားတာကလည်း မသင်္ကာစရာ မတုတ်လား...”

“အဆို အဘိုးကြီးအိမ်လိုက်သွားပြီး အခြေအနေကြည့်ကြမယ်...”

“သွားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ... အဘိုးကြီးပေးရင် အဆင်ပြေပြေမြေနိုင်ဖို့ စဉ်းစားထားဦး...”

ရွာလူကြီးက အလောင်းကို ရွာပြင်အစပ်မှာပဲ အမိုးလှင် ပြီးထားရန် စီစဉ်ညွှန်ကြားကာ ဦးလှမိုးတို့ တိုခေါ်၍ ဦးဖိုးကွန်း အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဦးဖိုးကွန်းအိမ်သို့ ရောက်တော့ ညရှုပ်နာဂိမ္ဘာခွဲခွဲရှိပြီး အိမ်ထဲမှာ မီးရောင်လည်း မတွေ့ရ။ သူတို့လူစု၏ ဓာတ်မီးရောင်သာရှိသည်။

“ဟင် အိမ်ထဲမှာ လူမရှိပါလား...”

“အိမ်သာများ သွားလား...”

အိမ်လာအပျက်ကို မီးရောင်အောက်မှာ တွေ့လိုက်သည်။

“လူမရှိဘူးဗျ...။ ဒါဆို ဒီအတိုးကြီး မသင်္ကာစရာ ကောင်းနေပြီ...”

“တင်...ဒီမှာတကြီး...”

အားလုံး မီးပိုင်းထိုးလိုက်ကြသည်။ ကိုင်းခုတ်စားတစ် ရောင်းဖြစ်သည်။ ထူးဆန်းသည်က ဓားသွားမှာ သွေးစများ ပေကျံနေသည်။

“အတိုးကြီး အခုတလောတိုင်နေတဲ့ဓားပဲ...။ ဓားသွား မှာလည်း သွေးတွေပေနေတယ်...”

“ဒီအတိုင်းထားခဲ့...။ မနက်မှ အတိုးကြီးဆီလာကြ မယ်...ဓားကို ပြုပြီးစစ်ရမယ်...”

“အခု ဓားယူသွားမလား...”

“မယူဘူး...ဓားယူသွားရင် သူ့အကြောင်းသိသွားပြီ ဆိုပြီး အဝေးထွက်သွားရင် တယ်လိုလုပ်မလဲ...။ ဒီအတိုင်းထား ခဲ့ရင် ဒို့မသိသေးဘူးဆိုပြီး အမှတ်တမဲ့နေလိမ့်မယ်...မနက်စော စော သူမနိုးခင် ပိုင်းဝမ်းကြမယ်...”

အားလုံးတိုင်ပင်ပြီး ဦးဖိုးကွန်းအိမ်ထဲက ထွက်လာခဲ့ ကြသည်။

သူတို့ခြံဝမရောက်ခင် အိမ်ဝမှ ဦးဖိုးကွန်းက ရပ်ပြီး
ကြည့်နေသည်ကိုတော့ ဘယ်သူမှမမြင်...။

* * *

နောက်နေ့ မနက်စောစော ညကလာခဲ့သည့်လူအားလုံး
စုလိုက်ပြီး ဦးဖိုးကွန်းအိမ်သို့လာခဲ့ကြသည်။ အားလုံးလက်နက်
ကိုယ်စီပါလာသည်။

အသာတကြည်အတွေ့မခံဘဲ စားနှင့်ခုခံလျှင် မြန်၍
ကာကွယ်ရန် လိုလိုမယ်မယ် ယူလာကြရင်းဖြစ်သည်။ ဦးဖိုးကွန်း
ခြံထဲရောက်လာသည်။

အိမ်က အပေါက်တောင်းလောင်း ဖြစ်နေသည့်အတွက်
သတိနှင့် အိမ်ကိုကပ်သွားကြသည်။

“ဟင်...အိမ်ပေါ်မှာ ဦးဖိုးကွန်းမရှိဘူး...”

“ဒါဆို စားကိုကြည့်ဦး...”

“စားလည်း မတွေ့တော့ဘူး...။ စားကိုင်ပြီး ဘယ်
အချိန်ကတည်းက ထွက်သွားလည်းမသိဘူး...”

“သတိတော့ထားနော်...။ အသက်ကြီးပေမယ့် ကိုယ်ခံ
ပညာတတ်ထားတယ်ဆိုရင် မလွယ်ဘူး...ဖြစ်နိုင်တာတော့

အလောင်းကောင်ကြီး ပုပ်ပွနေတာတောင် မစွန့်ပစ်ဘဲ အတူနေ
နိုင်တာ ညမအိပ်ဘဲ မယားပျောက်ကို လိုက်ရှာနေတာလားပဲ...”

“ဒီလူကြီး သင်္ချိုင်းထဲရှာလို့မှ မတွေ့ရင် အနီးဝန်းကျင်
လှည့်ပတ်ရှာမှာပဲ...။ ဘယ်မှာမှမတွေ့ရင် သူ့မိန်းမအလောင်းကို
ယူသွားမယ်ထင်တဲ့လူတွေနောက် လျှောက်လိုက်နေမှာပဲ...”

“အားလုံး သတိနဲ့နေကြ...။ ငွေရ သေရတာ အစိုး
ကြီးလက်ချက်ပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်...”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝေခနဲပြောဆိုကြပြီး ဦးဖိုးကွန်း၏
ခြံထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ငွေရ၏ နာရေးကိစ္စလည်း ရက်လည်ပြီးသွားပြီးနောက်
ထပ် ရွာမှာထူးထူးခြားခြား ဘာမှဖြစ်မလာ။

ဦးဖိုးကွန်းကိုတော့ ညဘတ်မှောင်သည်နှင့် ခြံထဲမှာ
လမ်းလျှောက်နေသည်ကို ရွာထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေသည်ကို
ညမိုးချုပ်နေချိန် တွေ့သူအချို့တွေ့ကြသည်။

သူ့ကိုတွေ့သည့် ခွေးများက မတောင်ဘဲ အုဏ္ဍာအိမ်ထဲ
ဝင်ပြေးကြသည်။

ရက်တွေတပြည့်တပြည့်ကုန်သွားသည်။ ငါးခေါင်လဆန်း
ထဲရောက်ခဲ့ပြီ။ တစ်ညနေ ဦးလှစိုး လယ်တွင်းထဲမှ ပြန်လာခဲ့

သည်။ အချိန်က ညနေခြောက်နာရီခန့်ရှိပြီ။ သုံးပေခန့်သာ အမြင်ရှိသည့် တာတောင်လမ်းပေါ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာနေသည်။

သည်အချိန် ဝပါးစိုက်ထားသည့်အချိန်ပို ရွာထဲမှ လယ် ကွင်းထဲသို့ အသွားအလာမရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ မနက် ခင်းရိုင်းကတော့ နွားတမြက်ရိတ်သူများ အသွားအလာရှိကြသည်။

သူတစ်ယောက်တည်း ရွာထဲဝင်တော့ မှောင်နေပြီ။

ရွာအဝင် ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာ ဆောင်းနှင့်ခွေအခါ အကြော်နှင့် မုန့်တင်းခါရောင်းသည် တဲတောင်းတစ်လုံးရှိနေ သည်။

မိုးအခါ မျှော်မရောင်းသည့်အတွက် လူအချို့ ခိုဝင်ခိုနား လုပ်ကြသည်။ ယခု တဲအတွင်းမှာ လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။

အကြော်တဲနှင့်လင်းက ပေနှစ်ထယ်နီးပါး ကွာလှုပ်သည်။ အပင်ရိပ်ခါအမှောင်နှင့် အကြော်တဲခါအမှောင်ကြောင့် ထိုင်နေသော လူမည်သူဖြစ်သည်ကို ဦးလှစိုး မသိ။

ရွာသို့သာ အာရုံထားပြီးလျှောက်လိုက်သည်။

“တိတ်...ရပ်စမ်း...”

“ဟင်...”

ဆိုင်ရှေ့က ခြတ်တာမှ ရှေ့လှမ်း ငါးလှမ်းလောက်ရှိ သေးသည်။ အကြော်ကဲအတွင်းမှ လူက သူ့နောက်ရောက်နေ သည်။ ဦးလှစိုး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တိုင်းစုတ်စားကိုင်ထား သည့် ဦးစိုးကွန်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ရင်ထိတ် သွားသည်။

ပေနှစ်ဆယ်နီးပါးဝေးသည့်အကြော်ကဲထဲမှ သူ့နောက် ချက်ချင်းရောက်နေသည်က ထူးဆန်းသည်။ သူ့အရွယ်နှင့် ပြေး တွက်လာလည်း သူလေးငါးဆယ်လှမ်းလောက် ရောက်မှသာ ပိနိုင်မည်။

ယခု သိုင်းသမားတစ်ယောက်လိုရန်ပြီ။ ရောက်လာသလို မျိုးစို့ လူမှတုတ်ရဲ့လား။ တစ္ဆေသရဲများဖြစ်နေပြီလားဟုပင် အတွေးဝင်သွားသည်။

“ငါ့မိန်းမတယ်မှာလဲ...။ မင်းတို့ ဘယ်ကိုယူသွားလဲ”

“ကျုပ်မသိဘူး...။ ခင်ဗျားမိန်းမသေနေပြီပဲ သင်္ချိုင်းထဲ ရောက်သွားရောပေါ့...”

“မင်းတို့လာယူသွားတယ် မတုတ်လား...”

“မယူဘူး...သိလည်းမသိဘူး...”

“ဒါဆိုလည်း မင်းမသိရင် ငါထပ်ရှာရဦးမှာပေါ့...”

“ဝှစ်...”

ဦးဖိုးကွန်း၏လက်ထဲမှ ကိုင်းခုတ်ခားက လေထဲဝှစ်ကနဲ ဝဲပျံသွားသည်။ ဦးလှစိုး၊ လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်တိုင်းပြီး နူးထောက်လဲကျသွားသည်။

ဦးလှစိုး အသိလက်မလွတ်ခင်မှာပဲ သူ့ရှေ့မှာရပ်နေသည့် ဦးဖိုးကွန်း ပုံသဏ္ဍာန်ပုံစံ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် မျက်လုံးကြီးပြူးကျယ်သွားကာ ခြေပေါ်လဲကျပြီး သေဆုံးသွားတော့သည်။

ဦးလှစိုး၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လယ်ကွင်းထဲမှ ခွားနှစ်ကောင်ဆွဲပြီး ပြန်လာသော တင်သန်း ဆိုသည့်လူရွယ် တစ်ယောက်က တွေ့သွားသည်။

ရွာလူကြီး ဦးသိန်းမောင်တို့ ရောက်လာကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း စာရာခံကိုမထိကြသဖြင့် ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည့် ဦးဖိုးကွန်း အိမ်သွားရှာကြသည်။

သည်တစ်ခါတော့ ဓားလည်းမတွေ့၊ လူလည်းမတွေ့ဘဲ အားလုံးပြန်လာရသည်။

ငွေရနှင့် ဦးလှစိုးကို လူတစ်ယောက်ထဲက သတ်ခဲ့

ကြောင်းသိပေမယ့် တရားခံကိုသိကြသေး။

ရွာလူကြီးကအဝ တစ်ရွာလုံးက လူသတ်တရားခံတု
ထင်ထားသည့် ဦးဖိုးကွန်းကို ညတက်ရော မနက်ဖတ်ပါသွား၊
ဝိုင်းကြ၊ ရှာကြသည် တစ်ခါမှပေတို့။

အဲပေမယ့် ညဦးချုပ်သည်နှင့် ခြံထဲမှာ တားတစ်လက်ကိုင်
ထားသည့် ဦးဖိုးကွန်းကို တွေ့ကြရသည်။

အိမ်နီးချင်းများ သတင်းပေး၍ ဦးဖိုးကွန်းကို သွားရှာ
ကြသည်။ သူတို့အပိုင် ဝိုင်းပြီးရှာသော်လည်း ဦးဖိုးကွန်းတို့
မတွေ့ကြ။

ကြာတော့ ဦးဖိုးကွန်းကို လူတုပင် မထင်ကြတော့။
သရဲပိညာဉ်တစ်ကောင်ဟု အတွေးရောက်ကြသည်။ အပိုင်တော့
ပည်သူကမှ မသတ်မှတ်နိုင်သေး။ ဦးဖိုးကွန်း၏အလောင်းတို့
မည်သည့်နေရာမှာမှ မတွေ့သေးခြင်းကြောင့်လည်း ခြစ်သည်။

ကျော်ဆွေတစ်ယောက် ကိုတွေ့မောင်၏ အရက်ဆိုင်
သို့ရောက်နေသည်။ အရက်တစ်ပုလင်းမှာသောက်၍ မကြာခင်
စိန်လင်းနှင့် ကိုလှဖေတို့ ဝင်လာသည်။

“အောင်သန်း မပါဘူးလား...”

“ငါအိမ်ရှေ့က လှမ်းခေါ်သေးတယ်။ အိမ်ထဲက ထုဆံ

မကြားလို့ ဒီရောက်နေတယ်ထင်ပြီး လာခဲ့တာ...”

“အဲဒါဆို လယ်ကွင်းထဲရောက်နေပြီထင်တယ်...”

“ပြစ်နိုင်တယ်...နောက်တစ်ပတ်ဆို ဒီကောင်တွေ လယ်ရိတ်တော့မယ်ပြောတယ်...။ စာမောင်းလိုက်သွားရလားမှ သိတာ...”

“ကဲ...အပြည်းစားချင်တာမှာ...။ မင်းတို့မလာသေး တာနဲ့ ပြေပဲထားလှော်ပဲ မှာထားတယ်...”

“ဒေါ်ပြုံး၊ ငါ့ရှင့်ပြောက်စပ်ရမလား...”

“ပြောက်စပ်က ကုန်သွားပြီ...။ အစိမ်းချက်ရှိတယ်”

“ငါ့ကျည်းကြော်တစ်ပွဲနဲ့ ငါ့ရှင့်တစ်ချပေး...”

အားလုံးအဆင်သင့်ရှိနေသည့်အတွက် ခဏအတွင်းလာ ချပေးသည်။

“မင်းတို့တဲက ဘယ်နေ့ထိုးမှာလဲ...”

“မနက်ပြန်ထိုးမှာ...။ အကြောင်း ကြိုတင်ပြီး ပြုစုမလို့ မှာလိုက်တာ...။ ဟိုကောင် အောင်သန်တော့ ဒီတစ်ပွဲလွတ် သွားပြီ...”

“တဲထိုးလို့ ပြီးသွားရင် ထပ်ပြီးပြုစုမှာပေါ့...”

“တဲထိုးတာ တို့လေးငါ့ယောက် တက်ဦးလက်ဦးလုပ်

ကိုင်းလိုက်ရင် ညနေ နေမစောင်းခင် ပြီးသွားမှာ...”

“တဲက တစ်ခွေကိုင်းစိုက်ချိန်၊ စပါးသိမ်းချိန် ကိုင်းသိမ်းချိန်ပဲနေမှာ...။ နွားနှစ်ကောင်နဲ့ လူတစ်ယောက်နေလို့ရရင် တော်ပါပြီ...”

“တ ကျော်တွေ...မင်းတစ်ယောက်ထဲ နွားနှစ်ကောင်နဲ့ တဲမှာနေမလို့လား...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စိန်လင်းရ...ခါတိုင်းနှစ်တွေလည်း ငါတစ်ယောက်ထဲ တဲစောင့်အိပ်တာ မင်းတို့အသိပဲ...အနီးနားမှာလည်း တဲအဖော်တွေရှိနေတာ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး...”

“ခါတိုင်း မကြောက်ဝေမယ့် ဒီနှစ်တော့ ကြောက်သင့်တယ်ကိုယ့်လူ...”

“တာကို ကြောက်ရမှာလဲ...”

“လည်ပင်း ခြတ်သတ်နေတဲ့သရဲကိုပေါ့...”

“သူတို့နဲ့ အကြောင်းကိစ္စရှိလို့ သတ်တာဖြစ်မှာပေါ့...”

“ငါတို့ တစ်ရွာလုံးကို စိုးကွန်းကြီး လိုက်သတ်နေတယ်လို့ ထင်ထားကြတာလေ...။ သူ့သတ်တယ်ဆိုတာမှန်ရင် သူ့မိန်းမအလောင်းကို လူသွားတာမတော့နှစ်လို့ပဲ...”

“အဲဒီမှန်ရင် မင်းတစ်ယောက်ထဲ အရဲစွန့်ပြီး မနေသင့်

ဘူးလို့ ငါထင်တယ်...”

“ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ... ဒီအတိုးကြီးက ထိတ်တန်လုပ်ပြီး
မေးကိုင်ထားတာပါ... တုန့်တုန့်ချိုချိုနဲ့ မြက်တစ်ပင်တောင် မြတ်
အောင်ခုတ်နိုင်မယ်ထင်ဘူး...”

“ သတိထားတာ မမှာဘူးပေါ့ကွာ...။ တစ်ယောက်ထဲ
အိပ်ရဲတယ်ဆိုရင် သတိတော့မလစ်စေနဲ့ ဓားသတိ၊ သွားသတိ၊
အိပ်သတိထားပေါ့...”

“ ဦးလှိုင်နဲ့ ငွေရတို့သေတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ရက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်လေးပဲ ခြားတယ်...။ အခုတစ်လ
ကျော်သွားပြီ...။ ဘာသတင်းမှမကြားရတော့ဘူး...”

“ လူသတ်သမားလွတ်သွားပြီနဲ့ တူတယ်...”

ထုံးယောက်သား အရက်နှစ်ပုလင်းတုန့်မှ အသိသီး
လစ်ခွဲလိုက်ကြသည်။



လယ်ကွင်းထဲမှာ တဲတိုးမည်မို့ ရွာမှလှည်းနှင့် ငါးများ
သစ်များ၊ သက်ကယ်ပြစ်များကို တင်ပြီး ကျော်ဆွေမောင်းလာ
သည်။

တဲကုန်းမှာ အောင်သန်း၊ စိန်လင်းနှင့် ကိုလှဖေတို့ ကြိုတင်စောင့်နေသည်။ ကိုလှဖေက ကျော်ဆွေ၏ အစ်ကိုတစ် ဝမ်းကွဲတော်သည်မို့ သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့်အတူ တဲကိုဝိုင်း ဆောက်ပေးမည်ဖြစ်သည်။

လှည်းရောက်လာသည်နှင့် ဝိုင်းပြီးအောက်သို့ ဆွဲချကြ သည်။ တဲစဆောက်တော့ မနက်ရှစ်နာရီကျော်ပြီ။

မိုးလေကင်းစင်သွားသည်မို့ နေကျဲကျဲအပူရှိန်က တိုက် ရိုက်ကျလာသည်။ မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးဆိုသော်လည်း အအေးဓာတ်လုံးဝမရသေးပါ။

နေ့လယ် ဆယ်တစ်နာရီခွဲတော့ တဲလုံးပေါ်လာသည်။ ထမင်းစားရန် အလုပ်နားလိုက်သည်။ ရွာမှ လုပ်အားပေးများအ တွက် ကြက်သားကာလသားချက်နှင့် ထမင်းငါးပိရည်တို့စရာ လာပို့ပေးထားသည်။

လေးယောက်သား ထမင်းဝိုင်းခွဲပြီး စားကြသည်။ သက်တယ်ပြစ်များကို နေလုံအောင် အပေါ်ထိုးတင်ပေးပြီး လေး ယောက်သား ကျောဆန့်ကာ တရားတရားအိပ်ကြသည်။

သုံးနာရီကျော်မှ အောင်သန်း မိုးလာပြီး မိုးမှ အားလုံး အိပ်ပျော်ရာမှ မိုးလာကြသည်။

“တာ...တစ်နာရီလောက် နောက်ကျသွားပြီ...”

“အေးဆေးပေါ့...ကာပို့နဲ့ မိုးဖို့ပဲ ကျန်တော့တာ
ငါးနာရီလောက်ဆို ပြီးမှာပဲ...”

“တော့ ကျော်ဆွေ...ဘယ်သွားလဲ...မတွေ့ပါလား”

“ထမင်းစားတုန်းကတော့ ပြောတာကြားလိုက်တာပဲ၊
ကိုသောင်း တဲကို သွားပြီး အရက်လေးလုံးလောက် သွားဝယ်
မယ်ဆိုလာပဲ...”

“ဟော...ပြောရင်း ဆိုရင်း ပြန်လာပြီ၊ ကဲ...ငါတို့
လည်း ဘာလုပ်မလဲ...”

“အမိုးအရင်လုပ်မယ်ကွာ...မိုးပြီးရင် အကာက ဒီနေ့
မပြီးလည်း သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်လို့ရတယ်၊ အခု အမိုး
ကို အရင်မိုးကြမယ်...”

“ဒီကောင်ကတော့ ပြောတော့မယ်...သူ့ကို မြင်မှ ထ
လုပ်တယ်လို့...”

“တော့...အလုပ်မလုပ်သေးဘူးလား...နောက်ကျနေ
မယ်”

“အခုမှ မိုးတာကွ...ရှိုးမယ့်လူ” မရှိတော့ အားရပါရ
ကို အိပ်ပစ်လိုက်တာ...”

“ငါ အရက်သုံးလုံးရခဲ့တယ်၊ လေးလုံးဝယ်မလို့တာ... သုံးလုံးပဲရတော့တယ်...”

“တော်ပြီ...လေးလုံးများတာပေါ့၊ တစ်ယောက်တစ်လုံး လောက်ဖြစ်နေပြီ၊ သုံးလုံးအတော်ပဲ...။ ကဲ...အလုပ်လို့ကြံ ကြရအောင်...”

“တောက်...ငွေရကြီးကို သတိရလိုက်တာ...”

“သူတို့တဲလည်း ဆောက်တာ မတွေ့သေးဘူး။ ဒီ နွေ ကိုင်းဝင်ရင် သူ့အဖေတစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းတော့မှာ ပဲ။ သူ့ယောက်ဖကလည်း အားကိုးလို့ မရဘူး”

“ဒီကောင် ငွေရရှိနေလို့ လတ်ကျောမတင်းထား... အခု သူ အနေအထိုင်အစားအသောက် အဆင်ပြေဖို့ ယောက္ခမ နဲ့ ရင်ဆောင်တန်းပြီး ဝင်လုပ်ရတော့မယ်...”

“အဲနဲ့...အောင်သန်း မင်းကို ငါပေးမလို့ ချိန်နေတာ၊ မင်း...ငါ့တူမကို ကြံနေတယ်ဆိုကွ...”

“တာ...တို့လှဖေကလည်း မတုတ်တာ...ဘယ်သူပြော လဲ...”

“ကျော်ဆွေပြောတာပေါ့...ကျော်ဆွေက မင်းသူငယ် ချင်းပဲ မဲတုတ်တာ ပြောမလား...”

“တာ...ဒီကောင်...လူကြီးကို မဟုတ်တာတွေလျှောက်
ပြောထားပြန်ပြီ”

“မင်း...မဟုတ်လို့လား။ အခုမှ ရှက်ရမ်းရမ်းတော့
မယ်။ ငါတို့အရက်သောက်ရင် မင်း ပြောတာလေ။ စိန်လင်း
တောင် သိတယ်။ တုတ်တယ်မဟုတ်လား...စိန်လင်း။ မင်းကြား
တာ ပြောလိုက်”

“တာ...ငါ့ကို ဆွဲမထည့်နဲ့။ အဲဒီနေ့က ငါ့ပူးနေတယ်
ဘာမှမသိဘူး။ မင်းကို ကြိုက်မယ်မထင်ဘူး။ ငါ့ ဆိုရင်...”

“မင်းပဲ ငါ့ကို ပြောတာလေ...။ ငါတို့အစ်မကြီးရဲ့သမီး
ကို ကြိုက်တယ်ဆို သူကလည်း ငါ့ကို သဘောကျတဲ့ပုံပဲတဲ့
မင်းပဲ ပြောခဲ့တာလေ...”

“အဲဒါ...မင်းတို့ ပစ်ချင်အောင် စတာပါကွာ...ငါ့ညီမ
လေးလိုပဲ သူ့စာထားတာပါ”

“အဲဒါ...မင်း သူ့ကို တကယ်ကြိုက်ဘူးပေါ့”

“မကြိုက်ပါဘူးကွာ...အထင်မလွဲပါနဲ့...”

“အဲဒါ...စိန်လင်းက ငါ့ကို ပြောခိုင်းနေတယ်။ ပြော
ပေးရမလား...စိန်လင်း”

“ပြောပါပကော...ငါနဲ့ဆိုရင် ရှေ့သွားနောက်လိုက်

ညီဗျာ”

“တော့ကောင်...ငါက ထိုးမှန်ရောင်၊ မင်းကို လားကြိုက်
မှာ...”

အောင်သန်းက လက်သီးရွယ်ပြီး ဝိန်လင်းကို ပြသည်။

“အဲဒါဆို...ယောက်ျားပီပီ ချစ်တယ်ဆို ချစ်တယ်ပေါ့၊
ဒေ့လည်ကြောင်ပတ်လုပ်ပြီး ငြင်းနေရသေးတယ်...”

“ကဲဒါ...အောင်သန်းရာ။ ငါတို့က သိချင်လို့ မေးတာ
ပါ။ မင်းကြိုးစားပြီး သူ့လက်ခံအောင် လုပ်ပေါ့။ ငါတို့က ကန့်
တွက်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကိုအောင်ဇေက သူ့သဘောထားကို ပြောပြသည်။

“ဒီစကားက အခုပြောရမှန်မဟုတ်ဘူး။ ညနေ ယာဘာ
လေးသောက်ရင်းပြောမှ ဒီကောင် ရဲ့ရဲ့တင်းတင်းပြောမှာ...
မမေးကြနဲ့ဦး”

“တော့ကောင်...ငါတို့ပျက်နှာပူ၊ နားကြားပြင်းကပ်
မင်းသူငယ်ချင်းအတွက် အကျိုးမရှိနိုင်ဘူးနော်...”

တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ပြောဆိုနေတာ
ရင်း လုပ်ကိုင်နေကြရာ ညနေ ထီးနားရိစ္ဆာမှ အားလုံးပြီးသည်။
တဲနောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိသည့် ထီးယိုင်ဇစ်

ချထားသော ရေတွင်းမှာ ရေသွားချိုလိုက်ကြတယ်။

ပြီးလေးယောက်သား တပေါ်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြသည်။
နေ့ခင်းက ရွာမှလာဖို့သည့် ကြက်သားကာလသားဟင်းက အိုး
တစ်ဝက်ခန့် ချန်ထားကြသဖြင့် အပြည်အပြိုင် ဝိုင်းအလယ်မှာ
ချထားသည်။

အရက်ဝယ်ရင်း မြေပဲစားလှော်နှင့် ပဲကြီးလှော်များ
ဝယ်လာသေးသည့်အတွက် ပန်းကန်တစ်ချပ်ထဲ ထည့်ပြီး ကျော်
ဆွေက ယူလာသည်။

ကျော်ဆွေ ဖောင်းထဲမှာ တို့စရာလုပ်ဖို့ ပေးလိုက်တဲ့
သခွားသီးတစ်လုံး ကျန်သေးတယ်။ သွားယူပြီး ခွဲလာခဲ့။

ကျော်ဆွေ သခွားသီးပန်းကန်နှင့်အတူ တို့စရာလက်
ကျန်များကိုပါ ယူလာခဲ့သည်။ ရုံးပတီသီးက အပြည်အတွက်
အဆင်ပြေသည်။

“ကဲ...အချိန်ရှိတုန်း သောက်လိုက်ကြဖို့...”

တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေကြသည်။ နှစ်ပုလင်း
ခန့် ကုန်တော့ ခုနစ်နာရီထိုးခန့် ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ...အပေါ့သွားဦးမယ်”

စိန်လင်းတဲအောက်ဆင်းသွားသည်။ တဲနောက်ဘက်

ရေတွင်းနားအထိ ငှက်ပျောပင်များ စိုက်ထားသည်။
 ငှက်ပျောပင်ဘေး သွားထိုင်ပြီး အပေါ့သွားသည်။
 အပေါ့သွားပြီး နောက်လှည့်လိုက်စဉ်...
 “တင်... ဦးဖိုးကွန်း... သာလာလုပ်တာလဲ”
 “ရှာလိုက်ရတာကွာ... ငိုမိန်းမကို ယူမလို့လာတဲ့ ငေး
 ကောင် အခုမှတွေ့တယ်။ ဘယ်မလဲ... ငိုမိန်းမ”
 “မသိဘူး... ကျုပ်မပါဘူး”
 “အေး... မပြောချင်လည်း ငါ အတင်းမေးတော့”
 “ငှစ်...”
 “ဟား... ဟား...”
 “ဘုန်း...”
 လည်ပင်ပေါ်ကိုင်ခတ်စားက ဖြတ်သွားသည်။ စိန်လင်း
 အသံပင်မထွက်နိုင်ဘဲ လဲကျသွားသည်။
 ထိုနေရာမှ ဦးဖိုးကွန်းလည်၊ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
 “တေ့... စိန်လင်း... အပေါ့သွားတာ ကြာလိုက်တာ...”
 “လာ... လာပါပြီကွာ... ဆီးကို အကြာကြီး အောင်ထား
 လို့ ကြာနေတာ...”
 တဲပေါ် စိန်လင်း တက်လာသည်။ အရက်ခွက်ထဲ

ကိုယ်ပြုံး မော့သောက်လိုက်သည်။ တင်းအိုးထဲမှ ကြက်ခြေထောက် တစ်ချောင်း ဇွန်းနဲ့ ဆယ်ပြီး ဝါးစားနေသည်။

“တော့ကောင်...တော်ကြီးကျတဲ့ကောင် ကြက်ရိုးစူးနေမယ်။ ကြက်ခြေထောက်တစ်ချောင်းလုံး ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ဝါးနေတယ်။ သွားမနာတဲ့အတိုင်းပဲ...”

အောင်သန်းက ထိုမျှသာပြောပြီး ဆက်၍သောက်ကြသည်။ စိန်လင်းကို အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွားသည်။

ကျော်ဆွေတို့ အောင်သန်းတို့ လေဝေးပြောင့်ပြီး စကားကောင်းနေစဉ် စိန်လင်းက ကြက်သားကျွန်သေးလားဆိုပြီး အိုးထဲ ဇွန်းနှင့် ဖွေနေသည်။

“အရက်ပဲကျန်တော့မယ်...အမြည်းကျန်ပြီပေါ့ကွ”

“တောက်...ဘူးသီးဖတ်တွေပဲကျန်တော့တယ်”

“ပဲကြီးလှော် ကျွန်သေးတယ်။ ပဲကြီးတွေနဲ့ မြည်းတော့ အရက်လည်း နောက်တစ်လှည့်စီထည့်ရင် မြတ်ပြီ...”

“ငါ...မင်းတို့ကို ပြောစရာရှိတယ်...”

“ပြောလေ...မင်းအပေါ်သွားပြီး ပြန်လာကတည်းက အမြည်း ကြက်ခြေထောက်နဲ့ ကြက်သားတစ်ဖက်စားတာ အရိုးထုတ်တာ မတွေ့ဘူး။ တကယ်တော်ကြီးကျတယ်”

“ငါ...စိုးကွန်းနဲ့ တဲနောက်ဘက်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်”

“နေဦးကွာ...ငါ အပေါ့ဆင်းသွားမလို့ ပြန်လာမှပြော”

အောင်သန်းက တဲပေါ်က မူးပူးနှင့် ဆင်းသွားဦး တဲ
နောက်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

“တင်...အ...အ ဘယ်သူလဲ...”

သူ ငုံ့ပြီးကြည့်သည်။ စိန်လင်းအဝတ်အစား...စိန်လင်း
ရုပ်...လည်ပင်းစားချက်နှင့် အသက်သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့
လိုက်သည်နှင့် အပေါ့ပင် မသွားနိုင်တော့ဘဲ...

“တာ...ကျော်ဆွေ...ကိုအောင်ဖေ”

အောင်သန်း တဲဆီအရောက် သူတို့ရွှေ့မှာ ထိုင်နေ
သော စိန်လင်းခေါင်ကြီးဘေးသို့ လည်ကျသွားကာ အရိုးအမွေ
လို ပျောက်သွားသည်။

“သရဲ...သရဲ...စိန်လင်းသရဲ”

ကျော်ဆွေက ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနှင့် အော်ဦး ခုန်ထလိုက်
သည်။

“တဲနောက်မှာ စိန်လင်းရဲ့လည်ပင်းစားချက်မိဦး ထေ
နေပြီ။ ငါ အရပ်တွေ့ခဲ့တာ...”

“တင်...တဲပေါ်မှာ အပြည်စား အရက်သောက်နေ

တာ မိန်လင်းသရဲပေါ့...။ အမလေး...။ ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

“တာ...ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ...”

လေးယောက်မှ နှစ်ယောက်သေသွားပြီး ကောင်းကင်
မှာ လဆန်းရှစ်ရက် လရောင်က ရှိနေသည်။ သူတို့မှာ ဆတ်
မီးလည်းမရှိ၊ ထွန်းစရာ ဘာမှမရှိ၊ စားသောက်ပြီး အိမ်ပြန်ကြ
မည်ဖြစ်သည်။

“ဝီတို့လေးယောက်ထဲက မိန်လင်းနဲ့ ငွေရ သေသွားပြီး
ဝီတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း အာရုံကြီး အလွတ်ပေးမှာမတုတ်ဘူး...”

“ကဲ...မိန်လင်းကိစ္စ ရွာတိုပြန်ပြီး အသိပေးကြမယ်။
တောင်းထဲ...ပန်းကန်တွေ၊ အိုးတွေထည့်လိုက်...”

ခဏကြာတော့ အောင်သန်း ကျော်ဆွေနှင့် ကိုလှဇေတို့
ရွာထဲကို ပြန်လာကြသည်။

မိန်လင်း နာရေးအတွက် စီစဉ်ကြသည်။ ရွာပြင်မှာ
သုံးရက်ထားပြီး အသုတချလိုက်သည်။

တစ်ရွာလုံးက ဦးဖိုးကွန်းကို လူမတုတ်တော့ဘဲ သရဲ
ကရွေ့ပြန်နေသည်တု အသေအချာယုံကြည်သွားခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့
ယုံကြည်နိုင်အောင်လည်း မိန်လင်းနာရေးအပြီး ညမှာ အရက်မှူး
ပြီး ပြန်လာသည့် ရွာသာသုံးယောက်နောက်မှာ လူတစ်ယောက်

လိုက်လာသည်ကို သိလိုက်သည့်အတွက် သွေးဆိုးသည့်အမူး
သမားတစ်ယောက်က နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆဲဆိုသည်။

သူတို့လှည့်ကြည့်တော့ ဓားရှည်ကြီးထမ်းပြီး ရပ်နေ
သည့် ဦးဖိုးကွန်းကို တွေ့လိုက်သည်။

ဓားနှင့်လည်ပင်းဖြတ်သည်ကို သိထားသည့်အတွက်
အမူးပြေပြီး တောင်းပန်ကြသည်။

ဘာမှမပြောသည့်အတွက် သူတို့သုံးယောက်လှည့်ပြီး
လမ်းဆက်၍လျှောက်သည်တွင် ရွှေမှာသွားနေသော ဦးဖိုးကွန်း
ကို မြင်လိုက်သည်။

“အခုပဲ နောက်မှာ အခု တိုးရှေးရောက်နေပြီ။ ဒါဆို
လှပတုတ်ဘူး။ သရဲပဲဖြစ်မှာ...”

“တင်...ပရိုတော့ဘူး။ ပျောက်သွားပြီ”
အမူးသမားသုံးယောက်လည်း အမူးပြေကာ နောက်
ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးလာကြသည်။

အရက်သမားသုံးယောက်ပြောစကားကြောင့် ဦးဖိုးကွန်း
ကို တစ္ဆေသရဲတု ယုံကြည်သွားကြတော့သည်။

ဦးဖိုးကွန်းတစ်ယောက်ကို သူ့အိမ်မှာ အကြိမ်ကြိမ်သွား
ရှာစဉ်ကလည်း ရှာတိုင်းမတွေ့ခဲ့။ သို့ကြောင့် တစ်နေရာမှာ

သေကာ တစ္ဆေသရဲခြစ်သွားပြီဟု အားလုံးယုံကြည်ကြသည်။

စိန်လင်း နာရေးရက်လည်ခဲ့ပြီး နေ့ခင်း တရားပေး အပြီး လူကြီးအချို့ ပြန်သေးသဲ သရဲတစ္ဆေခြစ်နေသည့် ဦးစိုး ကွန်းအကြောင်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။

“ထိုတောင်လေး လေးယောက် သူ့မိန်းမအလောင်းကို ယူပြီး ခြေမြှုပ်လိုက်တာ မကျေနပ်လို့ လိုက်ရှာပြီး သတ်နေ တာ သေချာသလောက်ဖြစ်နေပြီ။ အောင်သန်းနဲ့ ကျော်ဆွေပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီတောင်လေးနှစ်ယောက်ကို အပြစ်မလွှတ်နဲ့။ ဒီရက်ပိုင်း သရဲခြင်နှင်းနိုင်မယ့် ဆရာရှာကြမယ်...”

“ဦးပြသိန်းမှာ ဆရာအသိမရှိဘူးလား...”

“ရှိတော့ ရှိတယ်။ ပယောဂလောက်ပဲ ကုနိုင်မယ်ထင် တယ်။ သရဲတစ္ဆေတော့ နှင်ထုတ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး”

“ဘယ်သူများ...ဆရာသတင်းကြားကြသေးလဲ...”

“ဟို...ဘမောင်ကို ခေါ်ပေးကြည့်ရင် သိမလားပဲ။ သူ့ မိန်းမ ရွာမှာ သရဲသောင်းကျန်းလို့ ဆရာခေါ်ပင့်ပြီး နှင်လိုက် တယ်လို့ သူတစ်ခါ ပြောပြဖူးတယ်”

“အဆို...ဘမောင်ကို သွားခေါ်...ဖိုးဆင်သား ဘမောင် မတုတ်လား...”

“တုတ်တယ်...ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးစိုးဆင်သားပဲ”

“တစ်ယောက်ယောက်သွား...စိုးဆင်သား ဘမောင်ကို
ငါ ခေါ်ခိုင်းတယ်လို့ ပြော...”

အိမ်ပေါ်မှ လူရွယ်တစ်ယောက် ဆင်းပြီး ဓက်ဘီးဆွဲ
ကာ မြဲပြင်ထွက်သွားသည်။

ငါးမိနစ်ခန့်ပဲ ကြာသည်။ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ
ကိုဘမောင် သွားခေါ်သူ၏ ဓက်ဘီးနောက်မှ ထိုင်ပြီး လိုက်ပါ
လာသည်။

“လာဟေ့...ဘမောင်”

“တုတ်ကဲ့...ပြောပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“မင်းကို မေးစရာရှိလို့၊ မင်းမှာ သရဲတစ္ဆေနှိမ်နင်း
နိုင်တဲ့ဆရာအသိ ရှိလား...”

“မရှိပါဘူး...ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“အေးထွန်းက မင်းမိန်းမရွာမှာ ဆရာပင့်ပြီး သရဲနှိမ်
နင်းတဲ့အကြောင်း ပြောပြဖူးတယ်တဲ့”

“တာ...သတိရပြီ...။ အေးရင်တို့ ကနဦးရွာမှာ ဘယ်
ကရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ သရဲကြီးဝင်သောင်းကျန်နေလို့ ဆရာ
တစ်ယောက်သွားပင့်ပြီးနှင်လိုက်တာ...သရဲကြီးတစ်ခါတည်း

ပျောက်သွားရောတဲ့...”

“အဲဒီသရဲခွင်တဲ့ ဆရာကိုသိလား...”

“ဘယ်သိမလဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရယ်...။ ဆရာအကြောင်း သိချင်ရင် ကန်ဦးရွာ သွားစုံစမ်းမှ သိမှာပေါ့...”

“အခုအချိန်ကစပြီး မင်းကို ဆရာပင့်ဖို့ တာဝန်ပေး တယ်...။ ဒီကတစ်ယောက်ပေါ်ပြီး မင်းမိန်းမရွာကိုသွား၊ ဆရာရဲ့ သတင်းကိုစုံစမ်း...။ သူတို့လမ်းညွှန်ပေးရင်လည်း မင်းတို့သွား၊ သူတို့ရွာက တစ်ယောက်လိုက်ဖို့ ဖိုလိုရင်လည်း ခေါ်သွား...။ ညအိပ်စရာရှိလည်း အိပ်...။ မင်းတို့ပြန်လာရင် ဆရာပါ ပါလာ ပါစေ...”

“ဆရာခရီးလွန်နေရင်ရော ဥက္ကဋ္ဌကြီး...”

“တစ်ရက်လောက်လွန်ရင်တော့ ဆရာအိမ်မှာ ပြောပြီး အိပ်စောင့်ပေါ့...။ ကြာမယ်ဆိုရင်တော့ ပြန်လာခဲ့ကြ...။ ဆရာ ရှိမယ်ရက် ပြန်သွားပေဉ်ပေါ့...”

“မင်းတို့ သွားရော၊ စားရော ကုန်ကျစရိတ် ငါပေး လိုက်မယ်...စေ့စေ့စပ်စပ်သုံးပြီး ငါ့ကိုစာရင်းပြန်ပြရမယ်...”

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးကလည်း ပိုရင်မင်းတို့ သုံးလို့ပြောရမှာ...”

“အေးပါ...နည်းနည်းပါးပါးကျန်ရင် ပေးသုံးပါ့မယ်...”

“ဒီကောင်တွေ အရက်ဖိုးပဲလိုတာ ဥက္ကဋ္ဌကြီး...”

“တာပဲရရပေါ့...လက်ထဲပြည့်ပြည့်ရုံရုံလေးဆိုတော့ ခြေသွက်တာပေါ့...”

“ဟေး...မင်းတို့ကို ဆရာသွားပင့်ခိုင်းတာ...မူးသွား လို့ကတော့ ဘယ်ဆရာမှ အထင်ကြီးမှာမဟုတ်ဘူး...၊ ရွာသိက္ခာ မချခဲ့နဲ့...”

“ရွာပြန်ရောက်မှ ကဲမှာပါ...ဥက္ကဋ္ဌကြီးရာ...”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော...ကဲ နေ့လယ်ပိုင်းရောက်နေ ပြီ...အချိန်ရှိတုန်းသွားကြတော့...မင်းခေါ်ချင်တဲ့လူခေါ်သွားရင် ဝံ့အိမ်ဝင်ခဲ့ကြ...စရိတ်ပေးလိုက်မယ်...။ အခုငါ့မှာ တစ်ပြားမှ ပါမလာဘူး...”

“အိမ်ပြန် ဝိန်းမကို အသိပေးလိုက်ဦးမယ်...ဥက္ကဋ္ဌကြီး ရေ”

ကိုဘမောင်တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသလို ရွာ ထဲမှ လူကြီးများလည်း နာရေးအိမ်မှ ပြန်သွားကြတော့သည်။



ကိုဘမောင်တို့ မန်ကျည်းတန်းရွာက ထွက်သွားပြီ။

နောက်နေ့ညနေပိုင်း သုံးနာရီခွဲခန့် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ မန်ကျည်းတန်းရွာမှ ကန်ဦးရွာသို့ နှစ်ယောက်သား စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် သွားကြသည်။

အပြန်တိုရွာမှ ထော်လာဂျီနှင့် ပြန်လာကြသည်။ ဆရာပါပီလာသည်။ ကန်ဦးရွာမှ ဆရာရှိရာလိုက်လံပို့ဆောင်ပေးသူပါ။ ကိုဘမောင်တို့နှင့်အတူ ပါလာသည်။

ဆရာတို့ ရွာလူကြီး ဦးသိန်းအောင်၏အိမ်သို့ တစ်ခါတည်းပင့်ခေါ်လာကြသည်။ သရဲနှိပ်နှင်းမည်ဆရာပါ လာသည်ဆို၍ မန်ကျည်းတန်းရွာသူရွာသား အတော်များများ ဦးသိန်းအောင်မြဲလဲ ရပြန်ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဆရာလေး...အိမ်ပေါ်တက်...”

“ဗျို ဥတ္တဝေကြီး...ဒီမှာ ဆရာလေးပါလာပြီ...အိမ်ခေါ်ခေါ်ပါဦး...”

“ငါက တယ်သူဆရာဖြစ်မလဲကြည့်နေတာ...”

“ဥတ္တဝေကြီးက ဆရာငယ်ငယ်လေးပါလာလို့ သို့လောသို့လောဖြစ်နေတာလား...”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ...။ မင်းနောက်ကလူကို ဆရာလို့ ထင်နေတာ...”

“အဲဒါ ကံဦးရွာက ကိုပိုးမောင်တဲ့...။ ဆရာအိမ်ကို သူလိုက်ပို့ပေးတာ...လှေတစ်စင်းနဲ့ ကားတစ်စင်းနဲ့ပေးခဲ့ရတယ်...”

“ညက ဆရာအိမ်ကို ရှစ်နာရီလောက်မှ ရောက်သွားကြတယ်...။ ဆရာ့ကို အိမ်မှာအဆင်သင့်တွေ့တာနဲ့ ဒီနေ့က ပိုင်းလာမလို့ လုပ်နေတာ...။ လူပမာတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက်လာလို့ ကိစ္စပြီးပြတ်မှ ထွက်လာကြတာ...။ အခုမှရောက်တယ်ဆိုပါတော့...”

“ကဲပါ...အိမ်အောက်က အော်မနေပါနဲ့...။ မင်းပါတက်ခဲ့ပါ...ဆရာနဲ့စကား ပြောဖော်ရတာပေါ့...”

ဆရာလေးကျော်သိုက်က ဦးသိန်းအောင် ခင်းပေးထားသောဈာပေါ် ထိုင်နေသည်။

“ဆရာ့အသက်က သုံးဆယ်မပြည့်သေးဘူး...နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်...။ ကန်ဦးရွာကို ဝင်သောင်းကျန်းတဲ့ သရဲကြီးကို မေ့ရင်ကောင်းနှင့်ထုတ်ပေးခဲ့တယ်...ထန်းသုံးပင်ရွာက လူသားစားတဲ့ သရဲကြီးကိုလည်း နှင်ထုတ်ပေးခဲ့တယ်... ဒီရွာက သရဲအဘိုးကြီးလောက်တော့ အေးဆေးပါပဲ...”

“ဆရာ...တာအစီအစဉ်ရှိလဲ ပြောပြပါ...”

“ဒီရွာမှာ လူတွေသတ်နေတဲ့သရဲအကြောင်း ညက

ကိုဘဟောင် ပြောပြထားလို့ သိပြီးပါပြီ...။ ဒီသရဲ ဘာကြောင့် လူတွေသတ်နေရလဲ...အားလုံးသိရမှာပါ...။ ပြီးတော့ သည်လူ သတ်နေတဲ့ သရဲကြီးကိုလည်း ရွာကထွက်သွားအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်...မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့...”

“သည်ရွာမှာ နတ်ဝင်သည် ရှိရင်ခေါ်ပေးစေလိုပါတယ်...”

“နတ်ဝင်သည်လား...ရှိတာပေါ့...။ မတင်ကြည်ကို တစ်ယောက်ယောက်သွားခေါ်ခဲ့ကြကွာ...”

လူတစ်ယောက်အိပ်ပေါ်ကဆင်းပြီး စက်ဘီးနဲ့ ထွက်သွားသည်။

“မတင်ကြည်က ရွာစဉ်လှည့်ပြီး နတ်ကနား လိုက်ကနေတာ...စပါးပေါ် ကိုင်းပေါ်ချိန်ဆို ရွာမှာသူ့ကိုတွေ့ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး...”

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြတော့ အသတ်ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိ အခေါ်ကြီးတစ်ယောက် စက်ဘီးနှင့်ပါလာသည်။ ခပ်ဝဝပြစ်သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆို...အိမ်မှာလည်း လူစုံမဲ့လား”

“အေး...လူစုံဆို အရေးကိစ္စရှိလို့ပေါ့...လာ အဲဒီမှာ ထိုင်...မတင်ကြည်ကို ဆရာလေးခေါ်ခိုင်းတာ...ဆရာလေးဖြေ

လိမ့်မယ်...”

“အင်း...လမ်းမှာ အေးဝင်ပြောလာလို့ သင်္ကြံမိုးကွန်း
ကို နှင်ပေးမယ့်ဆရာလို့ သိထားတာ...ဆရာက ကျွန်ပသား
ထက်တောင် ငယ်မယ့်ပုံပဲ...”

“စကားကြော ရှည်လိုက်တာ...ဆရာလေးပြောတာ
နားထောင်ပါဦးတ...ငယ်ငယ်ကြီးကြီး အစွမ်းအစရှိရှိက အဓိက
ပဲမတုတ်လား...”

“ဒီလိုပါအင်...ဒီညဒီရွာက သင်္ကြံကို ကျွန်တော်တို့
သွားကြမယ်...အင်...အဓိကနေရာက လိုက်ခဲ့ပေးစေလိုပါ
တယ်...”

“အမယ်လေးလေး...သင်္ကြံထဲတာသွားလုပ်ဦးမလို့လဲ၊
အင်...အင်...သင်္ကြံကြောက်တယ်ဆရာလေး...အခြားနေရာသွားလို့
ရေဘူးလား...”

“အခြားနေရာသွားလို့ မရပါဘူး...သင်္ကြံထဲမှာ သင်္ကြံ
ရှင်မ မဲဒါကိုသွားပထမတင်မြောက်ပြီး သင်္ကြံစေ့အကြောင်း
ပေးရမှာပါ...”

“မဲဒါက ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ညွှန်ပြပါလိမ့်မယ်...
သင်္ကြံထဲကို အင်...ကျွန်တော်အပြင် ဘမောင်တို့နဲ့အတူ သုံး

လေးယောက်ပါဦးမှာ...”

“လေးငါးယောက်ဆိုရင်တော့ သွားရဲ့ပါတယ်...အင်္ကျီက
ဘာလုပ်ရမှာလဲ...ပြောပြပါဦး...”

“မဝဲဝဲကိုပင့်ရင် အင်္ကျီက ကြားနံ့လုပ်ပေးရမှာ...”

“မဝဲဝဲက အင်္ကျီခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝင်ပူးကပ်မယ်ပေါ့...”

“ဟုတ်ပါတယ်...အင်္ကျီက မဝဲဝဲခပ်မိတ်ညွတ်ထားစေ
တာနဲ့ ကျွန်တော်ပင့်လိုက်မယ်...မဝဲဝဲရောက်လာရင် ဝင်ပူးကပ်
ပြီး သူပြောပြမှာပဲ...သူပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့က ထောင်
ရွတ်ပေးရမှာပဲ...”

“ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ...”

“ညခုနစ်နာရီခွဲပြီး ရှစ်နာရီမထိုးခင် သွားကြမယ်...”

“ဒါဆိုအခုမှ ငါးနာရီလောက်ပဲရှိဦးမယ်...အင်္ကျီပြန်
မယ်...ခုနစ်နာရီလောက် အေးဝင်းကို လာခေါ်ခိုင်းလိုက်...”

“တော့ သရဲကြောက်ပြီး လျှောက်ပုန်းမနေနဲ့နော်...”

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးရယ် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာအရေပဲ...ဘယ်
သွားပါသူး...ညစာလည်း စားရဦးမယ်...”

“တဲ့ ညစာဒါမှာ လာစားလေ...ဆရာလေးနဲ့ ဘယ်
ရယ်...ကန်ဦးရွာက ဧည့်သည် ဘယ်သူ...”

“ကိုရီးမောင်ပါ... ဥက္ကဋ္ဌကြီး...”

“အေး ကိုရီးမောင်တို့လည်း စားမှာ ခြောက်နာရီခွဲ လာခေါ်ခိုင်းမယ်... အိမ်ကစောင့် တုတ်လား...”

“စောင့်နေမယ်... မေ့တော့မသွားနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး...”

“အေးဝင်းကို သတိပေးသွား... သူ့လာမခေါ်ရင်တော့ ထုတ်ပေါ့ကွယ်...”

ဒေါ်တင်ကြည် အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားသည်။ အေးဝင်း ဆိုသောလူငယ်က စက်ဘီးနှင့် ငြိန်ပို့ပေးလိုက်သည်။

ဆရာလေးကျော်သိုက်က မဲဝါအတွက် ကြက်သား တစ်အိုး၊ ထမင်းတစ်အိုးချွက်ခိုင်းထားသည်။

ညခုနစ်နာရီခွဲပြီးသည်နှင့် မန်ကျည်းတန်းရွာသင်္ချိုင်း သို့ ဆရာလေးကျော်သိုက်၊ ဒေါ်တင်ကြည်၊ ကိုစာမောင်နှင့် တံ ဦးရွာက ဦးစိုးမောင်တို့ လိုက်ပါလာသည်။ ကိုလှဝေနှင့် ကျော် သိန်းတို့လည်း မလိုက်တော့တုနဲ့ရောမှ ကြုံဖူးချင်၍ အပြေး အလွှားလိုက်ခဲ့ကြသည်။

သင်္ချိုင်းထဲသို့ ခြောက်ယောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဝူတစ်လုံးပေါ်ရှင်းလိုက်ပြီး ငှက်ပျောရွက်များ ခင်းကာ ထမင်းနှင့်တင်းများကို ပုံလိုက်သည်။ ရေလေးနှင့် ရေကို ထည့်

ပေးထားသည်။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့်...

ဒေါ်တင်ကြည်က ဆရာလေးမှာထားသည့်အတိုင်း ဂူ
ဘေးမှာ နူးထောက်ထိုင်ပြီး ဆံပင်ကျောပေါ် ဖြန့်ချကာ လက်
အုပ်ချိုပြီး မဲဝါထံစိတ်ကို ညွတ်ထားသည်။

ဆရာလေးကျော်သိုက်က ကိုထအောင်တို့ကို နောက်သို့
အနည်းငယ်ဆုတ်ခိုင်းပြီး မဲဝါကို ပင့်တော့သည်။

“အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊ တောင်တံငါ့ကွန်း၊
မြောက်ပုခံအတွင်း မဲဝါရောက်ရှိနေသည်ဆိုပါက ဤနေရာတိုင်းမှ
သို့ မြန်ကြောကြွရောက်ခဲ့ပါ...စားဖွယ်များနှင့်လည်း အသင့်ပြင်
ဆင်ထားပါသည်...ကြွရောက်စားသုံး လှည့်ပါ...”

တစ်ကြိမ်ပင့်သည်မကြွ၊ ဒုတိယအကြိမ်ပင့်သည်။ ထူးခြား
မှုမရှိသည့်အတွက် တတိယအကြိမ်ပင့်မည်အပြုမှာ သင်္ချိုင်းတွင်
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်မို့ မဲဝါရောက်လာပြီဟု သိလိုက်
သည်။

ဒေါ်တင်ကြည်လည်း ထိုင်နေရာမှ မြေလက်များ ကွေး
ကောက်သွားပြီး ဂူပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားသည်။

ထမင်းကိုအားရပါးရစားနေသည်။ စားပြီးသည်နှင့်...

“ကဲ ငါ့ကိုခေါ်တာ ဘာကိစ္စပေါ်လို့လဲ...”

ဆရာလေးကျော်သိုက်က မန်ကျည်းပင်ရွာမှ အပြစ်
အပျက်များကို အစုံအလင်ပြောပြလိုက်သည်။

“အေး...မင်းတို့ထင်သလို ဝိုးကွန်းက သေသွားပြီ...
သူ့မိန်းမကို နွားပျောက်တောင်ခြေမှာ မြှုပ်ပယ်ဆိုပြီး ညမှောင်
မှောင်မည်းမည်းမှာ ပြေသွားတူးနေတယ်...အဲဒီအချိန်မှာ မိုးက
သည်ကြီးမည်းကြီးရွာချလိုက်တယ်...တောင်နှစ်လုံးကြားက ရေ
လုံးကြီး ထိုးဆင်းလာပြီး ဝိုးကွန်းကို ချောင်းထဲတိုက်ချသွား
တယ်...”

“ချောင်းထဲမရောက်ခင်မှာဘဲ အဘိုးကြီးက သေသွား
တာ...သူ့အလောင်းကို မင်းတို့မတွေ့တူးမို့လား...သူ့အလောင်း
က ရေလုံးကြီးထိုးပြီး ချောင်းက ရေလှုံ့နေတော့ ချောင်းရဲ့
မြောက်ဘက်ကိုင်းတောထဲ သွားရှာကြ...အရိုးကျနေပြီ။ သူ့အ
ရိုးစုကို တွေ့လိမ့်မယ်...”

“သူ့အရိုးစုကို ပြန်သယ်ခဲ့ကြပြီးတော့ မင်းတို့ရွာသား
တွေ သင်္ချိုင်းထဲလာမြှုပ်ခဲ့ကြတဲ့ သူ့မိန်းမရဲ့ရုပ်အလောင်းကို
ပြန်ဖော်...သူ့အရိုးရော၊ သူ့မိန်းမအရိုးစုပါ သူ့မြှုပ်မလို့ ရည်ရွယ်
ထားတဲ့ နွားပျောက်တောင်ခြေကို သယ်သွား၊ ငါလည်း အတိုး
ကြီးကို အသိပေးပြောထားလိုက်မယ်...”

“မင်းတို့ကလည်း ခင်ဗျားမြှုပ်ချင်တဲ့ ကျွမ်းမှာ ခင်ဗျား
 မိန်းမကို မြှုပ်ပြီးပြီ။ ခင်ဗျားကျေနပ်တော့လို့ ပြော...။ ပြီးတာ
 နဲ့ အရိုးစုနှစ်ခုစလုံး ပြာကျအောင် မီးရှို့လိုက်။ အဲဒီပြာတွေကိုပဲ
 မိန်းမအလောင်းကို မြှုပ်မလို့ တူးထားတဲ့ကျွမ်းထဲ မြှုပ်လိုက်။
 ပြီးရင် သူ့အိမ်ကို ခြံရံထားလိုက်...”

“ကျွမ်းကတော့ ရေလုံးထိုးလို့ ရောင်ရောင်လေးပဲရှိ
 တော့တယ်။ တောင်နှစ်လုံးကြားက ရေဦးတည့်ရာမှာ ရှာကြည့်
 ပျဉ်းမပင်ကြီးနဲ့ ဆယ်ပေအကွာလောက်မှာ တွေ့လိမ့်မယ်”

“မင်းတို့လုပ်ဆောင်ပြီးပြီဆိုတာနဲ့ သရဲဖိုးကွန်းကို ငုံ့
 သချိုင်းထဲ ခေါ်ထားလိုက်မယ်။ မင်းတို့ရွာကို ဘာမှ အန္တရာယ်
 မပေးစေရတော့ဘူး။ စိတ်ချပြန်ကြတော့...”

“အဘိုးကြီးရဲ့ မိန်းမဝိညာဉ်က သချိုင်းထဲမှာပဲ ရှိနေ
 တယ်။ အဘိုးကြီးဝိညာဉ်သချိုင်းကို ပါလာရင်း သူတို့တွေ့လိမ့်
 မယ်”

အဘွားကြီးဝိညာဉ် သချိုင်းထဲရှိပါရက်နဲ့ အဘွားကြီး
 ရုပ်အလောင်းကို ဘာကြောင့်ပြန်ဖော်ပြီး အဘိုးကြီးတူးခဲ့တဲ့ မြေ
 ကျွမ်းမှာ မြှုပ်ပေးရတာလဲတု ကျော်သိုက်က မေးလိုက်လေ
 သည်။

“ဒါက မသေခင် ရွဲလန်သွားတဲ့ ပိတ်ဆန္ဒကို ပြည့်ဆည်းပေးလိုက်တာပဲ။ သူ့ဆန္ဒ မပြည့်လို့ ရွာကလူတွေကို လျှောက်သတ်နေတာ မတုတ်လား...။ အေး၊ ဝိညာဉ်ဖြစ်သွားလဲ။ ဆန္ဒနောက် အစွဲက ပါနေဦးမှာ...”

“တုတ်ကဲ့...နားလည်ပါပြီ။ မနက်ဖြန် အားလုံးပြီးစီးအောင် လုပ်လိုက်ပါမယ်...”

“အေး... ငါ့သင်္ချိုင်းမှာ မြှုပ်ထားတဲ့အတ္တကြီးအလောင်းကို လာဖော်ဖို့ ငါ့ခွင့်ပြုတယ်။ ကဲ...ကဲ ပြန်ကြာ”

ကျော်သိုက်တို့လည်း သင်္ချိုင်းထဲမှ မြန်လာကြသည်။ လိုက်သွားသော ရွာသားတွေလည်း ဒေါ်တင်ကြည်ကြက်ရိုးများအား ပဲလှော်ဝါးစားသလို စားနေသည်ကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သည့်အကြောင်း ပြောဆိုလာကြသည်။

ဦးသိန်းမောင် အိမ်သို့ပြန်ရောက်တော့ မဝေဝါ ပြောသည့် အကြောင်းများကို တိုတဖေခင်က အားလုံးသိအောင် ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို...မနက် တို့အားလုံး စက်ညီလက်ညီလုပ်လိုက်ကြတာပေါ့...”

တအောင့်တနား စကားပြောဆိုကြပြီး ရွာထဲသို့ အား

လုံးပြန်သွားကြတော့သည်။

ဦးသိန်းမောင်၏အိမ်မှာ ဆရာလေး ကျော်သိုက်နှင့်အတူ ကိုဘမောင်နှင့် ဦးစိုးမောင်တို့ အိပ်ကြသည်။

မနက်စာစားပြီးသည်နှင့် ကန်ဦးရွာသား ဦးစိုး သူ့ရွာ သို့ ပြန်သွားသည်။

မနက်စာ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ခွဲကာ ဦးစိုးကွန်း၏ အထောင်းကို ရောင်းတစ်ဝက်ကမ်း ကိုင်းတောထဲ မှာ သွားရှာကြသည်။

လူလေးငါးယောက်ခန့်က သရိုင်းထဲမှ သွားမယ်ခ၏ ရုပ်အလောင်းကို သွားပြန်ဖော်ခဲ့ကြသည်။

ရွာပြင်ကနေ ပတ်ပြီး နွားပျောက်တောင်သို့ သွားမယ်ခ ၏ ရုပ်အလောင်းကို သွားပြန်ဖော်ခဲ့ကြသည်။

ကိုင်းတောထဲသွားရှာကြသည့် လူများလည်း ကိုင်းတော ကြီးထဲ တစ်နာရီနီးပါးမျှ ရှာမှ နံ့မြေတစ်ဝက်ခန့် ဝံ့နေသော ဦးစိုးကွန်း၏ အရိုးစုကို ပြန်တွေ့ကြသည်။

ထိုအရိုးစုကိုလည်း ရွာပြင်ရောင်းရိုးအတိုင်း နွားပျောက် တောင်သို့ သယ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

အဘိုးကြီး တူးထားသည့် မြေကျင်းကို ပျဉ်းမပင်ကြီး

နှင့် ဆယ်ပေခန့်အကွာမှာ ကျင်းချိုင့်အရာလေး တွေ့ရသည်။
တောင်ပေါ်မှကျသော ရေမှ နံ့မြေများ ဖုံးလွှမ်းသွား၍ မြေကျင်း
က ပိုသွားခြင်းဖြစ်သည်။

အလောင်းနှစ်လောင်းကို အသေအချာချိုပြီး...

“ဦးဇိုးကွန်းရေ သွားမယ်ခအလောင်း ရောက်လာပြီ
ခင်ဗျားအစား ကျုပ်တို့ သင်္ကြံပေးမယ်...။ ခင်ဗျား မြှုပ်နှံ
ချုပ်တဲ့နေရာမှာ မြှုပ်ပေးမယ်...”

အသံခပ်ကျယ်ကျယ် သုံးကြိမ်အော်ပြီး အရိုးများကို
ရေနံ့ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့လိုက်သည်။

ခဏအတွင်း အရိုးများ ပြာကျသွားသည်။ ထိုပြာများ
ကို ကျင်းထဲမှာထည့်ပြီး အပေါ်က မြေဖို့ကာ အားလုံးပြန်လာ
ခဲ့ကြသည်။

ဦးဇိုးကွန်း အိမ်သို့ဝင်ပြီး ရွာသားများ တက်ညီလက်
ညီနှင့် ဖြိုဖျက်ကာ တစ်နေရာမှာ စုပုံထားလိုက်သည်။

အားလုံးပြီးသွားသည်နှင့် ဦးသိန်းမောင် အိမ်သို့ပြန်
ခဲ့ကြသည်။

ကိုဘမောင်နှင့် ကိုသိန်းမောင်တို့က ဆရာလေးကို
တစ်ညအိပ်သွားပါရန် တောင်းပန်နေသည့်အတွက် ဆရာလေး

ကျော်သိုက်လည်း ထိုနေ့က မပြန်ဖြစ်တဲ့ တစ်ညအိပ်လိုက်ရ
သည်။

ထိုည ထူးခြားမှုမရှိခဲ့။ နောက်နေ့ရောက်တော့ မနက်
တ ဓားသောက်ပြီသည်နှင့် ကိုဘမောင်က ဆရာလေးကျော်
သိုက်ကို ပြန်၍ပို့ဆောင်ပေးလိုက်လေတော့သည်။



ကောန်မင်း